Ivanhoe

Sir Walter Scott

BİLGE
KÜLTÜR
SANAT

Bilge Çocuk

IVANHOE

Sir Walter Scott

Özgün Adı: Ivanhoe

© Bilge Sanat Yapım Yay. Tant. Kağ. Turz. San. Tic. Ltd. Şti.

Eylül - 2002

ISBN: 975 - 8509 - 41 - 1

Yayın Yönetmeni: *Gökçen Ezber*
Yayına Hazırlayan: *Gülcan Coşkun*
Kapak: *Yasemin Erdin*
Dizgi: *Myra Ajans - Zülfiye Saraç*
Baskı: *Özener Matbaacılık*
Kapak Baskı: *Step Ajans*
Mücellit: *Step Ajans*

BİLGE KÜLTÜR SANAT
Yerebatan Cad. Salkım Söğüt Sok.
Ağa Apt. No: 20/4
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04
Fax: (0212) 511 47 74
bilge@bilgeyayincilik.com.tr
www.bilgeyayincilik.com.tr

IVANHOE

SIR WALTER SCOTT

BİLGE
KÜLTÜR
SANAT

-1-

Don Nehri'nin suladığı o güzel bölgede, eski zamanlarda bir orman vardı. Büyük bir kısmı, Sheffield ve Doncaster arasında uzanan muhteşem tepeler ve vadilerle kaplıydı.

Öykümüzün tarihi, yaklaşık yedi yüz elli yıl öncesine dayanıyor. Aslan Yürekli Richard, İngiltere Kralıydı; ama uzun zamandır Filistin'deydi ve John, kardeşi, İngiltere'yi onun adına çok kötü yönetiyordu. Aynı zamanda, tahtı tek başına ele geçirmek ve kardeşi Richard'ı geri döndüğünde kovmak amacıyla planlar yapıyordu.

Bu tarihten yalnızca yüz yıl önce İngiltere, Normanlar tarafından fethedilmişti. Zaman geçtikçe bu iki topluluk, Normanlar ve Saksonlar, birbirine karıştılar ve İngiltere'nin bugünkü halkını oluşturdular; ama bu karışma o tarihte henüz gerçekleşmemişti ve Norman "soy-

luları" (ya da büyük lordlar) ve Saksonlar (ülkenin yerlileri) arasında kin ve nefret vardı.

Güneş, ormanın üzerinde batıyordu. Yüzlerce kalın meşe ağacı, iç içe geçmiş dallarını; gür, yeşil çimenlerin üzerine uzatmıştı. Bazı bölgelerde ağaçlar birbirine o kadar yakın ve sıktı ki, gün ışığını tamamen engelliyorlardı. Bazı bölgelerde ise, dağınık bir şekilde duruyorlar, güneş ışınları ağaçların dalları ve yosunlu gövdelerinin üzerinden yansıyor ve aşağıdaki çimenlerin üzerinde parlak bir desen oluşturuyorlardı.

Bu ormanın tam ortasındaki büyük açık arazi, çok önceleri buranın bazı dinî amaçlar için kullanıldığını gösteriyordu; çünkü küçük bir tepenin üstünde hâlâ kocaman ağır kayalardan oluşan daire biçiminde bir tapınağın kalıntıları duruyordu. Bu büyük kayalardan bir tanesi tepenin eteğine düşmüştü ve üzerinden mırıltılı bir şekilde aşağıya akan bir şelale olan küçük bir derenin yolunu tıkamıştı.

Bu sahnede iki insan vardı.

Bunlardan yaşça büyük olanının vahşi bir görünümü vardı. Giysisi çok basitti: boğazından dizlerine kadar uzanan ve belinden kalın bir kemerle sıkılmış bir hayvan postu. Kemerinde bir borazan ve çift taraflı bir bı-

çak taşıyordu. Boynunda pirinçten yapılma bir halka vardı ve üzerinde şunlar yazılıydı: "Gurth, Beowulf'un oğlu, Rotherwood'lu Cedric'in kölesi olarak doğmuştur." Gurth bir domuz çobanıydı.

Gurth'ün yanında, düşen kayaların birinde oturan kişi, ondan yaklaşık on yaş daha küçük bir adamdı. Üzerinde, farklı renklerde bir desen olan, parlak, mor kumaştan bir giysi vardı. Kollarında gümüş bantlar ve boynunda gümüş bir halka vardı ve üzerinde şunlar yazılıydı: "Wamba, Witless'in oğlu, Rotherwood'lu Cedric'in kölesidir." O, Cedric'in Soytarısıydı ve görevi, lordunu yemek yerken ya da ne zaman isterse şakalarıyla ve yaptığı aptallıklarıyla eğlendirmekti.

Gurth, etrafa dağılmış hayvanları toparlamak için borazanını öttürdükten sonra; "Şu domuzlar üzerine Aziz Withold lâneti yağsın inşallah," dedi. Domuzlar çağrısına aynı melodiyle karşılık verdiler, ama yiyeceklerinden de ayrılmak için acele etmediler.

Söz dinlemeyen domuzları toplamak için aptal aptal koşuşturan kurda benzer köpeğine, "Buraya, Fangs! Fangs!" diye en yüksek sesiyle bağırdı.

Gurth, "Şeytan bunun dişlerini köreltmiş," dedi. "Onu yaralayan ve işini yapmasını engelleyen o orman

bekçisinin Allah belâsını versin. Wamba, kalk ve bana yardım et. Tepenin arkasından dolaş ve onları bana doğru yönelt."

Wamba, yerinden kımıldamadan, "Gerçekten," dedi. "Bu konu hakkında bacaklarıma başvurdum ve onlar bu çamurlu yollarda koşmamı giysilerime yapılacak bir haksızlık olarak değerlendirdiler." Artık iyice duyulabilir hale gelen at seslerini dinleyerek; "Ama yavaş ol! Bunlar da ne? Binicileri görmeliyim. Belki de Kral Oberon'dan bir mesaj getiriyorlardır." dedi.

Domuz Çobanı, "Lânet olsun!" diye yanıtladı. "Birkaç mil ötemizde korkunç bir fırtına kopmak üzereyken neden böyle aptalca şeyler konuşursun ki? Gök gürültüsünü dinle. Yağmura bak! Hiç böyle büyük yağmur damlaları görmedim. Fırtına başlamadan önce eve dönelim, çünkü gece korkunç olacak."

Wamba, bu sözlerle ikna olmuşa benziyordu ve domuzlar hızla ormanın içlerine ilerleyen Gurth'a eşlik etti.

-2-

İKİ ÖNEMLİ İNSAN

Atlılar kısa sürede Gurth ve Wamba'nın yakınına geldiler. Sayı olarak yaklaşık on kişiydiler, öndeki iki kişinin önemli insanlar olduğu belli oluyordu.

Bunlardan biri, yüksek sınıftan bir rahipti. Kenarları kürklü cüppesi en iyi kumaştan yapılmıştı ve iyi beslenmiş bedeninin üzerinden ayaklarına kadar sarkıyordu. Görünüşü, kendini hiçbir konfordan kısıtlamadığını belli ediyordu. Yüz ifadesi neşeli ve iyi huylu olduğunu gösteriyordu. İyi besili bir ata marifetli bir atlı edasıyla biniyordu.

Arkadaşı bir Tapınak Şövalyesi'ne benziyordu. Bu Şövalye Örgütünün üyeleri yarı rahip, yarı askerdiler. Gösterişten uzak zorlu bir yaşam süreceklerine ve Kudüs'teki kutsal yerlerin geri alınması için savaşacakları-

na dair yemin etmiş insanlardı. Bu örgütte her milletten insan vardı ve Avrupa'nın bir çok ülkesinde Tapınak Şövalyeleri Örgütü evleri vardı. Bu yeminlere karşın, Örgüt üyeleri kötü bir üne sahipti; acımasız, pinti ve kendilerini kötü yaşam tarzına kaptırmış kişilerdi.

Bu Tapınak Şövalyesi, yaklaşık kırk yaşlarındaydı. Zayıf, güçlü ve uzun boyluydu. Yüzündeki ifade bir yabancıda korku ve endişe yaratabilirdi. Teni, doğu güneşinin etkisiyle neredeyse kapkara yanmıştı ve gözleri cesaret ve irade gücüyle doluydu.

Kırmızı bir kaftan giyiyordu ve sağ kolunda örgütünün işareti olan beyaz bir haç dikiliydi. Bu kaftanın içinde metal halkalı bir zırh daha vardı ve bunun üzerindeki zekice birleştirilmiş çelik halkalar sayesinde, dizler ve ayaklar korunuyordu. Kemerinde uzun ve çift taraflı bir bıçak taşıyordu. İyi bir ata biniyordu ve kendi savaş atı hizmetkarlardan biri tarafından arkadan getiriliyordu. Başka bir hizmetkar mızrağını ve kalkanını taşıyordu. Giysilerinden, doğu ülkelerinden birinin yerlileri olduğu anlaşılan diğer ikisi de onları takip ediyordu.

Bu insan sürüsünün tuhaf görünüşleri Wamba'nın dikkatini çekmişti. Rahibin Jorvaulx Manastır'ından Başrahip Aymer olduğunu biliyordu. Rahip; av merakı,

yemek sevgisi ve dünyevi zevklere düşkünlüğüyle tanınıyordu. Yanındaki arkadaşı ve hizmetkarlarının tuhaf görünüşleri Gurth ve Wamba'nın dikkatlerini öyle çekmişti ki, Başrahip Aymer onlara bir soru sorduğunda duymamışlardı bile.

Başrahip yeniden ve sesini yükselterek, "Size şunu sordum, çocuklarım," dedi. "Bize Rotherwood'lu Cedric'in evinin yolunu gösterebilir misiniz?"

Gurth, "Yolu bulmanız kolay olmayacak," diye cevap verdi. "Ve Cedric'in ailesi erken yatar."

Şövalye, "Saçmalama!" dedi. "Kalkıp bizim gibi yolcuların ihtiyaçlarını karşılamak o kadar da zor olmasa gerek."

Gurth, "Bilmiyorum," dedi. "Kalacak yeri bir hak olarak isteyenlere efendimin evinin yolunu göstermem ne kadar doğru olur? Birçok insan kalacak yeri bir iyilik için isterler."

Şövalye, kamçısını kaldırarak, "Benimle nasıl böyle konuşursun, köle!" dedi.

Başrahip Aymer atını ikisinin arasına soktu.

"Biz adalılar, belâları sevmeyiz," dedi. Wamba'ya, küçük bir parça gümüş vererek: "Şimdi sen, iyi adam, bana Cedric'in evine giden yolu göster. Bunu bilmiyor

olamazsın ve gezginleri yönlendirmek senin görevindir." dedi.

Wamba, "Haç şeklindeki kayayı görünceye dek patikada ilerleyin, sonra soldaki patikadan gidin ve umarım bu fırtına başlamadan barınağa ulaşırsınız." diye cevapladı.

Başrahip bu zeki danışmanına teşekkür etti ve grup hızla yola koyuldu.

At sesleri uzaklaşınca Gurth arkadaşına şöyle dedi, "Eğer senin zekice yaptığın tarifine uyarlarsa, Rotherwood'a bu gece varamazlar."

Soytarı güldü. "Hayır, ama eğer şansları varsa Sheffield'e varırlar ve orası onlar için çok daha iyi bir yer."

Gurth, "Onları yanlış yönlendirmekte haklıydın," dedi.

"Şu Başrahip Aymer'in Leydi Rowena'yı görmesi çok kötü olurdu ve daha da kötüsü Cedric'in bu Tapınak Şövalyesi ile kavga etmesi olurdu."

Başrahip Aymer, Tapınak Şövalyesi Brian de Bois-Guilbert ile beraber at sürerken; "Bu Cedric, gururlu, katı ve kolayca sinirlenen bir adamdır. Bizim Norman soylularımızın karşısındadır. Komşuları olan Reginald Front-de-Boeuf ve Malvoisin'in bile," dedi.

Bois-Guilbert, "Şu ünlü Rowena'nın çok güzel olmasını bekliyorum," diye cevapladı. "Böyle kaba ve kanunsuz bir adam olan babasına iyi gözükmeye çalışmamın karşılığını ödemeli."

Başrahip, "Cedric onun babası değildir," diye söze karıştı. "Sadece ona çok bağlıdır. Adam onun koruyucusudur. Rowena'ya bakışlarında dikkatli ol, çünkü ona çok önem verir. Bir rivayete göre, tek oğlu olan Wilfrid Ivanhoe'yu sadece kıza sevecen bir şekilde baktığı için evinden sürgüne göndermiştir. Cedric, kızı Sakson Kralları'nın soyundan olan Coningsburgh'lu Athelstane ile evlendirmek istiyor. Ama işte şu haç şeklindeki kaya olmalı. Soytarı galiba buradan sola dönmemizi söylemişti."

Tapınak Şövalyesi, "Sağa," dedi. "Hatırladığım kadarıyla. Bak burada kayanın dibinde birisi uyuyor. Mızrağımla onu uyandıracağım."

Adam uyanmıştı; "Neden düşüncelerimi rahatsız ediyorsunuz?" dedi.

Başrahip, "Yalnızca, Rotherwood'a, Sakson Cedric'in evini sormak istedik." dedi.

"Ben de oraya gidiyorum," diye cevapladı yabancı. "Size rehberlik ederim. Kudüs'ten yeni dönen bir hacıyım."

Onları bir süre sonra ormanın derinliklerine dalan sağdaki patikadan götürdü.

Başrahip, "Şaşırdım doğrusu, onca yıl buralarda bulunmadığın halde, bu ormanın yollarını çok iyi biliyorsun." dedi.

Rehberleri, "Ben buranın yerlisi olarak doğdum," diye cevapladı.

-3-

SAKSON CEDRIC

Cedric, salonunda oturuyordu. Keyfinin yerinde olmamasının üç nedeni vardı: Leydi Rowena hayli uzakta olan bir kilisenin akşam ayinine katılmak için gitmiş ve hâlâ dönmemişti; Gurth domuzlarla birlikte çoktan dönmüş olmalıydı ve Wamba'nın akşam yemeği süresince kendisini eğlendirmesini istiyordu.

"Leydi Rowena neden hâlâ gelmedi?" diye sordu kızgınlıkla.

Hizmetçi Elgitha, "Kendisi şu anda giysilerini değiştiriyor," diye cevap verdi.

"Peki, on iblis aşkına, Gurth neden bu kadar geç kaldı? Galiba servetim Normanların aç uşakları tarafından kaçırıldı. Ve Wamba, o nerede? Biri bana onun da Gurth'le beraber gittiğini söylememiş miydi?"

Saki Oswald onu doğruladı.

"Ah! Demek o da kaçtı. Norman lorduna hizmet eden Sakson soytarısı. Ah, Wilfrid! Wilfrid! Eğer sebepsiz tutkunu biraz dizginleyebilseydin, baban bu yaşlı haliyle fırtınanın tüm gücüne karşın, korumasız dallarını uzatan yalnız bir meşe ağacı gibi kalmayacaktı."

Cedric bu üzüntülü düşüncelerinden bir borazan sesiyle uyandı ve hemen sonra bir uşak içeri girdi.

"Jorvaulx'tan Başrahip Aymer ve ünlü şövalye Brian de Bois-Guilbert, Ashby'deki turnuvaya gitmeden önce geceyi burada geçirmek ve bir şeyler yemek istiyorlar," dedi uşak.

Cedric, "İkisi de Norman! Ama şimdiye dek hiçbir misafir Rotherwood kapısından geri çevrilmemiştir. Şimdi git, Hundebert ve onları içeri al. Oswald, en iyi şarabı getir. Bois-Guilbert! Bu ismin ünü hep iyilik ve kötülükleriyle her yerde yayılmıştır. O çok cesur, ama gururlu, acımasız ve günahkar bir şövalyedir," dedi ve Elgitha'ya döndü.

"Leydi Rowena'ya söyleyin, bu akşam eğer gelmek istemiyorsa kendisini buraya beklemiyoruz."

Elgitha, "Ama o gelmekten hoşnut olacaktır," diye yanıtladı. "Çünkü her zaman Filistin'den gelen haberleri duymak için can atar."

"Sessizlik!" diye bağırdı Cedric ve kendi kendine fısıltıyla söylendi:

"Filistin! Ben de Filistin'den gelecek haberleri kalbim çarparak dinleyebilirim; ama hayır! Bana karşı gelmiş bir oğul artık benim oğlum değildir ve onun kaderiyle de ilgilenmeyeceğim."

Salonun sonundaki kapılar ardına kadar açıldı ve misafirler içeri girdiler.

-4-

ZİYAFET VE DÜELLOYA DAVET

Cedric misafirlerini karşılamak için ayağa kalktı ve akşam yemeğinin masaya getirilmesi için işaret verdi. Tam ziyafet başlamak üzereydi ki, baş uşak elini kaldırdı ve yüksek sesle bir duyuru yaptı:

"Leydi Rowena'nın yerini hazırlayın!"

Yan kapılardan biri açıldı ve Rowena dört hizmetçisiyle birlikte salona girdi. Hepsi onu karşılamak için ayağa kalktılar. Tapınak Şövalyesi, Leydi Rowena'yı beğendiğini ima ederek:

"İsteğimin karşılığı iyi verildi," dedi. Başrahip de ona, "Ben size onun çok güzel olduğunu söylememiş miydim?" diye karşılık verdi.

Rowena, Tapınak Şövalyesinin gözlerinin kendisinin üzerinde sabitlendiğinin farkına vardı ve hoşnutsuzluğunu belirtmek için peçesini yüzüne örttü.

Cedric, "Sayın Brian, bizim Sakson kızlarının yanakları böyle sabit bakışlara alışık değildir." dedi.

Bois-Guilbert, "Eğer bir suç işlediysem sizden ve Leydi Rowena'dan özür dilerim," diye karşılık verdi.

Başrahip de: "Leydi Rowena zaten peçesini örterek bizi cezalandırdı. Umarım turnuvada bu kadar zalim olmaz," dedi. Bunun üzerine Cedric, "Oraya gideceğimiz henüz belli değil," dedi. Konuşma burada, bir habercinin kapıda kalacak bir yer dilenen bir yabancının olduğu duyurusu ile bölündü.

Cedric, "Onu kabul edin," dedi ve Oswald'a dönerek, "Kim olduğunu öğrenin," diye fısıldadı. Oswald hemen gidip geri geldi ve efendisinin kulağına şöyle fısıldadı, "York'lu Isaac adında bir Yahudiymiş."

Salona, uzun boylu ve zayıf bir yaşlı adam girdi ve eğilerek selam verdi. Cedric onu başını öne eğerek yanıtladı. Yahudi, oturacak bir yer gösterilmesi için ayakta bekledi. Ateşin yanında oturan Hacı acıdı ve ona yerini verdi ve sonra da masadan yiyecek bir şeyler getirdi.

Cedric, "Benimle bir kadeh şarap için Sayın Brian," dedi. "Cesurlara içelim. Filistin'de en iyi dövüşenlere içelim."

Bois-Guilbert, "Ben kendi örgütüm için içiyorum, Tapınak Şövalyeleri Örgütüne, çünkü onlar en iyileridir." dedi.

Leydi Rowena, "Peki, İngiliz ordusunda Tapınak Şövalyelerine eş değer hiç kimse yok muydu?" diye sordu.

"Affedin Leydim. Kral Richard Filistin'e gerçekten çok cesur askerlerden oluşan bir ordu getirdi, ama onlar Tapınak Şövalyeleri'nden sonra ikinci sıradaydılar."

Bois-Guilbert'in bu cevabına Hacı, "Hayır, onlar kimseden sonra ikinci değillerdi," diye cevap verince, tüm bakışlar bu beklenmeyen cevabın geldiği yöne çevrildi. Hacı devam etti. "Bunu söylüyorum, çünkü gözlerimle gördüm. Kral Richard ve altı şövalyesi Acre'de bir turnuva düzenlediler ve karşılarına kim geldiyse meydan okudular ve hepsini de yendiler. O gün yedi Tapınak Şövalyesi de atlarından yere düşürüldü."

Tapınak Şövalyesinin yüzü kızarmıştı ve bu, Cedric'in çok hoşuna gitmişti. "Eğer bana İngiltere'nin şanını koruyan bu şövalyelerin isimlerini söyleyebilirsen sana bu altın yüzüğü vereceğim, Hacı," dedi.

Hacı saymaya başladı: "Birincisi Richard'tı, İngiltere Kralı; ikinci Lord Leicester; üçüncü Sayın Thomas Moulton; dördüncü Sayın Foulk Doiley ve beşinci Sayın Edwin Turnham'dı."

Cedric sevinçle haykırdı. "Hepsi de Sakson! Peki altıncı kimdi?"

Hacı biraz duraksadıktan sonra cevap verdi: "Altıncısı ünsüz ve alt tabakadan genç bir şövalyeydi ve adını anımsamıyorum."

Bois-Guilbert şöyle dedi: "Hacı, bu kadar fazla hatırlayabildikten sonra nasıl o adı hatırlayamazsın? O şövalyenin adını ben söyleyeceğim -ki o şansının ve benim atımın hatasının yardımıyla beni düşürmekte başarılı olmuştu- o Wilfrid Ivanhoe idi. Yüksek sesle tekrarlıyorum, eğer o İngiltere'de olsa ve Ashby'de benimle tekrar karşı karşıya gelse sonucun ne olacağını biliyorum."

Hacı bunun üzerine şu cevap verdi: "Size söz veriyorum, eğer Ivanhoe Filistin'den dönerse sizinle kesinlikle karşı karşıya gelecektir."

Bois-Guilbert, "Eğer gelmezse onu Avrupa'nın tüm ülkelerinde korkak ilan edeceğim," dedi.

Leydi Rowena atıldı. "Buna gerek kalmayacak. Eğer şu anda burada olmayan Ivanhoe adına kimse bir şey söylemeyecekse beni dinleyin. Ben de Ivanhoe'nun, bu gururlu şövalyenin istediği karşılaşmayı yerine getireceğine yemin ediyorum."

Başrahip bu konuşmanın bir kavgayla sonuçlanacağından korkarak şöyle dedi, "Sayın Cedric, son kadehlerimizi Leydi Rowena'nın sağlığına içelim ve sonra da gidip yatalım."

Şarap dağıtıldı. Misafirler ev sahibi ve Leydi Rowena'ya eğilerek selam verdiler. Daha sonra da Cedric ve Leydi Rowena hizmetçileriyle birlikte ayrılırken, salona dağıldılar.

Bois-Guilbert, Isaac'ın yanından geçerken ona seslendi: "Hey Yahudi, sen de turnuvaya mı gidiyorsun?"

Yahudi onu eğilerek cevapladı. "Evet, niyetim bu."

"Eminim çantanda bol miktarda para vardır."

"Bir peni bile yok," dedi Yahudi yakınarak. "Bu üzerimdeki elbiseler bile benim değil."

Bois-Guilbert sinirli sinirli güldü ve salonun sonuna doğru ilerledi. Orada duran doğulu uşaklarına doğru gitti ve onlarla çevredekilerin hiçbir şey anlamadığı bir dilde konuştu.

-5-

GİZEMLİ HACI

Hacı, Anwold adındaki bir uşak tarafından yatak odasına çıkarılırken, Rowena'nın hizmetçilerinden biriyle karşılaştı. Hizmetçi ona, hanımının onunla konuşmak istediğini söyledi. Hizmetçi uşaktan lâmbayı aldı ve Hacı'ya kendisini izlemesi için işaret etti. Leydi Rowena'nın odasına, kısa bir geçitten geçerek ve yedi basamaklı bir merdivenden çıkarak ulaştılar. Leydi Rowena büyük bir sandalyede oturuyor ve saçı yapılıyordu. Üç hizmetçi arkasında durmuştu. Onlara dönerek, "Elgitha dışında herkes çıksın," dedi. "Bu kutsal Hacı'yla konuşmak istiyorum."

Leydi, kısa bir duraksamadan sonra, "Hacı," dedi, "bu gece Ivanhoe'nun adından söz ettiniz. O salondaki birçok yürek bu ismin duyulmasıyla yerinden oynamış-

tır ve ben şimdi sana soruyorum: Onu nerede ve ne şekilde bıraktın?"

Hacı tereddütlü bir sesle, "Şövalye Ivanhoe'yu çok az tanıyorum," diye yanıtladı. "Keşke onu daha iyi tanısaydım, çünkü siz leydim, onun kaderiyle ilgileniyorsunuz. O çok yakın bir zamanda İngiltere'ye dönecek, buna inanıyorum; ve siz, leydim, oradaki mutluluk fırsatını benden daha iyi biliyorsunuz."

Leydi Rowena derin derin iç çekti. "Tanrı'dan onun buraya sağ salim ulaşmasını ve bu turnuvada silâh kuşanmasını diliyorum. Eğer ödülü Coningsburgh'lu Athelstane alırsa, Ivanhoe İngiltere'ye geldiğinde, kötü bir haber alacaktır. Kutsal Bakire, bu kutsal adama uyuması için yolunu bulmasına yardım et!"

Hacı Elgitha'yı izleyerek odadan çıktı. Kapıda rastladığı Anwold onu binanın dışına götürdü. Orada uşaklar ve alt tabakadan yabancıların yatak odaları olarak kullanılan birçok küçük oda bulunuyordu.

"Yahudi bu odaların hangisinde uyuyor?" diye sordu.

Anwold, "Siz kutsal efendimizin yanındaki odada," dedi.

"Peki Domuz Çobanı Gurth nerede yatıyor?"

Köle, "Gurth, sizin sağınızdaki odada yatıyor." dedi.

Odaya girdi ve kapıyı kapattı. Odadaki bütün eşyalar son derece basitti: kaba ahşap bir koltuk, samandan yapılmış kaba bir yatak ve yatak örtüsü olarak da birkaç koyun postu.

Hacı ışığını kapattı ve üstündekileri çıkarmadan kendini bu kaba divana attı... Güneş'in ilk ışınları parmaklıklı küçük pencerede yolunu buluncaya dek uyudu. Sonra fırladı, ibadetini yaptı, giysilerini giyip odasından çıktı ve Yahudi Isaac'ın odasına girdi.

Yahudi de Hacı'nın geceyi üzerinde geçirdiğine benzer bir divanda tedirgin bir halde uyumaktaydı. Elleri ve kolları, kötü bir rüyada bir şeylerle mücadele ediyormuş gibi kıpırdanıyordu. "Abraham'ın Tanrısı aşkına," diye mırıldandı. "Bu mutsuz adamı bağışla! Yoksulum! Tek bir kuruşum bile yok. Beni paramparça etsen de sana verecek hiçbir şeyim yok."

Hacı ona dokundu. Bu dokunuşla birlikte, Yahudi, rüyasındaki korkuyu daha güçlü bir biçimde hissetti ve yaşlı adam gri saçları tepesine toplanmış bir halde yerinden sıçradı. Giysilerini üzerine tutarak, Hacı'ya vahşi bir şaşkınlık ve korku ifadesiyle baktı.

Hacı, "Benden korkma, Isaac," dedi. "Buraya bir dostun olarak geldim. Tapınak Şövalyesi dün gece, ko-

ridorda yürürken uşaklarına Arapça bir şeyler söyledi. Ben Arapça bilirim. Buradan biraz uzaklaştığında seni yakalamalarını ve Philip de Malvoisin'in ya da Front-de-Boeuf'un şatosuna götürmelerini söyledi."

Bu bilgiyi verince, Yahudi, içinde büyük bir korku duydu. Kolları iki yanına düşmüştü. Kafası göğsüne sarkmıştı. Dizleri bükülmüştü ve Hacı'nın ayakları dibine yığıldı. "Abraham'ın Kutsal Tanrısı!" diye haykırdı. "Rüya boşuna görülmedi. Kılıçlarının kaburgalarımı parçaladığını şimdiden hissedebiliyorum."

Hacı, "Ayağa kalk Isaac ve beni dinle," dedi. "Dün geceki ziyafetten sonra hazır herkes uyuyorken hemen bu evi terk et. Turnuvaya güvenle gitmen için sana bu ormanın gizli yollarında rehberlik edeceğim."

Isaac'ın kulakları kaçış umudunu duyunca, yavaş yavaş ayağa kalkmaya başladı ve dizlerinin üzerinde doğruldu.

"İyi genç, seninle geleceğim," diye bağırdı. "Niye gecikiyoruz ki?"

"Ben gecikmiyorum, ama burayı terk etmemiz için gerekli araçları almam lazım. İzle beni." Onu diğer odaya, yani domuz çobanı Gurth'ün odasına götürdü. Soytarı Wamba da oradaydı.

Hacı, "Gurth, çabuk kalk," dedi. "Evin arkasındaki küçük kapıyı aç ve Yahudiyle beni dışarı çıkar."

Hacının tanıdık gelen emredici ses tonu Gurth'ün gücüne gitmişti. Dirseğinin üzerinde doğruldu. "Yahudi ve diğeri büyük kapı açılıncaya dek beklemeye razı olmalılar. Bu saatte hiçbir ziyaretçinin buradan gizlice ayrılmasına izin vermeyiz."

Hacı emreden bir ses tonuyla, "Fakat, senden istediğim bu iyiliği reddetmeyeceksin," dedi. Yatağın üzerine eğilerek Gurth'ün kulağına bir şeyler fısıldadı. Gurth, heyecanlanarak birden yerinde sıçradı. Hacı bir uyarı işareti olarak parmağını kaldırdı. "Dikkatli ol, Gurth. Kapıyı aç. Gerisini daha sonra öğreneceksin."

Gurth söylenenleri hemen yaptı ve Wamba ile Yahudi domuz çobanının bu ani davranış değişikliğinin nedenini merak ederek onları takip ettiler.

"Yahudi'ye atını ver, bana da bir tane ver ki, ben de ona bineyim."

Gurth, "Tabi, tabi, memnuniyetle," dedi.

Wamba, dostu arkasına döndüğünde, "Keşke, Kutsal Topraklarda siz hacıların neler öğrendiklerini bilebilseydim." dedi.

Hacı, "Dualarımızı öğreniriz, Soytarı," diye cevap verdi "ve günahlarımız için pişmanlık duymayı."

Soytarı, "Onlardan daha fazla bir şeyler olmalı," dedi. "Çünkü pişmanlık duymak ve dua etmek Gurth'ün size böyle bir kibarlık gösterisi yapmasına ya da size ödünç bir at vermesine yetmezdi."

Yolcular, yollarına öyle hızlı devam ettiler ki, Yahudi'nin korkusu her hâlinden belli oluyordu. Yolu Hacı gösteriyordu ve o, ormandaki her yolu tanıyordu. Epey uzaklaştıktan sonra, Hacı sessizliği bozdu.

"Şu büyük meşe ağacı Front-de-Boeuf'un topraklarının sınırıdır: Malvoisin'in topraklarından ise hayli uzağız. Tam burada ayrılalım. Artık takip edilmekten korkmaya gerek yok."

Isaac, "Yoksul bir Yahudi'nin teşekkürlerini almadan değil," dedi. "Nezaketinin karşılığını ödemek istiyorum. Şu anda en çok ihtiyacın olan şeyi tahmin edersem beni bağışla."

Hacı, "Doğru olarak tahmin etsen bile, bu senin karşılayamayacağın bir şey," dedi.

"Senin neyinin eksik olduğunu söyleyebilirim ve bu belki de senin isteğinin karşılığı olabilir. Senin isteğin, bir at ve bir zırh."

Hacı hayretle Yahudi'ye döndü. "Hangi şeytan seni bu tahmine zorladı?"

"Dün geceki sözlerin gösterdi ki, sen göründüğün kişi değilsin. Dahası, o hacı pelerinin altında bir şövalyeye ait altın bir zincir saklı. Bu sabah yatağımın üzerine eğilince parıldadı. Leicester kasabasında, Kirjath Jairam adında zengin bir Yahudi var. Herkes onu tanır. Bu kağıdı ona ver. Altı tane zırh takımı vardır, en iyilerinden; en kötüsü bile bir krala uygundur. Bunların içinden hangisini seçersen sana verecektir ve turnuva için sana başka ne gerekiyorsa verecektir. Turnuva bittiğinde, aldıklarını aynen iade etmelisin yoksa hepsinin bedelini ödersin."

Hacı gülümseyerek, "Ama, Isaac," dedi; "bilmiyor musun ki, bu tür sporlarda atından düşürülen şövalyenin zırh takımı yenen tarafa verilir?"

Yahudi bu olasılığı düşünürken biraz sıkılmış görünüyordu, ama iyi duyguları para sevgisinden üstün çıkmıştı. "Umurumda değil," dedi. "Beni ilgilendirmiyor, bırak gitsin. Eğer hasar olursa, bir şey ödemene gerek yok. Eğer kiraladığın şeylere para ödemen gerekirse, Kirjath Jairam seni benim hatırıma affedecektir. Elveda. Ama yine de dinle beni, genç adam," dedi geri dönerek. "Bu

gereksiz turnuvada kendini çok fazla hırpalama. Atı ve zırhı tehlikeye atmandan söz etmiyorum, sadece kendi canın ve vücudun için konuşuyorum."

Hacı, yine gülümseyerek. "Uyarın için teşekkürler, bu nazik teklifinden yararlanacağım ve bunun karşılığını ödemek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Ayrıldılar ve Sheffield kasabasına giden farklı yollara saptılar.

-6-

ASHBY'DEKİ TURNUVA

Ashby'deki turnuva, Prince John'ın kendisi için düzenlenmişti.

Turnuvanın yapılacağı yer olağanüstü güzellikteydi. Ashby kasabasının bir mil kadar uzağındaki bir ormanın kenarında, geniş bir çayır vardı. Çayırın güney girişinin ötesinde beş büyük çadır kurulmuştu ve bunların her biri bütün katılımcılara meydan okuyan beş şövalyenin renkleriyle süslenmişti. Tam ortadaki çadır Brian de Bois-Guilbert'indi; onun bir yanında Reginald Front-de-Boeuf ve Philip Malvoisin'in, öbür yanında ise Hugh de Grantmesnil ve Ralph de Vipont'un çadırları bulunuyordu.

Kuzey girişinde ise bu beşine karşı dövüşecek şövalyelerin çadırları bulunuyordu. Merkezde, dövüşün yapı-

lacağı yerin tam karşısında oturulacak yerler vardı. Bunlardan biri, diğerlerinden daha yüksek yere koyulmuştu ki, bu, Prens John'ın oturacağı tahttı. Çayırın öte yanında, oturma yerlerinin tam karşısında, daha güzel bir şekilde süslenmiş oturma yerleri vardı. Yaralı kalp resimlerini taşıyan bayrakların, ok ve yayların ve aynı zamanda aşkla ilgili bütün işaretlerin arasında bir taht vardı. Tahtın üzerinde "Güzellik ve Aşk Kraliçesi" yazıyordu. Ama bu özel günde kimin Güzellik ve Aşk Kraliçesi seçileceğini kimse tahmin edemiyordu.

Çeşitli seviyeden olan seyirciler yerlerini almak için akın akın geliyorlardı. Şövalyeler, lordlar ve leydiler daha iyi yerlere oturuyorlardı. Daha alçak olan yerler çok geçmeden çiftçiler, kasabalılar ve daha alt tabakanın beyefendileri tarafından doldurulmuştu. Yer kavgası da daha çok bunlar arasında oluyordu.

Eski paltosuyla yoksul izlenimi uyandıran, fakat kılıcı ve altın zincirinden yüksek bir tabakadan olduğu anlaşılan yaşlı bir adam, "Hey, Yahudi!" diye bağırdı. "Ne cüretle Montdidier kanından olan bir Norman beyefendisini ittirirsin!"

Bu sözler bizim Isaac'a söylenmişti. Kenarları kürklü bir palto giyen Isaac, kolundaki güzel kızı Rebecca için

ön sırada yer açmaya çalışıyordu. Yaşlı Norman'ın şikayeti üzerine orada oturanlar da kızgın kızgın söylenmeye başlamışlardı. Bunlar arasında, güçlü, iri yapılı, yeşil giyinmiş, kemerinde bir düzine ok ve iki metrelik bir yay olan bir adam vardı. Fakat tam bu sırada, herkesin dikkati Prens John ve beraberindeki kalabalık ve neşeli bir grubun ani gelişine yönelmişti. Bu grup içinde, giysisinde bolca kürk ve altın olan Jorvaulx Başrahibi de vardı. Prens John'ın yanındaki diğerleri, ordusunun liderlerinden ve sarayda görevli lordlardan oluşuyordu. Prens John kırmızılar ve altın rengi sarılarla çok görkemli giyinmişti ve başında çok kıymetli taşlarla süslenmiş kürklü bir kasket vardı. Yüzü yakışıklıydı, ama kibirli ve sertti ve sahtekarlık ve yalancılık dolu bir ifade taşıyordu.

Çayırın etrafında atıyla ilerlerken, Prens'in dikkatini Isaac'ın ön sıralarda yer bulma çabasının verdiği rahatsızlığa yöneldi. Gözleri anında tanıdı Yahudi'yi, ama daha çok onun güzel kızı çekmişti ilgisini. Giydiği doğulu elbisesi onun güzel yüzünü görülebilir kılıyordu. Başındaki sarı ipekten başlık koyu renkli tenine çok yakışmıştı. Gözlerinin parlaklığı, kirpiklerinin kibirli kıvrımı, düzgün biçimli burnu, inci beyazlığındaki dişleri ve muhte-

şem boynuna ve göğsüne dökülen koyu renkli gür saçları -işte bütün bunların birleşimi onu, çevresindeki bakirelerin en güzeli yapıyordu.

Prens John, "Abraham'ın başı üzerine yemin ederim ki, genç Yahudi güzeli mükemmeliyetin en güzel örneği. Buna sen ne diyorsun, Başrahip Aymer?" dedi.

Başrahip, "Sharon'un Gülü ve Vadi'deki Zambak," diye cevap verdi.

Prens "Senin neyin olur, Isaac," diye sordu, "karın mı yoksa kızın mı?"

Isaac öne doğru eğilerek, "Rebecca benim kızımdır, efendim," diye cevapladı.

Prens John, "Bizim yine de, Başrahip efendi, güzel ellerine ödül verilecek olan Aşk ve Güzellik Kraliçesini seçmemiz gerekecek. Bana kalsa, ben bu siyah gözlü Rebecca'yı seçerdim."

Başrahip, gözlerini korkuyla çevirerek, "Aman tanrım!" dedi. "Fakat, bu kız muhteşem; Sakson Rowena'dan çok daha alt bir tabakadan geldiğine yemin ederim."

Prens, "Ne fark eder ki?" diye cevapladı. "Ne fark eder? Terbiyesiz Saksonlar'ı utandırmak için Rebecca'nın adını söylerdim."

Prens'in kendi adamları arasından bile kızgın mırıltılar yükseldi. Bunun üzerine John susma gereğini hissetti.

De Bracy, "Bırakın güzel kraliçenin tahtı boş kalsın," dedi. "Fatihin adı belli olana kadar ve bırakın o zaman o yeri dolduracak leydinin kim olacağına o karar versin."

Prens onayladı. Tahtına oturdu ve Turnuva Kuralları'nın açıklanmasını emretti. Kurallar şöyleydi:

1. Düellocular karşılarına çıkacak her şövalye ile dövüşeceklerdi.

2. Şövalyeler beş düellocu arasından özel birini, mızraklarıyla kalkanlarına dokunmak suretiyle seçebileceklerdi. Eğer kalkana mızrağın sapıyla dokunulursa, dövüş, bir yara alma tehlikesi olmaması için, ucuna yuvarlak bir tahta konmuş mızraklarla; eğer mızrağın keskin ucuyla dokunulursa, dövüş ölümüne olacak yani şövalyeler gerçek savaşta gibi dövüşeceklerdi.

3. Turnuvanın birinci gününün kazananı, çok güzel ve güçlü bir at ve ertesi gün kazanana ödülünü verecek olan Aşk Kraliçesini seçme onurunu kazanacaktı.

4. İkinci gün tüm şövalyelerin katılacakları genel bir yarışma yapılacaktı. Yarışmacılar, eşit sayıda iki ayrı gruba ayrılacak ve Prens John'ın durdurma işaretine dek dövüşeceklerdi. Bundan sonra, Aşk Kraliçesi, Prens'in de en iyi dövüştüğünü onayladığı şövalyeye tacını giydirecekti.

Çayır şimdi çok görkemli bir gösteriye sahne oluyordu. Her yer İngiltere'nin kuzeyinden ve iç kısımlarından asil, önemli, zengin ve güzel insanlarla doluydu.

Prens'in uşakları duyurularını her zamanki "Largesse, largesse, cesur şövalyeler haykırışlarıyla sona erdirdiler. Largesse sözcüğü "bahşiş" anlamına geliyordu. İzleyiciler tarafından üzerlerine altın ve gümüşler atıldı. Bu bahşişlere karşılık olarak, onlar da şöyle bağırdılar: "Leydilerin Sevgisi! Dövüşçülerin Ölümü! Cömertlere Saygı! Cesurlara Şan!" Alandan ayrılırken bir yandan da müzik çalıyordu.

Çayırın kuzeyindeki çevrili alan, şimdi beş düellocuya karşı yeteneklerini kanıtlamak için can atan şövalyelerle doluydu.

Sonunda kapılar açıldı ve aralarından beş şövalye seçildi. Onlar atlarını dizginlemeye çalışırlarken merkeze

getirildiler. Böylece aynı zamanda binici olarak da nezaket ve hünerlerini sergiliyorlardı. Tören alayı çayıra girince müziğin sesi düellocuların arkasındaki çadırlardan duyulmaya başlamıştı. Bütün seyircilerin bakışları üzerlerinde kilitlenmiş olan beş şövalye, düellocuların çadırlarının durduğu yere doğru gittiler. Orada her biri diğerlerinden ayrılarak, dövüşmek istediği şövalyenin kalkanına mızrağının sapıyla dokundu. Daha sonra hepsi bir sırada durmak üzere çayırın sonuna doğru ilerlediler.

Her biri çadırından dışarı çıkan düellocular, atlarına bindiler ve kalkanlarına dokunan şövalyelerin karşılarında durdular.

İşaret verildiğinde tüm hızlarıyla birbirlerine saldırdılar. Bois-Guilbert, Malvoisin ve Front-de-Boeuf'un rakipleri atlarından düşürülmüş ve yere yuvarlanmışlardı. Grantmesnil'in rakibi, mızrak ucunu onun kafasına ya da kalkanına dokundurmamıştı, ama öyle ters hareketler yapmıştı ki, elindeki silâh düşmanının üzerinde kırılmıştı. Aslında bu atından düşürülmekten daha utanç verici bir durum sayılıyordu. Beşinci şövalye, takımının şerefini tek başına korumuştu. O ve Ralph de Vipont

her iki tarafa da avantaj sağlamayacak şekilde mızraklarını kırmışlardı.

İkinci ve üçüncü şövalye takımları alana girdiler ve çeşitli başarılar alsalar da avantajın çoğu genelde düellocularda kaldı. Onların devam eden başarısı ise karşılarındakilerin heveslerini kırmıştı. Dördüncü karşılaşmada sadece üçüncü şövalye takımı göründü. Bois-Guilbert ve Front-de-Boeuf'un kalkanlarını geçip çok fazla güç ve hüner sergileyememiş diğer üç şövalyenin kalkanlarına dokundular. Ama bu korkak seçim oyunun kaderini değiştirmedi. Üç şövalye takımı da yenilmişti.

Bu olaydan sonra çok uzun bir sessizlik oldu. Kimse tekrar dövüşe başlamaya istekli görünmüyordu.

Seyirciler mırıldanıyorlardı; çünkü Malvoisin ve Front-de-Boeuf, karakterleri yüzünden diğer düellocuların nefretini kazanmıştı. O üçü de yabancı kişiler oldukları için pek sevilmemişlerdi.

Fakat hiç kimse bu başarısızlığı Sakson Cedric kadar derinden hissetmemişti. Norman, düellocular tarafından elde edilen her avantajda, kendi insanlarının onuru adına bir zafer kazanılmış gibi görmüştü. Tedirgin bir şekilde Athelstane'a baktı.

Cedric, "Gün İngiltere'nin aleyhine ilerliyor, lordum," dedi. "Mızrağı elinize alma konusunda iyice tahrik oldunuz mu?"

"Yarın dövüşeceğim," diye yanıtladı Athelstane. "Bugün kendimi savaş için hazırlamaya değmez."

Sessizlik devam etti.

Düellocuların müziğinin melodisi zaman zaman, onlarla karşılaşmak için yeni rakipleri çağırırcasına duyuluyordu; ama hiçbiri gelmemişti. Topluluktaki insanlar tatillerinin hareketsiz bir şekilde geçmesinden yakınıyorlardı. Yaşlı şövalyeler ve lordlar, gençlerin kendilerinin olduğu gibi olmadığından söz ettiler. Prens John, yardımcılarıyla, ziyafetin başlamasıyla ilgili konuşmaya başladı ve ödülün, kendi mızrağıyla üç şövalyeyi birden deviren Bois-Guilbert'e verilmesi gerektiğini söyledi.

Sonunda düellocuların bandosu son bir bitiriş müziği çaldılar, kuzey sınırından tek bir borazan sesi ile cevap gelmişti. Bütün gözler yeni gelen kişiye çevrilmişti. Zırh takımı bol miktarda altınla süslenmiş çelikten yapılmaydı. Kalkanını üzerinde, köklerinden yukarı çıkarılmış küçük bir meşe ağacının resmi vardı ve "kökünden sökülmüş" ya da "yurdundan kovulmuş" anlamına gelen ve İspanyolca bir sözcük olan *Desdichado* yazıyordu.

Siyah iyi bir ata biniyordu ve önlerinden geçerken Prensi ve leydileri nazikçe mızrağını aşağıya indirerek selamladı. Atıyla gösterdiği hüner ve nezaket topluluğun da takdirini kazanmıştı, ona şöyle bağırıyorlardı, "De Vipont'un kalkanına dokun; en uygun olanı o; o senin için en ucuz antlaşma."

Çayırın diğer ucuna doğru ilerledi ve hepsini asıl şaşkınlığa uğratan ise, onun doğruca merkezdeki çadıra gitmesi ve mızrağının keskin ucuyla Bois-Guilbert'in kalkanına dokunmasıydı. Bu, onu ölümüne dövüşe davet etmesi demekti. Daha sonra alanın diğer ucuna doğru geri sürdü atını ve orada sabit bir şekilde rakibini beklemeye başladı.

İşaret verilmişti. İki rakip hızla yerlerinden fırladılar ve alanın ortasında büyük bir gümbürdemeyle buluştular. Mızraklar paramparça olmuştu ve o anda her iki şövalyenin de düştüğü sanılmıştı, çünkü şiddetli çarpışmadan sonra atların her ikisi de kendilerini arkaya atmışlardı. İki binici de büyük ustalıkla atlarını dizginledi, bir an kızgınlıkla bakıştıktan sonra, alanın iki ucuna doğru gidip görevlilerden sağlam mızrakları aldılar.

Derin bir sessizlik olmuştu. Topluluktakiler adeta nefes alamıyorlardı.

Tekrar işaret verildi. İkinci kez aynı hızla ve ustalıkla yerlerinden fırlayıp, alanın merkezinde buluştular, ama bu kez şansları aynı olmadı. Bois-Guilbert rakibinin kalkanının tam ortasına nişan aldı ve öyle büyük bir güçle ve hızla vurdu ki, mızrağı paramparça olmuştu ve Desdichado, ya da "Evsiz Şövalye," neredeyse eğerinden düşüyordu. Evsiz Şövalye, hücumunun başlangıcında, mızrağını tam Bois-Guilbert'in kalkanının tam ortasına nişan almıştı; ama tam karşılaştıkları anda miğferine nişan aldı. Kafa vurmak için daha zor bir noktaydı, ama eğer denk gelse darbe daha kaçınılmazdı. Norman'ın gerçekten miğferine vurmuştu. Yine de, o zaman bile, Bois-Guilbert düşmemişti; ama eğeri kırılmış ve at ile adam bir toz bulutu içinde yere yuvarlanmıştı.

Bois-Guilbert hemen kendini düşen attan kurtardı ve sonra düşüşüne ve seyircilerin bağrışmalarına müthiş bir şekilde sinirlenmiş bir halde, kılıcını çıkardı ve fatihine işaret etti. Evsiz Şövalye de hemen atından atlayarak kılıcını çıkardı. Hakemler hemen atlarıyla aralarına girerek, turnuva kurallarının bu çeşit bir dövüşe izin vermediğini söylediler.

Bois-Guilbert rakibine kızgın bir bakış fırlatarak, "Tekrar dövüşeceğiz herhalde," dedi. "Bizi ayıracak birinin olmadığı bir yerde."

Evsiz Şövalye, "Eğer dövüşmezsek, bu benim suçum olmayacak. Ayakta ya da at tepesinde, mızrak, balta ya da kılıçla, seninle her durumda dövüşmeye hazırım." dedi.

Aralarındaki konuşma çok daha uzun ve öfkeli bir hale gelebilirdi ama hakemler mızraklarıyla aralarına girip onları ayırdılar.

Fatih bir tas şarap istedi ve miğferini açarak içti. "Bütün gerçek İngiliz yüreklerine ve Norman'ların zaferine içiyorum." Daha sonra bütün düellocularla kendi istedikleri biçimde dövüşeceğine dair bir duyuru yapmalarını emretti.....

İri yarı Front-de-Boeuf, siyah zırh içinde alana giren ilk kişiydi. Evsiz Şövalye ona karşı küçük, ama kesin bir avantaj kazanmıştı. Malvoisin ile karşılaşmasında yine başarılıydı. Ona öyle bir hızla vurdu ki, miğferi başından çıktı ve diğer arkadaşı gibi o da yenildi. De Grantmesnil ile olan karşılaşmasında Evsiz Şövalye olağanüstü bir nezaket gösterdi. De Grantmesnil'in atı gençti ve sahibinin hedefini şaşırtacak şekilde sıçramalar yaptı. Evsiz

Şövalye bu kazadan avantaj kabul etmeyi reddetti, mızrağını havaya kaldırdı ve rakibinin yanından ona hiç dokunmadan geçti. Sonra alanın sonuna kadar gelip rakibine ikinci bir karşılaşma önerdi. De Grantmesnil buna karşı çıktı ve rakibinin sadece hünerleri değil, aynı zamanda nezaketi karşısında da yenildiğini söyledi. Ralph de Vipont sonuncuydu. O kadar büyük bir güçle yere düşürülmüştü ki, burnundan ve ağzından kan fışkırmış ve alandan baygın bir şekilde çıkarılmıştı.

Binlerce insanın bağrışmaları arasında Prens, günün onurunun Evsiz Şövalyeye ait olduğunu duyurdu.

-7-

GÜZELLİK KRALİÇESİNİN SEÇİMİ

Zafer kazanan şövalyeyi ilk olarak iki Hakem kutladı ve onu turnuvanın ödülünü almaya götürmeden önce, miğferini çıkarmalarına izin vermesini ya da en azından açıp yüzünü göstermesini rica ettiler. Evsiz Şövalye çok nazik bir şekilde bu isteği reddetti. Bu yüzden hakemler Prens'e fatihin kimliğinin bilinmesini istemediğini bildirdiler.

John buna memnun olmamıştı. "Lordlarım," dedi adamlarına dönerek. "Bu kendini gururlu bir şekilde gizleyen şövalye kim olabilir, biliyor musunuz?"

Aralarında bir fısıltı başladı. "O Kral olabilir. Aslan yürekli Richard'ın ta kendisi olabilir."

Prens John, "Tanrı korusun!" dedi. Rengi bir ölü gibi solarak. "Waldemar-De Bracy, cesur şövalyeler ve

beyefendiler verdiğiniz sözleri unutmayın ve tamamen benim yanımda olun!"

Waldemar, "Tehlike yok, abinizin kocaman gövdesi şu zırh takımına sığamaz," dedi.

Hakemler Evsiz Şövalyeyi getirdiler. Prens John kendisini hâlâ tedirgin hissediyordu. Birkaç karışık sözcükle onu övdü ve ona ödülü olan savaş atını verdi. Bunu yaparken de kapalı miğferden Aslan Yürekli Richard'ın korkunç tondaki sesiyle yanıt vereceğinden korkarak titredi.

Evsiz Şövalye Prens'e yanıt olarak hiçbir şey söylemedi ve sadece başıyla selamladı. Daha sonra bir elini atının üzerine koydu, sıçrayarak bindi.

Jorvaulx Başrahibi, Prens'e fısıldayarak, ertesi günkü turnuva için hâlâ kraliçe seçilmediğini hatırlattı.

Prens John, "Sayın Evsiz Şövalye," dedi. "Şimdi yarınki turnuvadaki Aşk ve Güzellik Kraliçesi olacak güzel bayanı seçmek sizin görevinizdir. Mızrağınızı kaldırın."

Şövalye söyleneni yaptı ve Prens John mızrağın ucuna yeşil ipek kenarlı altın tacı taktı.

Evsiz Şövalye yavaşça ilerledi ve bu muhteşem platformu süsleyen birçok yüzü inceliyor gibiydi. Bazı bayanlar utançtan kızardı; kimi kendini beğenmiş bir ba-

kış fırlattı; kimi etrafında ne olduğundan habersizmiş gibi davrandı; kimi telaşlandı ve iki ya da üç tanesi yüksek sesle güldü.

En sonunda şövalye, Leydi Rowena'nın oturduğu yerde durdu. Orada, seyircilerin bakışları onun hareketlerine kilitlenmişken, bir dakikadan daha fazla bir süre için sabit kaldı. Daha sonra mızrağının ucunu yavaşça ve nazik bir şekilde indirerek, tacı güzel Leydi Rowena'nın ayakları dibine bıraktı.

-8-

GERİ ÖDEME

Evsiz Şövalye çadırına vardığında, uşaklar ve hizmetçiler zırhını çıkarmak için ona yardım etmek istediler; çünkü hepsi de şövalyenin kim olduğunu merak ediyorlardı. Fakat şövalye, kafası ve yüzü büyük, siyah bir şapkayla örtülü, kaba görünüşlü olan kendi uşağından başka kimseden yardım istemiyordu. Uşak da efendisi gibi tanınmak istemiyordu.

Şövalye, çok az miktarda yemeği telaş içinde bitirmişti ki, uşağı ona her biri savaş atının üzerinde beş adamın onunla konuşmak istediklerini iletti. Şövalye üzerine uzun bir cüppe giydi ve yüzünü gizleyen bir şapka taktı. Sonra çadırının ön tarafına çıktı.

Orada, düellocuların uşaklarını gördü. Bunlardan ilki öne doğru adım attı. "Turnuvanın kurallarına göre, ünlü şövalye Brian de Bois-Gilbert'ın uşağı olan ben Baldwin, size bugünkü turnuvada onun kullandığı atı ve zırhı sunuyorum. Bunları alıkoyabilirsiniz ya da şövalyenin bunları sizden satın almasına fırsat verebilirsiniz. Seçim size kalmış."

Diğer uşaklar da aynı sözleri tekrar ettiler ve sonra Evsiz Şövalyenin kararını duymak için beklediler.

"Dördünüze söylüyorum," dedi şövalye son konuşan dört kişiye. "Size tek cevabım olacak: Onlardan, daha cesur hiçbir adamın asla kullanamayacağı at ve silâhlarını almayacağım; ama gerçekten 'evsiz,' olduğumu ve hatta üzerimdeki zırhın bile benim olmadığını düşünürsek, onlardan at ve silâhlarını benden satın almalarını rica etmek zorundayım."

"Onlar için yüz altın ödememiz emredildi," diye cevap geldi.

"Bu yeterli," dedi şövalye. "Benim şu andaki durumum bu miktarın yarısını almamı gerektiriyor; gerisini kendi aranızda ve adamlarınızla paylaşın."

Uşaklar, bu ender rastlanan cömertlik karşısında uğultular arasında teşekkür ettiler.

Şövalye daha sonra, Bois-Gilbert'ın uşağına döndü. "Senin efendinden ne silâh ne de para kabul edeceğim. Ona benim adıma söyle, bizim savaşımız daha bitmedi. Hayır, mızrakların yanı sıra kılıçlarla, yerde ya da at tepesinde dövüşene kadar değil. Beni ölümüne dövüşmeye davet etti ve ben bu daveti unutmayacağım."

Şövalye çadırına girdi.

Uşağına, "Böylece, Gurth," dedi. "İngiliz şövalyeliğinin ünü, benim ellerimden zarar görmeyecek."

Gurth, "Ve ben, bir domuz çobanı olmama rağmen, eli silâhlı şövalyenin uşağı rolünü fena oynamadım, ama eğer fark edilirsem..." diye devam etti.

Şövalye, "Yeter!" dedi. "Verdiğim sözü biliyorsun; aşkım için aldığın riskin karşılığını ödeyeceğim. Bu on parça altını kendine al. Bu altın çantasını Ashby'e götür ve orada Yahudi Isaac'ı bul. Arkadaşının bana ödünç verdiği at ve silâhların parasını ödemesini söyle."

Isaac ve kızı Ashby kasabasının yakınında, zengin bir Yahudi'nin evinde kalıyorlardı.

Rebecca, küçük ama güzel bir odada oturmuş, babasıyla konuşuyordu. Hava gittikçe kararıyordu; bir uşak odaya elinde iki gümüş lâmbayla girerken, bir diğeri kü-

çük gümüş bir sehpada kaliteli şarap ve lezzetli kekler taşıyordu. Tam o sırada, uşaklardan birisi Isaac'a bir Hıristiyan'ın kendisiyle konuşmak istediğini iletti. Kızı Rebecca'ya örtünmesini söyledikten sonra, yabancının kabul edilmesini emretti.

Kapı açıldı ve Gurth içeri girdi.

"Sen York'lu Isaac mısın?" diye sordu.

Isaac, "Evet," dedi. "Peki sen kimsin? Seni kim gönderdi?"

"Evsiz Şövalye, bugünkü turnuvasının birincisi. Ona sağlanan zırh takımının ücretini getirdim. At dışarıda. Zırh için ne kadar ödeyeceğimi öğrenmek istiyorum."

Isaac neşeyle, "Onun iyi bir genç olduğunu biliyordum," dedi. "Yanında ne kadar para getirdin? O çantanın içinde yüz altın var. Ağır görünüyor."

Gurth, "İçinde oklarımın uçları var," dedi.

"Peki o zaman," dedi Isaac. Her zamanki kazanma aşkı ve bu durumdaki cömert olma isteği arasında kalmıştı. "Peki o zaman, at ve zırh için seksen altın desem, bunu bana ödeyebilecek kadar paran var mı?"

Gurth, "Yeter sanırım," dedi. "Bu efendimi beş kuruşsuz bırakacak. At yarasız; onu dışarıda görebilirsin;

ve zırh için yetmiş altın yeter. Eğer yetmişi almazsan, bu çantayı efendime geri götüreceğim."

Isaac, "Hayır, hayır," dedi. "Parayı bırak ve göreceksin sana cömert davranacağım."

Gurth parayı bıraktı. İlk yetmiş parçayı sayarken Yahudi'nin elleri titredi. Son on taneyi ise çok yavaş saydı. "Yetmiş bir, yetmiş iki; -efendin çok iyi bir genç- yetmiş üç; -harika bir genç- yetmiş dört -bu parça sanki tam ağırlığında değil gibi- yetmiş beş ve bu da hafif gibi- yetmiş altı, yetmiş yedi." Gurth son üç parça altının kendisine verilmesini ümit ediyordu; ama, saymaya devam etti. "Yetmiş sekiz -sen iyi bir adamsın- yetmiş dokuz; ve kendin için de bir şeyler hak etmelisin." Isaac burada yine durdu; elindeki altına baktı; yeni bir parçaydı, iri ve tam ayardı. Ondan bir türlü ayrılamadı. "Bununla tam seksen ediyor ve umarım efendin seni ödüllendirir. O çantanın içinde başka para olmadığından emin misin?"

Gurth güldü. "Biraz önce dikkatle saydığınız miktarın aynısı var."

Yahudi, "Rebecca, bu adam benim için fazla akıllı; ama efendisi iyi bir genç," dedi.

Ama Rebecca odayı çoktan terk etmişti bile.

Gurth merdivenden aşağıya indi ve karanlık koridora geldi. Yolunu bulmak için hisleriyle hareket ediyordu ki, beyaz giyinmiş ve küçük gümüş bir lâmba tutan bir bayanla karşılaştı. Bayan ona küçük bir odaya girmesini işaret etti. Gurth itaat etti ve onu izledi. Odada şaşkınlıkla fark etti ki, rehberi daha önce turnuvada ve az önce de babasının odasında gördüğü güzel Yahudi kızıydı.

"Babam seninle sadece şakalaşıyordu iyi adam," dedi Rebecca. "Efendine, bu silâhların ve atın karşılığından çok daha fazlasını borçlu. Olduklarından on kez daha değerli olsalar bile. Babama az önce ne kadar ödediniz?"

Gurth, soruya şaşırarak, "Seksen parça altın," dedi.

Rebecca, "Bu çantada, yüz altın bulacaksın. Efendine ona ait olanını ver ve gerisini kendine al. Şimdi acele et ve bu kalabalık kasabadan geçerken dikkatli ol, yoksa hem paranı, hem de hayatını kaybedersin," dedi.

Gurth karanlık sokaktan yukarı çıkarken, "Aziz Dunstan aşkına," dedi. "Bu kesinlikle bir Yahudi kızı değil, cennetten gelen bir melek! Efendimden on altın -yirmi de bu melekten! Ah, ne mutlu günümdeyim! Bir bunun kadar daha olsa özgürlüğümü satın alırım."

-9-

GURTH HAYDUTLAR ARASINDA

Gurth'ün maceraları daha bitmemişti. Aslında bitmediğini kendisi de biliyordu, çünkü köyün kenarındaki bir iki evi geçtikten sonra, kendini ağaçlar ve çalılıkların çevrelediği iki kum yığınının arasındaki bir geçitte buldu. Bir meşe ağacının dalları yol boyunca uzanıyordu. Geçit yolu turnuvaya malzeme taşıyan faytonların büyük tekerlekleriyle yarılmıştı ve kum yığınlarının ve çalılıkların ay ışığını kesmeleri yüzünden hava oldukça karanlıktı.

Köyden bazen çığlıklarla ve bazen de vahşi melodilerle kesilen şarkılar ve kahkahalar duyuluyordu. Bütün bu sesler, kasabadaki şövalyelerin ve adamlarının azgınlıklarının bir göstergesiydi ve Gurth'ün tedirgin olmasına sebep oluyordu. "Yahudi kızı haklıymış," dedi kendi

kendine. "Tanrı aşkına, bütün bu hazinemle birlikte yolculuğumda güvende olmayı isterdim. Ortalıkta gezen o kadar çok şövalye ve adamları ve uşakları ve askerler var ki, tek bir şilini olan bir adam bile tehlikede sayılır aslında ve ben, bu zavallı domuz çobanı, elinde altın dolu bir çantayla daha da tehlike içindeyim. Keşke şu lânetli çalılıkların gölgesinden çıkabilseydim de, arkamdan saldırabilecek hırsızları görebilseydim."

Gurth, geçidin çıktığı açık araziye varmak için adımlarını hızlandırdı; ama amacına ulaşmak için şansı yardım etmedi. Geçitte çalılıkların en sık olduğu sona tam yaklaşmıştı ki, ikisi yolun iki tarafından gelen dört adam önüne fırladı ve onu yakaladılar. Kurtulması imkansızdı.

"Paranı ver," dedi birisi. "Biz Halkın Koruyucularıyız ve herkesi ağır yüklerinden kurtarırız."

Gurth, "Benimkini o kadar kolay alamazdınız," diye mırıldandı. "Eğer onu savunmam için üç hareket yapma gücü elimde olsaydı."

"Göreceğiz bakalım," dedi haydut. Daha sonra, arkadaşına dönerek şöyle dedi: "Getirin bu adamı. Para çantasının alınması yanı sıra bir de kafasının kırılmasını istiyor herhalde."

Gurth alelacele arazinin sol yanındaki kum yığının üzerine doğru sürüklendi. Sonra kendini kum yığının ve açık arazi arasında kalan sık çalılıkların arasında buldu. Bu kaba adamlar tarafından ormanın en ıssız kısmına gitmeye zorlandı. Orada ağaçların olmadığı ve ay ışığının özgürce aydınlattığı açık bir alanda durdular. Burada dört hayduta, aynı takımdan olduğu belli olan iki kişi daha katıldı. Yeşil giyinmişlerdi ve yanlarında kısa kılıçlar vardı ve her biri elinde bir değnek taşıyordu. Gurth şimdi, yüzlerin gözlerden aşağı siyah örtülerle kapatıldığını görebiliyordu.

Haydutlardan biri, "Kaç paran var, ahbap?" dedi.

Gurth, "Kendime ait otuz altın," diye cevap verdi.

Ele başları, "Bu çantada," dedi "ki paltonun altından fark edebiliyorum, otuzdan daha fazla altın var."

"O, iyi şövalyeye ait, benim efendime. Benim payımla tatmin olsaydınız, size ondan bahsetmek zorunda kalmayacaktım."

Haydut, "Sen dürüst bir adamsın," dedi. "Eğer bizimle anlaşırsan hâlâ o otuz altınınla yetinebiliriz. Çantanı ver bakalım. Şimdilik. Efendin kim?"

"Evsiz Şövalye."

"Bugünkü turnuvadaki ödülü kazanan mı?"

Gurth, "Evet. Bu çantanın içinde dört at ve dört zırh takımının ücreti var," diye cevapladı.

Haydut, "İçinde ne kadar para var?" diye sordu.

"İki yüz altın."

Haydut, "Sadece iki yüz mü!" dedi. "Efendin yenilenlerle cömert bir şekilde anlaşmış. Çok ucuza kurtulmuşlar. Parayı kimler ödedi? İsimlerini söyle."

Gurth teker teker isimleri saydı.

"Tapınak Şövalyesi Brian de Bois-Guilbert'ın atı ve zırhı-bunlar için ne kadar ödendi? Görüyorsun ya, beni kandıramazsın."

"Efendim," diye yanıtladı Gurth. "Tapınak Şövalyesi'nden kanını ve canını koruması dışında hiçbir şey istemedi. Birbirlerine ölümüne dövüşmek için meydan okudular."

"Gerçekten mi? Peki üzerinde bu kadar parayla sen burada, Asby'de ne yapıyordun?"

"Bu turnuva için, Yahudi Isaac'ın efendime ödünç verdiği zırh takımının parasını ödemeye gelmiştim."

"Peki ona ne kadar ödedin?" diye sordu haydut. "Bu çantada hâlâ para var."

"Isaac'a seksen altın ödedim ve o bana yüz altın geri verdi."

"Ne! Nasıl yani!" dedi haydutlar bir ağızdan. "Bize nasıl böyle bir yalan atarsın!"

Gurth, "Size ne söylediysem doğrudur," dedi, "Tam o dediğim miktarı diğerlerinden ayrı bir şekilde ipek bir kesede bulacaksınız."

Kaptan, "Işık getirin!" dedi. "Çantayı kontrol edeceğim."

"Bir lâmba getirildi. Diğer haydutlar Kaptan'ın etrafında toplandılar, hatta Gurth'u yakalayan iki kişi bile kollarını gevşetti. Bunu fırsat bilen Gurth bir silkinişte ellerinden kurtuldu. Adamlardan birinden bir değnek kaparak kaptana vurdu ve neredeyse çantayı alıyordu. Fakat haydutlar ondan daha hızlıydı ve onu hemen yakaladılar.

"Allah belânı versin!" dedi Kaptan, ayağa kalkarken. "Kafamı kırdın. Eğer bizim sınıfımızdan olsaydın bu terbiyesizliğinin cezasını fazlasıyla çekerdin. Ama kaderini hemen şimdi öğreneceksin. Haydutlara seslenerek, "Adamlarım," dedi "şövalyenin parası özgürce kendisine gitmeli. O da bize çok benziyor ve kurtların ve tilkilerin bol olduğu bir yerde, it iti ısırmaz."

Haydutlardan biri, "'Bizim gibi' mi?" dedi.

"Evet. O da bizim gibi yoksul ve evsiz değil mi? O da bizim gibi parasını kılıcıyla kazanmıyor mu? Front-de-Boeuf'u ve Malvoisin'i yenmedi mi? Biz dövüşseydik, biz de yenerdik. Ve biz ona bir Yahudi'den daha mı az cömert davranacağız?"

"Hayır," dedi diğer haydut. "Bu çok ayıp olur. Ama bu terbiyesiz herif benzetilmeden mi gidecek?"

Kaptan, "Hayır, ama tabi sen onu benzetebilirsen!" diye karşılık verdi. Sonra Gurth'a dönerek şöyle dedi: "Bana o değnekle yeterince hızlı vurdun. Bakalım şimdi bu herife de aynısını yapabilirsen, işte o zaman serbest kalırsın. Değneğini al, Değirmenci! Siz diğerleri, adamı bırakın bir değnek alsın! Birbirlerini görmelerine yetecek kadar ışık var. Haydutlar bağırdı, "Değirmenci, dikkatli ol!" Değirmenci, değneğini ortadan tutup, başının etrafında döndürüyor ve kendini beğenmiş bir tavırla haykırıyordu. "Haydi, ahbap, gel cesaretin varsa. Kolumun gücünü hissedeceksin!"

Gurth, aynı marifetle değneğini başının çevresinde döndürerek, "Dürüst bir adam bir hırsızdan korkmaz," diye yanıtladı.

Böyle konuşarak iki adam birbirlerine yaklaştılar ve birkaç dakika boyunca, birbirinin hareketini ustalıkla ve

hızlı bir şekilde karşılarken, güç, cesaret ve yetenek açısından eşittiler. Silâhlarının çıkardığı sesleri uzaktan duyan biri, orada en az altışar kişinin dövüştüğünü sanabilirdi.

Uzun bir süre berabere olarak dövüştüler. Sonra Değirmenci gittikçe temposu düştü, kendisine bu kadar güçlü bir şekilde karşılık verilmesine ve arkadaşlarının kahkahalarını duymak onu sinirlendirmişti ki, genelde onun bu durumundan hep hoşlanırlardı. Onun bu tavrı bu asil oyun için hiç de uygun değildi, çünkü bu oyunda çok fazla sakinlik gerekir ve sonuçta bu durum sinirlerine hakim olan Gurth'e kazanma fırsatı vermişti.

Değirmenci gözü dönmüş bir şekilde atıldı, değneğiyle hızla vuruşlar yapıyor, Gurth ise bu saldırılardan kafasını ve vücudunu korumak için müthiş bir çabuklukla değneğini hareket ettiriyor ve ona karşılık veriyordu. En sonunda, rakibinin yorulduğunu gözlemleyen Gurth, değneğinin ucunu sol eliyle onun yüzüne doğru savurdu. Sonra, Değirmenci bu hamleden kurtulmaya çalışırken, sağ elini sol elinin yanına kaydırıp, olanca gücüyle adamın kafasına soldan bir darbe indirdi. Değirmenci, boylu boyunca yere yığılmıştı.

Haydutlar, "Aferin!" diye bağırdılar.

Kaptan, "Yoluna gidebilirsin dostum," dedi. "Ama şunu unutma, bizim adlarımızı sorma ve kim olduğumuzu keşfetmeye çalışma. Yoksa tahmin bile edemeyeceğin bir sonun olur."

Gurth, kaptana teşekkür etti ve tavsiyesine uyacağına söz verdi. Haydutlardan ikisi değneklerini doğrultarak, Gurth'a kendilerini takip etmesini emrettiler ve tam ormanın içinden geçen dar bir patika boyunca yürüdüler. Ormanın kıyısında iki adam nöbetçilerle konuştular. Fısıltıyla bir cevap aldılar ve geçmelerine izin verildi. Bu durum Gurth ün adamların sayıca çok fazla olduğunu ve buluşma yeri çevresinde mutlaka düzenli olarak bir gözcü bulundurduklarını anlamasına yol açmıştı.

Açık araziye ulaştıklarında, ki Gurth burada yolunu bulmakta zorlanabilirdi, haydutlar onu küçük bir tepeye götürdüler. Oradan, ay ışığında turnuva alanının ve ışın demetlerinin parlaklığıyla uçuşan bayraklarla süslü çadırları görebiliyorlardı ve elleri silâhlı gözcülerin şarkıları işitilebiliyordu.

Burada haydutlar durdular: "Buradan öteye seninle gelmeyeceğiz," dediler. "Bizim için güvenli olmaz. Sana yapılan uyarıyı unutma. Bu gece olanları bir sır ola-

rak sakla. Bunu unut; yoksa Londra Kulesi seni intikamımızdan koruyamaz."

Gurth, "İyi geceler, nazik Beyler," dedi. "Emirlerinizi hatırlayacağım ve umarım size daha güvenli ve dürüst bir ticaret işi yapmanızı önerirsem bana gücenmezsiniz."

Böylece ayrıldılar ve Gurth efendisinin çadırına doğru ilerledi Kaptan'a söz vermesine rağmen o geceyle ilgili her şeyi efendisine anlattı.

Evsiz Şövalye, Rebecca'nın ve haydutların cömertlikleri karşısında hayretler içinde kalmıştı. Kendini uyumak için divana attı ve sadık Gurth, onu uyandırmadan, hiç kimse içeri giremesin diye çıplak vaziyette çadırın girişinin tam önüne uzanmıştı.

-10-

TURNUVANIN İKİNCİ GÜNÜ

Güneş, tüm gösterişiyle bulutsuz bir gökyüzüne doğmuştu ve tüm ova kısa sürede turnuvayı izlemek için acele eden insan kalabalığı ile dolmuştu. Yaklaşık saat onda, bir müzik eşliğinde, Prens John'ın ve adamlarının geldiği duyuruldu. Aynı anda Sakson Cedric ve Leydi Rowena'da gelmişti. Athelstane onlarla birlikte değildi. Zırhını Bois-Guilbert'in yanında dövüşecekmiş gibi takınmıştı. Bunu için bir sebebi vardı. Kendini Leydi Rowena'ya beğendirmek için risk almayacak kadar tembel olsa bile, yine de onun çekiciliğini görmezden gelemezdi, onunla evliliği kesindi, çünkü Cedric bunu onaylamıştı. Bu yüzden, Evsiz Şövalye'nin Leydi Rowena'yı Güzellik Kraliçesi olarak seçtiğinde çok bozulmuştu ve eğer bir fırsat doğarsa, Evsiz Şövalye'nin, kendi-

sinin savaş baltasının ağırlığını hissetmesine karar vermişti.

Prens John, Güzellik Kraliçesi'nin alana girdiğini fark eder etmez, karşılamak için atını ona doğru sürdü. Başından kasketini çıkardı ve atından inerek, Leydi Rowena'nın eğerinden inmesine yardım etti. Prens'in peşinden gelenler de başlarındakini çıkardılar ve içlerinden en asili Leydi'nin atını tutmak için kendi atından indi.

Prens John, "Böylece, güzellik Kraliçesi'ne bağlılığımızı göstermiş oluyor ve ona, bugün oturması gereken tahta kadar eşlik ediyoruz. Leydiler, Kraliçenize katılın!" dedi.

Arkasından, Prens, Leydi Rowena'ya kendi oturduğu yerin karşısındaki onur koltuğuna kadar eşlik etti ve en güzel, en seçkin leydiler de, "Kraliçe"nin en yakınında yer alabilmek için acele ettiler.

Leydi Rowena yerine oturur oturmaz, kalabalığın bağırışlarıyla bastırılan müzik sesi, onu onurla karşıladı.

Daha sonra sessizlik olması için duyuru yapıldı ve turnuvanın kuralları okundu. Dövüşçüler kılıcı birbirlerine sokamayacak, yalnızca vurabileceklerdi. Atının üzerindeki bir binici, atını kaybetmiş ayaktaki biriyle

dövüşemeyecekti. Dövüş, Prens John'ın işaretiyle kesilecekti.

Şövalyeler alanın her iki bitimine girmişler ve iki sıra hâlinde, tam birbirlerinin karşısına denk gelecek şekilde durmuşlardı ve her grubun lideri ön sıranın tam ortasında duruyordu.

Bu kadar iyi dövüşen, iyi ata binen, zengin silâhlara sahip olan ve dövüşmek için bekleyen dövüşçüleri seyretmek çok mükemmel ve aynı zamanda bir o kadar da gerilimliydi. Eğerlerinin üzerinde demirden birer sütun gibi oturuyorlar ve toprağı sabırsızlıkla eşeleyen cesur atları gibi onlar da işaretin verilmesini bekliyorlardı.

Bu ana kadar şövalyeler mızrakları parlak uçları güneşte parlayarak havada tutuyorlardı. Hakemler her iki tarafta da eşit sayıda kişi olup olmadığını kontrol ederken, böylece beklediler. Daha sonra Hakemler geri çekildi ve Willia de Wyvil gök gürültüsünü andıran sesiyle işaret sözcüklerini haykırdı: "Haydi başlayın!" Müzik çalmaya başladı; borazanlar öttürüldü; şövalyelerin mızrakları aynı anda indirildi; atlar ileriye fırladı ve her grubun ön sırası son hızla ileri atıldı ve alanın ortasında bir mil öteden bile duyulabilecek bir gürültüyle çarpıştılar.

Grupların ikinci sıraları, birinci sıradakileri destekleyerek daha yavaş bir hızda koşuyorlardı.

Çarpışmanın sonucu hemen ilk bakışta belli olmuyordu, çünkü atların kaldırdığı toz bulutu, havayı karartmıştı. Seyirciler görebilecek duruma geldiklerinde, her iki taraftan da şövalyelerin yarısı atlarından düşürülmüşlerdi. Bazıları bir daha hiç kalkamayacakmış dibi yerde yatıyorlardı. Bazıları ise çoktan ayağa kalkmış, rakipleriyle el sıkışıyordu. Yaralanmış olanlar kanlarını durdurmaya ve savaş alanından çıkmaya çalışıyorlardı. Atlarının üzerinde olan ve mızrakları kırılmış olan şövalyeler, şimdi kılıçlarıyla dövüşeceklerdi.

Kargaşa, ikinci sıradakilerin, arkadaşlarına yardım etmek için öne atılmasıyla daha da çoğalmıştı.

Bois-Guilbert'in taraftarları: "Tapınak için! Tapınak için!" diye bağırırlarken karşı tarafınkiler ise, "Desdichado! Desdichado!" diye bağırıyorlardı.

Savaş, alanın bir güneyine bir kuzeyine doğru ilerliyordu. Zırhlara vurulan kılıç sesleri ve dövüşçülerin haykırışları, müziğin sesiyle ve yere düşüp çaresizce atlarının ayakları dibinde yatanların iniltileriyle karışıyordu. Muhteşem zırh takımları şimdi toz ve kanla lekelenmişti. Miğferlerin tepelerinden kopan parlak tüyler, rüzgâr-

da kar gibi uçuşuyordu. Manzaranın tüm güzelliği ve ihtişamı yok olmuştu ve şimdi görülen şeyler, korku ve acıma uyandırıyordu.

Her iki taraftaki sayı gittikçe azaldı, çünkü çoğu ya yenildi ya da alandan ayrılmak zorunda kaldı. Ve sonunda Bois-Guilbert ve Evsiz Şövalye teke tek karşılaşıyorlardı. Hücumda ve savunmada o kadar yetenekliydiler ki, seyirciler mutluluk ve hayranlık çığlıkları atıyorlardı.

O sırada Evsiz Şövalye'nin takımı mücadelenin en kötü sürecini yaşıyordu. Bir tarafta Front-de-Boeuf'un kocaman kolları, diğer tarafta Athelstane'in korkunç gücü karşındakileri sıkıştırıyor ve dağıtıyordu. Rakiplerini alt eden Front-de-Boeuf ve Athelstane aynı anda ve hızda Bois-Guilbert'e yardım etmeye geldiler.

Insanlar biliyordu ki, Evsiz Şövalye, bu üç adamdan aynı anda gelecek olan saldırıya karşılık veremeyecekti.

Herkes, "Kendine dikkat et, Sayın Evsiz Şövalye!" diye bağırıyordu. O, Bois-Guilbert e hızlı bir şekilde vurdu ve sonra Athelstane ve Front-de-Boeuf'un saldırısından kaçmak için geri çekildi. Bu ikisi, zıt yönlerden ko-

şarlarken adeta atlarını çarpıştırdılar. Sonra döndüler ve her üçü de Evsiz Şövalye'nin peşinden gittiler.

Onu, ilk gün kazandığı atın muhteşem gücü ve hareketleri dışında hiçbir şey kurtaramazdı. Bir o tarafa, bir bu tarafa dönerek, uçan bir kuşun çevikliğiyle, düşmanlarını olabildiğince kendinden uzak tutuyordu. Önce birine saldırdı, kılıcını sallayarak, sonra ötekine ve onlardan gelen darbelere karşılık vermeyi beklemeden hızla hareket etti.

Prens John'ın çevresindeki Lordlar, ona dövüşü bitirme işaretini vermesi için ve bu cesur şövalyenin çok sayıdaki rakipleri tarafından yenilmesinden korumak için yalvardılar.

Prens John, "Hayır yapamam!" diye cevap verdi. "Bu adını gizleyen saygısız adam zaten bir ödül kazandı ve şimdi sırasını diğerlerine verebilir."

O konuşurken, beklenmeyen bir olay günün kaderini değiştirmişti.

Evsiz Şövalye'nin takımında siyah zırlar içinde ve siyah bir ata binen bir adam vardı. Hem adam hem de atı iri ve güçlüydü. Bu ana kadar, Kara Şövalye dövüşe pek ilgi göstermemişti, kendine saldıranlara karşı kendi isteğiyle yenilmiş, ama peşlerinden gitmemiş ve hiç

kimseye kendi kendine saldırmamıştı. Bu sebeple seyirciler ona "Tembel Şövalye" adını takmışlardı.

Takımının liderinin vahşi saldırılara maruz kaldığını gören Kara Şövalye, tembelliğini üzerinden atmış ve ona yardım etmek için öne atılmıştı, şöyle bağırıyordu: "Desdichado! Sana yardıma geliyorum!" Gerçekten de tam zamanıydı, çünkü Evsiz Şövalye Bois-Guilbert'e saldırırken, havaya kalkmış kılıcıyla Front-de-Boeuf ona yaklaşmıştı; ama tam vurmadan önce, Kara Şövalye, Front-de-Boeuf'un kafasına bir darbe indirildi. Kılıç cilalı miğferin üzerinden kaydı ve atın kafasına vurdu ve hem Front-de-Boeuf hem de atı sersemleşmiş bir şekilde yere yuvarlandılar. Kara Şövalye şimdi Athelstane'e dönmüştü. Front-de-Boeuf'le dövüşmesinde kılıcı kırılmıştı, ama o, Sakson'un elinden savaş baltasını kapmış ve kafasına bir darbe vurmuştu ve Athelstane baygın bir şekilde yere düşmüştü. Ve daha sonra liderini Bois-Guilbert'le baş başa bırakarak, sakince alanın kuzeyine doğru ilerledi.

Şimdi durum daha önce olduğu gibi zor değildi. Bois-Guilbert'in atı kan kaybından dolayı güçsüzdü ve Evsiz Şövalye'nin saldırısının sonucunda yere yığıldı. Bois-Guilbert yere yuvarlandı. Ayağı sıkışmıştı, ne kurtara-

biliyor ne de ayağa kalkabiliyordu. Rakibi atından atladı, kılıcını düşmanının başının üzerinde salladı ve ona diz çökmesini emretti. Bois-Guilbert'in tehlikede olduğunu gören Prens John, dövüşün bitmesi için işaret verdi.

Ünlü Ashby turnuvası böylece sona ermişti. Dört şövalye savaş alanında can vermişti. Otuz tanesi -ki bunlardan dört beş tanesi daha sonra hiç iyileşemedi- ciddi bir şekilde yaralanmıştı. Hakemler kazananı, kana bulanan savaş alanından Prens John'ın tahtının dibine getirdiler.

Prens John, "Evsiz Şövalye," diye söze başladı. "Bizim sizi sadece bu isimle tanımamıza izin verdiğiniz için böyle hitap ediyorum. Size ikinci kez bu turnuvanın şeref payesini veriyorum ve cesaretiniz sayesinde hak etmiş olduğunuz onur tacını Aşk ve Güzellik Kraliçesi'nin ellerinden alacaksınız."

Şövalye gösterişli bir reverans yaptı ama, cevap vermedi.

Müzik yükseldi. Leydiler, övgü dolu bağırışlara katılırken aynı zamanda ipek mendillerini salladılar. Hakimler, Evsiz Şövalyeyi Leydi Rowena'nın oturduğu tahta götürdüler; güçlükle yürüyor gibiydi. Orada en alt basa-

makta diz çökmesi sağlandı. Leydi Rowena tahtından aşağıya inerek, tacı başına takmak üzereydi ki, Hakemler bir ağızdan bağırdılar: "Başı açık olmalı." Şövalye, miğferinin içinden boğuk bir şekilde birkaç sözcük mırıldandı, ama hakemler onun bu isteksizliğini görmezden geldiler. Miğferi çıkarıldı ve yirmi beş yaşlarında genç bir adamın düzgün yapılı, güneşten yanmış yüzü ortaya çıktı. Yüzü ölü gibi bembeyazdı ve birkaç yerinde kan vardı.

Rowena çok geçmeden onu fark etti ve boğuk bir çığlık attı. Zorlukla ilerledi ve heyecandan titreyerek tacı fatihin eğilmiş bir şekilde sallanan başına taktı.

Şövalye başını öne eğdi ve güzel kraliçenin elini öptü ve sonra öne doğru düşerek onun ayakları dibine yığıldı.

Genel bir kargaşa çıkmıştı. Sürgün edilen oğlu, Ivanhoe'nun görüntüsüyle şok olan ve dili tutulan Cedric, onu Leydi Rowena'dan ayırmak için öne atıldı. Ama Hakemler onu çoktan uzaklaştırmışlardı. Zırhını açtılar ve bir mızrak ucunun göğüs kafesini deldiğini ve orada bir yara açtığını gördüler.

11

"ŞEYTAN SERBEST BIRAKILMIŞTI!"

Ivanhoe'nun adı çok geçmeden ağızdan ağıza dolaşmaya başlamış ve sonunda Prens'in ve yanındakilerin kulağına gitmişti.

Prens, "Ben zaten," diye söze başladı, "o zırhın içinde kimin olduğunu bilmesem de, ağabeyimin arkadaşı olduğunu hissetmiştim."

De Bracy, "Front-de-Boeuf şimdi Ivanhoe'ya ait olan toprakları geri vermek zorunda kalacak," dedi.

Waldemar, "Evet," diye ekledi. "Bu adam, şato üzerinde ve Richard'ın kendisine verdiği, ama sonradan Prens John'ın Front-de-Boeuf'a armağan ettiği topraklar üzerinde hak iddia edeceğe benziyor."

Prens John, "Front-de-Boeuf üç şatoyu birden yutar da gene birini vermez," diye karşılık verdi.

Waldemar Fitzurse, "Güzellik Kraliçesinin kederini görmek beni çok üzdü," diye söze başladı. "Bir kadının sevdiği erkek için tuttuğu yas karşısında duygulanabilecek bir adam değilimdir, ama bu Leydi Rowena acısını öyle iyi gizledi ki, sadece önünde yatan cansız vücuda sabitlenmiş gözyaşı akmayan kuru gözleri ve önünde kavuşturduğu elleri onu ele verebilirdi."

Prens John, "Hakkında bu kadar çok şey duyduğumuz Leydi Rowena kimin nesi olur?" dedi.

Başrahip Aymer, "Çok zengin bir Sakson leydisi," diye cevapladı. "Muhteşem bir gül ve servet içinde bir mücevher."

Prens John, "Onun acılarını dindirebiliriz," diye devam etti. "Onu Norman'la evlendirebiliriz. Ne dersin, De Bracy, bir Sakson'la evlenerek güzel topraklara sahip olmak ister misiniz?"

De Bracy, "Eğer topraklar güzelse, benim gelinle mutsuz olmam imkansız," diye cevapladı.

Prens John, "Bunu aklımızın bir köşesine yazalım," dedi. "Ve acilen işe koyulmalıyız. Leydi Rowena ve misafirlerine bu akşamki ziyafette bulunmaları için direktif göndermeliyiz."

Turnuvanın son karşılaşması okçuların yarışmasıydı. Sekiz okçu, ödülü gümüşle kaplı bir av klaksonu olan yarışmada nişan almak için hazırdı. Bunlardan çoğu kraliyet ailesine mensup ya da Norman Lortlarının emrindeki kişilerdi; ama aralarında bir de yeşiller giyinmiş, uzun boylu adam vardı ki, biz ona daha önce Isaac yerini ararken kalabalığın arasında rastlamıştık.

Prens John bu uzun boylu adama, "Senin adın ne?" diye sordu.

"Locksley," diye cevapladı. "Fakat ben atış yapmak istemiyorum, çünkü bu adamların benimle aynı çizgiden atış yapıp yapamadıklarını bilmiyorum."

Prens, "Peki o zaman, Locksley," dedi. "Sen diğerleri marifetlerini gösterdikten sonra atış yaparsın ve ödülü kazanırsan, buna ben de yirmi gümüş para ekleyeceğim; ama, kazanamazsan, yeşil takımını kaybedersin ve alandan atılırsın."

Atış alanında üzerinde halkalar çizilmiş olan yuvarlak bir hedef tahtası asılmıştı. Tahtanın ortası altın sarısına boyanmıştı. Bu orta kısım "altın" olarak adlandırılmıştı. Altın'ın tam ortasında ise beyaz bir nokta vardı.

Okçular teker teker atış yapıyorlardı. Atılan yirmi dört oktan on tanesi "altın" kısıma denk gelmişti; bun-

lardan ikisi Malvoisin'in hizmetinde olan bir orman bekçisi olan Hubert tarafından atılmıştı.

Prens John, "Eee, Locksley, şimdi Hubert'a rakip olarak atış yapacak mısın?" diye sordu.

Yeni bir hedef tahtası getirildi. Hubert'ın ilk oku beyaz noktaya değil, ama altın kısma isabet etti.

Locksley, "Rüzgâr sana izin vermedi, Hubert," dedi. Öne adım atarak okunu dikkatsizce attı, hatta hedefe bile bakmamıştı, ama oku beyaz noktaya Hubert'inkinden iki inç daha yakına saplanmıştı.

Hubert tekrar atış yaptı ve rüzgârın yardımıyla hedefi tam ortadan vurdu.

Prens aşağılayıcı bir gülüşle, "Bu atıştan daha iyisini yapamazsın," dedi.

Locksley, "Bununla birlikte onun okunu kıracağım," dedi.

Okunu bir öncekinden daha dikkatli bir şekilde attı ve oku tam Hubert'ınkinin üstüne denk getirdi ve ok bir uçtan bir uca ortadan bölündü.

Locksley, "Ve şimdi, benim ülkemde kullanılan gibi bir hedef dikeceğim." dedi.

Yaklaşık iki metre boyunda ve bir baş parmak eninde bir sopa dikti yere.

"Bu hedefi hedefi yüz metre öteden vurana Kral Richard'la yarışabilecek bir okçu sıfatını vereceğim."

Hubert, "Büyük babam, Hastings Savaşı' nda çok iyi bir atış yapmıştı ve böyle bir hedefi asla vurmamıştı, ben de vurmayacağım. Eğer bu adam o sopayı kırarsa, ona yenileceğim. Bu kadar uzak bir mesafeden böyle bir beyaz sopayı vuracağım yerde pekâlâ bir buğday filizine ya da güneş ışınına nişan alabilirim." dedi.

Prens John, "Korkak köpek!" dedi. "Haydi bakalım. Locksley, sen vur da görelim; eğer bu hedefi vurursan, bunu yapan ilk kişinin sen olduğunu kabul edeceğim."

Locksley, "Elimden geleni yaparım," diye karşılık verdi; "ve başka hiç kimse bundan iyisini yapamaz."

Locksley yayındaki okunu değiştirdi. Sonra dikkatli bir şekilde nişan aldı. İnsanlar nefes bile almadan sessizce bekliyordu. Attığı ok uçtu ve sopayı ikiye böldü.

Gürültülü bir bağırış koptu ve Prens John'ın kendisi bile bir an için, hoşlanmadığı bu adamın yeteneğine hayranlık duymadan edemedi.

Bu yirmi gümüş parayı ve av klaksonunu dürüst bir şekilde kazandın ve eğer benim muhafızım olmayı kabul edersen bunu elli parçaya çıkaracağım. Çünkü şimdiye kadar hiç bir el bu kadar güçlü ok atmamıştır ya da hiçbir göz bu kadar ustalıkla nişan almamıştır."

Locksley, "Beni bağışlayın soylu Prens," dedi. "Ama eğer birinin hizmetine gireceksem bu kişinin Kral Richard'ın kendisi olacağına dair ant içmiştim. Bu yirmi gümüş parayı Hastings Savaşı' ndaki büyük babası gibi cesurca ok atan Hubert'a veriyorum. Bunu denemeyi alçak gönüllülüğünden kabul etmedi, sopayı o da benim gibi vurabilirdi pekâlâ."

Hubert kafasını salladı, ama hediyeyi kabul etti. Locksley, daha fazla inceleme yapılacağından tedirgin olduğu için kalabalığa karıştı ve bir daha hiç görünmedi.

Prens John eline küçük bir not kağıdı tutuşturulduğunda, turnuvanın bitiş işaretini vermek üzereydi ve hepsi de oradan ayrılacaklardı.

Prens John, ona bu mektubu getiren kişiye, "Nereden?" diye sordu. Adam, "Yabancı bir yerden, lordum," dedi. "Ama nereden olduğunu bilmiyorum. Fransız bir adam getirdi ve gece gündüz yol aldığını söyledi."

John notu açtı. Korkusu apaçık görülüyordu ve mektubun devamını okudukça çoğaldı. "Dikkat et, çünkü şeytan serbest bırakıldı!"

Prens'in benzi bir ölü gibi solmuştu. Notu Waldemar ve De Bracy'e gösterdi. "Bu demek oluyor ki," diye ekledi titreyen sesiyle, "ağabeyim Richard özgürlüğüne kavuşmuş."

-12-

"BİR APTAL OLARAK"

Gece geç bir vakitti. Prens John'ın verdiği ziyafet sona ermişti ve Waldemar Ashby kalesine geri dönüyordu. Kalenin koridorunda ziyafette giydiği giysileri değiştiren ve yeşiller giyinen, deri kasketi, kısa bir kılıcı ve omzunda asılı bir borazansu olan De Bracy ile karşılaştı. Elinde uzun bir yay vardı ve oklar kemerindeydi.

Waldemar, "Bu aptallık da ne oluyor, De Bracy?" dedi. "Efendimiz Prens John'nun kaderi tam bir sona yaklaşmışken oyun oynamanın zamanı mı şimdi? Böyle tehlikeli bir zamanda böyle aptal kostümlerle gizlenmekle ne amaçlıyorsun?"

De Bracy sakince, "Amacım, bir eşe sahip olmak," diye cevapladı.

"Seni anlamıyorum."

"Bu gece şatodan ayrılan Saksonların peşinden gidip onlardan Rowena'yı kaçıracağım."

Waldemar, "Sen çıldırdın mı, De Bracy? dedi. "Onlar Sakson olsalar da, zengin ve güçlüdürler."

"Benim kim olduğumu anlamalarına fırsat vermeyeceğim. Bu giysiler içinde ormandaki haydutlara benzemiyor muyum? Saldırının suçu onlar üzerine atılacak. Daha sonra kendi rolüme bürünüp, centilmen şövalyeyi oynayacak ve bahtsız güzeli kaba düşmanlarının elinden kurtaracağım. Onu Front-de-Boeuf'un şatosuna ya da Fransa'ya götüreceğim ve Maurice de Bracy'nin karısı olana dek ortaya çıkarmayacağım."

Waldemar, "Mükemmel ve zekice hazırlanmış bir plân! Bunu icat etmende sana kim yardım etti ve bunu uygulamanda sana kim yardım edecek?" dedi.

"Eğer mutlaka bilmen gerekiyorsa, Tapınak Şövalyesiydi, Brian de Bois-Guilbert. O ve adamları haydutları oynayacaklar ve ben de giysilerimi değiştirdikten sonra leydiyi kurtaracağım."

"Peki ama sen onu Bois-Guilbert'in ellerinden nasıl kurtarırsın?"

De Bracy, "O bir Tapınak Şövalyesi," diye cevapladı. "Bu nedenle evlenemez. O güzelliğin gülümsemesini kazanacak doğru şövalye olarak gidiyorum."

Waldemar, "Doğru Şövalye," diye tekrarladı. "Bir aptal olarak, demeliyim."

-13-

KARA ŞÖVALYE VE YABANCI

Okuyucu herhalde turnuvanın kaderinin meçhul Kara Şövalye tarafından belirlendiğini unutmamıştır.

Bu Şövalye zafer kazanılır kazanılmaz hemen alanı terk etmişti. Ormanın içindeki küçük patikaları izleyerek, yolunu kuzeye çevirmişti.

Şimdi yolculuğunun ikinci akşamındaydı. Hem adam hem de atının dinlenmeye ihtiyaçları vardı ve geceyi geçirecekleri bir yer bulmalıydılar. Güneş, adamın solundaki tepelerin arkasında batmıştı. Biraz yol aldıktan sonra, izlediği patika biraz daha genişlemiş ve yıpranmış haldeydi. Bir zil sesi onun sessiz, sakin bir yere yaklaştığını anlamasına yol açmıştı. Kısa bir süre sonra tam karşısında büyük bir kayanın olduğu açık bir otluk bir araziye gelmişti. Kayanın hemen dibinde, ona dayanan, ağaç gövde parçacıklarından yapılmış ve çatlakla-

rı kille doldurulmuş, derme çatma bir kulübe vardı. Sağa doğru az bir uzaklıkta, bir kayadan fışkıran, içi oyuk bir taşın içine berrak bir su akıtan bir kaynak vardı. Bunun yanı sıra, çok önceden orada küçük bir kilisenin varolduğunu gösteren, eskiden kalma kemerler ve sütunlar vardı. Bu barışçıl manzara, alacakaranlıkta, yolcumuzun gözüne muhteşem gözüküyordu ve kalacak bir yer bulma umudu artmıştı.

Atından indi ve mızrağıyla bu gözden ırak kulübenin kapısını çaldı.

Kulübenin içinden boğuk bir ses, "Her kimsen, hemen çek git," dedi. "Akşam ibadetimde beni rahatsız etme."

Şövalye, "Değerli babacığım," diye cevapladı. "Bu ormanda kaybolmuş zavallı bir gezginim, biraz yiyeceğe ve geceyi geçirmek için bir yere ihtiyacım var."

Yabancı, "Sevgili kardeşim," dedi. "Bir köpekle bile paylaşacak yemeğim yok ve iyi bakılmış bir at bile benim yatağımı beğenmez. Bu yüzden, hemen yoluna gitsen iyi olur."

Şövalye, "Size yalvarıyorum, peder," dedi. "Bari kapıyı açın ve bana yolu tarif edin."

"Ve ben de size yalvarıyorum, kardeşim," diye yanıtladı, yabancı. "Beni daha fazla rahatsız etmeyin. Beni ay doğmadan önce etmem gereken dört duadan alıkoy-

dunuz bile. Beni, kendimi savunmak amacıyla bu dünyanın silâhlarını kullanmaya zorlarsanız, sizin için daha kötü olur."

Şövalye, "Yol! Yol!" diye bağırdı. "Ya hemen kapıyı açarsınız, ya da onu kırarım," dedi ve ayağıyla kapıya hızla vurdu.

"Sabırlı ol, kapıyı açıyorum, ama bundan hoşlanmayacaksınız."

Kapı açıldı ve iri yapılı yabancı şövalyenin karşısında duruyordu. Bir elinde ağır bir tahta sopa vardı ve iki köpek gezgine saldırmak için hazır bekliyorlardı. Ama şövalyenin iri siluetini görünce, sesinin tonunu zoraki bir nezakete çevirip onu kulübesine girmeye davet etti.

Kulübede yapraklardan yapılmış bir yatak, bir masa ve sert oturaktan başka hiçbir şey yoktu. İki adam oturdu ve birbirlerine baktı, her ikisi de karşısındaki adamdan daha güçlü bir adam görmediklerini düşünüyorlardı.

Şövalye, "Değerli yabancı," dedi. "Kutsal kişiliğinizden üç şey öğrenmek istiyorum: Birincisi atımı nereye koyabilirim? İkincisi akşam yemeğinde ne yiyebilirim? Üçüncüsü gece nerede uyuyabilirim?"

Yabancı, "Size parmağımla cevap vereceğim," dedi. "Çünkü işaret dilinin kullanılabileceği bir durumda ko-

nuşmak kurallarıma aykırıdır." Böyle diyerek. kulübenin bir köşesini gösterdi. "Atınız için uygun yer şurası." Başka bir yer gösterdi. "Yatağınız şurası." Eliyle iki avuç dolusu kurutulmuş fasülyenin olduğu tabağı işaret ederek, "Akşam yemeğiniz şurada," dedi.

Uzun bir lâtince dua okuduktan sonra, misafirperverliğini gösterek, misafirine örnek olsun diye, güçlü ve bir kurtunkine benzer beyazlıktaki dişli kocaman ağzına üç ya da dört fasülye attı. Bu kadar güçlü ve büyük bir değirmene öğütmesi için küçücük birkaç buğday tanesi atıyormuş izlenimi veriyordu. Şövalye zırhını ve miğferini çıkardı; gür-kıvırcık, sarı saçları, yakışıklı yüzü ve parıldayan gözleri ortaya çıkmıştı. Yabancı, misafirinin yüzünü açtığını görünce, kendi başındakini de çıkardı. Geniş siyah kaşları, düzgün alnı, yuvarlak, kırmızı yanakları ve keskin hatları olan güçlü bir yüzdü. Kutsal adamın güçlü bedenindeki böyle bir yüz, onun kuru fasulye ve saf su değil de, et ve şarapla beslendiğine işaretti sanki. Bu tuhaflık misafirin dikkatini çekmişti. Bir avuç dolusu kuru fasülyeyi zorlukla yuttuktan sonra, kutsal adamdan içmek için bir şey rica etti. O da önüne kaynaktan alınma temiz su dolu bir sürahi koydu.

"Aziz Dunstan pınarındandır," dedi. "Onun adına kutsanmıştır." Suyu bu kadar övdükten sonra, ağzını sürahiye dayayarak küçücük bir yudum içmişti.

Şövalye, "Bana öyle geliyor ki, yediğiniz bu basit yemek ve içtiğiniz bu temiz su sizi mükemmel bir şekilde şişmanlatmış ve güçlendirmiş. Siz bu çölde dualar okuyup, kurutulmuş fasulye ve soğuk suyla yaşamaktan daha çok değnekler ya da kılıçlarla bir dövüşü kazanmak için yaratılmış gibisiniz." dedi.

Yabancı, "Sayın Şövalye," diye cevap verdi. "Bu sözler sadece sizin cehaletinizi ortaya koyuyor kendimi dizginlememe yarayan bu basit yiyecekler azizler tarafından kutsanmıştır."

"Kutsal Peder, bir mucize eseri olarak bu yüzü yaratan Tanrı aşkına, günahkar bir adamın isminizi öğrenmesine izin verin."

"Bana, Copmanhurst rahibi diyebilirsin, çünkü buralarda böyle tanınırım. Bir de 'kutsal' kelimesini ekliyorlar, aslında bunu ben istemiyorum, çünkü ben böyle bir kelimeye layık değilim. Ve şimdi, cesur şövalye, ben bu saygıdeğer misafirimin ismini öğrenebilir miyim?"

Şövalye, "Aslında, Copmanhurst'un Kutsal Rahibi," dedi. "Bana buralarda Kara Şövalye diyorlar. Birçoğu

da, bu isme tembel' kelimesini ekliyor; ama böyle anılmaya can atmıyorum doğrusu.'

Yabancı, misafirinin bu cevabına gülümsemekten kendini alamadı.

"Görüyorum ki," dedi, "Sayın Tembel Şövalye, siz çok zeki bir adamsınız ve dahası zenginliğe, sarayın rahatlığına o kadar alışmışsınız ki, benim bu zavallı yemeğim sizi tatmin edemez tabi. Ve şimdi hatırladım ki, bana bu köpekleri beni korumaları için bırakan nazik orman bekçisi, aynı zamanda bana biraz (benim için pek uygun olmayan) yiyecek de bırakmıştı, ki bu hafızamdan çıkıvermiş, çünkü kafam daha ciddi konularla meşguldü."

Şövalye, "Bıraktığına yemin edebilirdim," dedi. "Sayın Kutsal Rahip, başınızı açtığınız andan itibaren, bu kulübede daha iyi yemek olduğunu anlamıştım. Bekçiniz çok iyi bir adammış ve sizin dişlerinizi o fasulyeleri öğütürken ya da gırtlağınızdan o nahoş sıvının akmasını görmeye dayanamamıştır herhalde. Haydi bekçinin getirdiklerini geciktirmeden getirin de göreyim."

Yabancı, ona güvenmekle hata mı yaptığından emin olmayarak şövalyeye kuşkulu bir bakış fırlattı. Bununla birlikte şövalyenin yüzünde o kadar saf bir dürüstlük vardı ki, bu yüzünün her ifadesinden belli oluyordu. Gülüşü de aynı şekilde, inanılmaz derecede sevimliydi ve inanç ve bağlılığın göstergesiydi sanki.

Birkaç dakikalık sessiz bakışmadan sonra, peder kulübenin uzak bir köşesine gitti ve dikkatli ve zekice gizlenmiş bir odanın kapısını açtı. Bu gizli yerden, kocaman bir tabak et getirdi. Bunu misafirinin önüne koydu ve o da tatmak için hiç zaman kaybetmedi.

Şövalye ev sahibine, onun getirdiklerinden birkaç ağız dolusu yedikten sonra, "Bekçi buraya uğrayalı ne kadar oldu?" dedi.

Peder aceleyle, "Yaklaşık iki ay," diye cevapladı.

Şövalye, "Görüyorum ki, Kutsal Rahip" diye yanıtladı, "kulübenizin içindeki her şey mucizevi sanki! Şu yediğim şişman geyiğin geçen hafta buralarda gezindiğine bahse girebilirim."

Peder bu sözler karşısında bocaladı. Dahası, misafirinin tabağında gittikçe azalan yemeğe baktıkça daha da üzgün görünüyordu, çünkü onun karakterinde münzevi bir adamın böyle bir ziyafete katılması mümkün değildi.

Şövalye aniden durarak, "Filistin'deydim," dedi, "ve hatırlıyorum ki, oradaki adetlere göre bir ev sahibi misafirlerine ikram ettiği yemeklerin sağlıklı ve temiz olduğunu garanti etmek için ucundan bir kısmını yemek zorundadır. Sizin gibi kutsal bir adamın misafirine zarar verecek bir yiyeceği sunamayacağını biliyorum, ama eğer bu Doğu geleneğine uyarsanız çok memnun olurum."

Peder, "Sizi rahatlatmak adına, prensiplerimden bir kereliğine ödün vereceğim." dedi ve elleri anında tabağın içine daldı.

Şövalye, "Kutsal Rahip," dedi. "Bekçinin bu muhteşem etin yanına arkadaşlık etmesi için biraz da şarap bıraktığına bahse girebilirim."

Peder sadece gülümsedi ve başka gizli bir yerden bir şişe şarap ve iki bardak çıkardı. Onu izleyen şövalye, bu gizli yerde aynı zamanda, iki ya da üç yay, birkaç ok ve bir de arp olduğunu fark etmişti.

Şövalye, "Orada," dedi. "Size yeteneğimi göstereceğim bir silâh görüyorum." Ayağa kalktı ve arpı eline aldı. "Galiba bir teli eksik."

"A, bunu anladınız mı? Bu, sizin bu sanatta dahi olduğunuzu gösterir. Şarap," dedi gözlerini yuvarlayarak, "hep şarabın işi. Alan-a-dale'a yedinci kadeh şaraptan sonra arpa zarar verebileceğini söylemiştim; ama onu engelleyemedim. Dostum, başarılı performansınıza içiyorum."

Eğlenceleri hızla ilerledi, ikisi de birçok şarkı söylediler. Daha sonra eğlenceleri, kulübenin kapısının gürültülü bir şekilde çalınmasıyla bölündü.

Kapının bu çalınış olayı, başka karakterlerden oluşan maceraları anlatarak açıklanabilir ancak.

-14-

"HEPSİ ESİR!"

Sakson Cedric, oğlu Ivanhoe'yu Ashby çayırında baygın bir şekilde yere yığıldığını görünce, önce uşaklarına onunla ilgilenmelerini emretmeye yeltendi. Ama bu emir hiç verilmedi. Bu kadar insanın gözü önünde bunu yapamazdı, evinden sürgün edilen oğlunu tanıyamazdı. Böylelikle, Oswald'a Ivanhoe'yu kalabalık dağılınca Ashby'e götürmesini emretti.

Kalabalık dağılmıştı; ama Ivanhoe hiçbir yerde yoktu. Oswald, düştüğü yerdeki kan lekesini görmüş, ama kendisini bir daha hiç görmemişti.

Sanki onu periler alıp götürmüştü. Sonra aniden bir şövalyenin uşağı gibi giyinmiş bir adama takıldı ve onun sadık uşağı Gurth'e olduğunu fark etti. Gurth'u yakaladı ve Ivanhoe'ya ne olduğunu öğrenmek amacıyla bir

araştırma yapınca, oradaki seyircilerden biri onu iyi giyinmiş uşakların büyük bir dikkatle kaldırdığını ve seyircilerin arasından bir leydinin faytonuna koyduklarını ve onu götürdüklerini söyledi. Aslında, yaralı şövalyeyle ilgilenen kişi, Yahudi kızı Rebecca idi, ama bu gerçek, Oswald'a söylenmemişti.

Leydi Rowena, Prens John'ın ziyafetine gitmediği kabul etmediği için, Cedric yalnız gitmişti. Döndüğünde, morali çok bozuktu. Bu yüzden ilk defa ortadan kaybolan Gurth'e dikti gözünü.

"Oswald! Hundebert!" diye bağırdı. "Bu lânet herifi neden serbest bırakıyorsunuz?'

Uşaklar Gurth'ün zaten hazır olan ellerini iple bağladılar.

Gurth, "Bu," dedi. "Bu sizin etinizi ve kanınızı kendiminkinden daha çok sevdiğim için."

Cedric, "Atlarınıza ve ileri," dedi.

Yolcular akşam yemeğine yetişmek için Aziz Withold Manastırı na doğru aceleyle yol aldılar. Bir Sakson olan Başrahip, onlara harika bir yemek sundu ve ertesi sabaha kadar Manastır'da kaldılar.

Epey bir mesafe kat ettikten sonra, sık ağaçlı bölgenin yakınına geldiler. Burası o zamanlar içinde yaşayan

kalabalık haydut ordusu yüzünden tehlikeli sayılıyordu. Ama, vakit hayli geç olmasına rağmen, Cedric ve Athestane kendilerini güvende hissediyorlardı, çünkü yanlarında on uşak ve Wamba ile o sırada esir olan Gurth de vardı.

Yolcular yol alırlarken, bazı çığlıklar duydular. Çığlıkların geldiği yöne doğru gidince, bir fayton ve başında Yahudi giysileri giymiş bir kadın ve sarı kepiyle aynı ırktan olduğu belli olan bir adam gördüler. Adam, ellerini kavuşturmuş, umutsuz bir şekilde aşağı yukarı yürüyordu.

Bir süre sonra, Yorklu Isaac, (ki o bizim yaşlı dostumuzdu) Ashby'e giderken kendilerini koruması için altı adam ve hasta bir dostunu taşıması için atlar ve bir fayton kiraladığını anlatmıştı. Buraya kadar güvenlik içinde ulaşabilmişlerdi. Sonra, adamları ormanda ağaç kesen adamlardan öğrenmişti ki, ormanda çok güçlü bir haydut ordusu onların önünü kesmek için bekliyordu. Kiraladığı adamlar, atları da alarak kaçmışlar ve kızıyla kendisini burada yapayalnız bırakmışlardı. Belki de hırsızlar kendilerine saldıracak ve öldüreceklerdi.

Isaac, "Lütfen," dedi. "Güvenliğimiz için sizinle yolculuk etmemize izin verir misiniz?"

Cedric tam reddediyordu ki, Rebecca, Leydi Rowena'nın önünde diz çöktü, eteğini öperek, Tanrı adına onlara acımalarını ve onların korumaları altında yollarına devam etmeleri için yalvardı. "Bu iyiliği ne kendim için istiyorum," dedi Rebecca. "Ne de bu zavallı yaşlı adam için. Ama herkesin, sizin bile çok sevdiğiniz birisi için istiyorum, lütfen bu hasta kişinin dikkat ve şefkatle sizin korumanız altında götürülmesine izin verin. Çünkü, eğer onun başına kötü bir şey gelirse, hayatınızın sonuna dek vicdan azabı duyarsınız."

Rebecca'nın sesinin asil ve ciddi tonuyla yaptığı bu yakarış güzel Sakson'u etkilemişti.

Cedric'e, "Adam yaşlı ve güçsüz," dedi. "Bakire genç ve güzel; dostları hasta ve hayatı tehlikede. Bırakın bizimle gelsinler."

Esir Gurth, atından indirildi. Bu yapılırken, Wamba'yı ellerini bağlayan ipi gevşetmesi için ikna etmişti ve sonra sürünerek gruptan ayrılmış ve kaçmıştı.

Yükler tekrardan ayarlandı ve bütün grup yeniden yola çıktı.

Yol şimdi o kadar dardı ki, iki kişiden fazla yan yana geçemiyordu. Kenarları bozuk, çamurlu ve küçük ağaçlarla kaplı bir derenin içinden geçip bir vadiye doğru al-

çalıyordu. Önde giden Cedric ve Athelstane, bu dar yolda saldırıya uğramaktan korkup aceleyle ilerliyorlardı. Tam birkaç adamlarıyla birlikte dereyi geçmişlerdi ki, önden ve arkadan kuşatıldılar. Direnmek için çok dayanıksızdılar. "Mutlu İngiltere için Aziz George!" diye savaş çığlıkları atıyorlardı, Sakson haydutların ideal karakterinin tarafında olduklarını belirterek.

Uşaklardan bir kılıç kapan ve efendisini serbest bırakmaya çalışan Wamba dışında hepsi esir edilmişti. Yakalanacağını anlayınca, çalılıkların arasına koşmuş ve kaçmıştı.

Yine de bu cesur Soytarı, güvende olduğunu anlayınca, çok sevdiği efendisinin yanına dönüp onunla esaretini paylaşmayı düşündü.

"Özgürlüğün ne kadar iyi bir şey olduğunu anlatan insanları duymuştum," dedi. "Ama şu anda bunu elde etmişken, ne yapmam gerektiğini öğretecek akıllı bir adam olsaydı keşke.'

"Bir yere saklanırken, çok yakınından bir ses duydu, "Wamba!"

"Gurth!" diye yanıtladı ve aniden domuz çobanı yanında belirdi.

Gurth, "Ne oldu?" dedi.

"Lordum ve Leydim ve diğerleri hepsi yeşil taya çıktı. Elbisesinden dolayı, Wamba onu efendisine saldıran haydutlardan biri sanmıştı. Sonra, alacakaranlığa rağmen, turnuvada atışlarından dolayı ödül kazanan Locksley'i tanıdı."

Adam, "Bütün bunun anlamı ne oluyor? Bu ormanda kim birilerini esir alır ve hırsızlık yapar?" dedi.

Wamba, "Adamların giysilerine bir bakın," dedi. "Belki çocuklarınızın giysileridir; çünkü tıpkı sizinkine benziyorlar."

"Bunu hemen öğrenirim. Ben dönene kadar olduğunuz yerde kalın."

Locksley birkaç dakika sonra geri döndü.

"Adamların arasına karıştım," dedi, "ve kimin tarafından olduklarını ve nereye gittiklerini öğrendim. Şu ana onlara üç adamın saldırması bir çılgınlık olur; ama kısa bir sürede onlarla boy ölçüşebilecek sayıda adam toplarız umarım. Sakson Cedric, kendisine yardım edecek İngiliz ellerinden yoksun olamaz."

Böyle diyerek hızla ormanın içlerine doğru ilerledi. Soytarı ve Domuz Çobanı onun arkasından gitti.

-15-

HAYDUTLARIN TOPLANTISI

Üç saat yürüdükten sonra, Locksley ve iki yoldaşı, ormanın içinde, merkezinde kocaman bir meşe ağacının bulunduğu bir boşluğa geldiler. Bu ağacın altında, yeşiller giyinmiş dört-beş adam yatmış uyuyor, bir tanesi de volta atarak gözcülük ediyordu.

Yaklaşan bir ayak sesi duyunca, gözcü anında işaret verdi. Uyuyanlar sıçrayıp kalktılar ve o anda altı ok birden gelen ayak seslerine yönelmişti bile. Sonra, gelenlerin herkesçe tanınan rehberi, saygıyla karşılanmıştı.

İlk sorusu, "Değirmenci nerede?" olmuştu.

"Rotherham yolunda altı adamla birlikte ve iyi bir ödül peşinde."

Locksley, "Peki Alan-a-dale nerede? diye sordu.

"Jorvaulx başrahibini bulmak için Watling Caddesi'nden yukarı yürüyor."

Kaptan, "Bu iyi bir fikir," diye cevapladı. "Peki Keşiş Tuck nerede?"

"Copmanhurst'taki kulübesinde."

Locksley, "Oraya ben giderim," dedi. "Bütün, ama bütün adamlarını topla. Gün ortasında burada buluşalım. Siz ikiniz, Torquilstone yolundaki Front-de-Boeuf'un şatosuna gidin. Orada, bizim giysilerimize benzer şekilde giyinen birkaç genç lord bir esirler kervanı taşıyorlar. Kendi şerefimiz için onları cezalandırmalıyız."

Locksley ve iki arkadaşı, Copmanhurst sığınağına gittiler. Ay ışığıyla aydınlanan vadiye gittiklerinde Wamba, Gurth'e şöyle fısıldadı: "Sığınağın içindekilerin söyledikleri duaları dinle!"

Aslında sığınaktaki peder ve misafiri eski bir meyhane şarkısı söylüyorlardı:

"Haydi, kahverengi tası bana uzat.
Mutlu çocuk, mutlu çocuk.
Haydi, kahverengi tası bana uzat.
Ho! Mutlu Jenkin, bir adamı içerken görüyorum.
Haydi, kahverengi tası bana uzat.

Locksley'in gürültülü ve sürekli kapı vuruşları en sonunda pederi ve misafirini rahatsız etmişti. Şövalye, pe-

der ziyafetin izlerini ortadan kaldırırken, aceleyle zırhını giyindi.

Dışarıdaki ses, "Çılgın rahip," diye seslendi, "Locksley'e kapıyı aç!"

Peder misafirine, "Merak etme güvendeyiz," dedi ve kapıyı açtı.

Locksley, "Niçin, peder," dedi. "Bu ne böyle? Misafirinle içki içmeler falan? Tanımadığın bir şövalyeyi nasıl içeri alırsın, deli misin sen! Verdiğimiz sözleri unuttun mu? Dualarını bir kenara bırak ve hemen silâhlan; bizim neşeli grubumuzdan herkese ihtiyacımız olacak."

Peder hemen cüppesini üzerinden sıyırdı ve yeşil bir giysi giydi. O bunu yaparken, Locksley'de şövalyeyi bir kenara çekip ona şunları söyledi:

"Siz turnuvanın ikinci gününde kazanılan zaferi İngilizler lehine çeviren kişisiniz, inkâr etmeyin Saygıdeğer Şövalye."

Şövalye, "Peki dediğin doğruysa, ne olacak?" dedi.

"Bu durumda, sizi zayıf bir takımdan yana olmanızı rica edeceğim. Kendilerini olduklarından daha iyi göstermeye çalışan kötü adamlardan oluşan bir grup, asil İngiliz Sakson Cedric'i ve Leydi Rowena'yı ve dostları Athelstane'i yakaladılar ve onları bu ormanda Torquils-

tone denen bir şatoya götürdüler. Şimdi senden, iyi bir şövalye ve iyi bir İngiliz olarak rica ediyorum, onları kurtarmamızda bize yardım eder misin?"

Şövalye, "Ettiğim yemine bağlı olarak etmek zorundayım," diye cevap verdi. "Ama, sizin kim olduğunuzu ve benden kimin yardım istediğini bilmek isterim."

Kaptan, "Ben," dedi. "Tanınmayan bir adamım, ama ülkemin dostuyum ve ülkemin dostlarının dostuyum. Bu kadarıyla yetinmelisin, çünkü sen de tanınmak istemiyorsun."

Şövalye, "Daha fazla soru sormayacağım," dedi. "Ve bu esirleri kurtarmanızda yardım edeceğim. Bu iş bitince, umarım birbirimizi daha yakından tanırız."

Pederin giyinmesi -kılıcı, kalkanı, yayı ve oklarıyla bir orman adamı olarak- artık tamamlanmıştı.

Locksley, "Haydi, peder," dedi. "Haydi siz de efendim. Bütün yandaşlarımızı toplamalıyız ve eğer Reginald Front-de-Boeuf'un şatosunu zapt edersek yeterli sayıda adam buluruz."

Kara Şövalye, "Ne! Kralın kendi topraklarında, onun mallarına saldıran kişi Front-de-Boeuf mu? O bir hırsız mı oldu?" dedi.

Peder, "Hırsız mı!" dedi. "Tanıdığım hırsızların yarısı kadar bile dürüst olduğundan şüphe duyarım."

-16-

TORQUILSTONE'DA

Cedric ve yanındakileri esir alan silâhlı adamlar, hızla ilerliyorlardı. Ama, karanlık çökmüştü ve ormandaki yollar onlara yabancıydı. Bir çok kez yollarını kaybetmişler ve tam doğru yolda olduklarından emin olduklarında gün çoktan ağarmıştı.

Bois-Guilbert, De Bracy'ye, "Bizden ayrılmanızın zamanı geldi," dedi. "Biliyorsunuz, bundan sonrası koruyucu şövalye rolüyle size kalıyor."

De Bracy, "Ben fikrimi değiştirdim," dedi. "Ödül Front-de-Boeuf'un şatosuna güvenli bir şekilde ulaşana dek sizden ayrılmayacağım. O zaman Leydi Rowena'nın karşısına kendi görüntümle çıkacağım ve umarım işlediğim tüm bu suçları aşkımın gücüyle yaptığımı anlar."

Tapınak Şövalyesi Bois-Guilbert, "Peki planını değiştirmende ne etkili oldu, De Bracy?" diye sordu. "Umarım bu herhangi bir şeyden şüphelendiğin için değildir," dedi.

De Bracy, "Bunlar benim düşüncelerim," diye cevapladı. "Bir hırsız diğerinden bir şey çalarsa buna şeytan bile güler."

Tapınak Şövalyesi, "O zaman gerçeği öğren," dedi. "Sizin mavi gözlü güzeliniz için hiçbir şey hissetmiyorum. Isaac'ın parasına gelince, onu, şatosunu karşılığında bir şey almadan bize kullandırmayacak olan Front-de-Boeuf ile paylaşmalıyım. Fakat, Yahudi güzelini özel ödül olarak kendime ayırdım."

Aceleyle yollarına devam ettiler, iki yanı devasa ağaçlarla kaplı bir yolun sonunda, Reginald Front-de-Boeuf'un şatosunu,Torquilstone'u gördüler.

De Bracy borazansunu üç kez çaldı ve surdaki okçular iple bağlı kapıyı çözüp aşağı indirdiler ve onları içeri aldılar. Esirler bir odaya götürüldüler ve onlara alelacele yemek sunuldu; ama Athelstane dışında hiçbiri yemedi. Gardiyanlar hepsinin Rowena'dan ayrı bir odada tutulacaklarını bildirdiler. Karşı çıkmaları bir işe yarama-

dı. Zorla, kalın sütunlu büyük bir odaya götürüldüler. Leydi Rowena uzak bir odaya alınmıştı.

Yaşlı Yahudi, Rebecca kendisiyle kalsın diye yüksek miktarda para vermeyi teklif ettiyse de diğer esirlerden farklı bir yere doğru sürüklenmişti.

Rebecca onlardan ayrı bir yere götürülmüştü.

-17-

REBECCA'NIN CESARETİ

Rebecca, iki kişi tarafından şatonun uzak bir kulesindeki küçük bir odaya götürülmüştü. Kızcağız kendini birden iplik eğiren ve sürekli Sakson dilinde bir şeyler mırıldanan yaşlı bir kadının yanında buldu.

Adamlardan biri, "Buradan gitmelisin, yaşlı yaratık," dedi. "Efendimiz emrediyor. Bu güzel misafirimiz için bu odayı terk etmelisin."

"Ah," dedi yaşlı kadın. "Silâhlı en iyi adamların bile tek bir sözümle işten atıldıkları günleri bilirim ben, ama şimdi benden sizin gibi uşakların söylediklerine uyup kalkıp gitmemi bekliyorsunuz."

Diğer adam, "Sevgili Ulrica," dedi. "Bunun sebebini sorma, hemen kalk ve git. Senin devrin geçti artık, güneşin çoktan battı."

Yaşlı kadın, "Kötü şans sizinle olsun!" dedi. "Bir köpek gibi gömülün inşallah! İşimi bitirmeden buradan gidersem şeytan beni paramparça etsin."

Adam, "Bunun yanıtını lordumuza verirsin o zaman," dedi ve çıktı. Rebecca'yı kadınla baş başa bırakmıştı.

Yaşlı kadın, "Bunlar şeytanla işbirliği yaparak ne dolaplar çeviriyorlar acaba?" dedi. Rebecca'yı süzerek; "Ama dur bir tahmin edeyim. Parlak gözler, siyah saçlar ve kağıt gibi bir ten... Onu bu kuytu kuleye neden gönderdikleri anlaşılıyor. Yabancı da üstelik. Hangi ülkedensin? Niye yanıt veremiyorsun? Ağlayabilirsin. Neden konuşmuyorsun?"

Rebecca, "Lütfen bana bir iyilik yapın," dedi. "Bana ne olacak söyleyin."

Yaşlı kadın, "Bana bak," diye cevapladı. "Bir zamanlar, bu Reginald'ın babası Front-de-Boeuf bu şatoyu ele geçirdiğinde, ben de gençtim ve senden iki kat daha güzeldim. Babam ve yedi oğlu burayı baştan sona korumaya çalıştılar. Hepsi öldüler ve ben, fatihin hor gördüğü birisi hâline geldim."

Rebecca, "Hiçbir kaçış yolu yok mu?" dedi.

"Buradan," dedi kadın, "ölümün dışında hiçbir kurtuluş yolu yoktur.... Benim ipim örülüyor. Sen daha işin başındasın."

Aşağılayıcı bir kahkahayla odayı terk etti ve arkasından kapıyı kilitledi.

Rebecca doğuştan çok kuvvetli bir belleğe sahipti ve çok iyi bir gözlemciydi. İçinde bulunduğu durum tüm gücünü ortaya koymasını gerektiriyordu. İlk dikkat etmesi gereken, odayı incelemekti. Hiçbir gizli geçit ya da kapı yoktu. Yalnızca tek bir pencere vardı, o da kulenin tepesine açılıyordu ve surun dibinden yüzlerce metre yüksekteydi. Hiç umut yoktu.

Merdivende bir ayak sesi duyuldu. Kapı yavaşça açıldı ve tıpkı haydutlar gibi giyinen uzun boylu bir adam yavaşça içeri girdi. Şapkası yüzünü gizlemek amacıyla aşağıya çekilmişti.

Rebecca hemen boynundan değerli mücevherleri çıkardı ve hayduta vermeyi teklif etti.

"Bunları al," dedi. "İyi dost ve benimle yaşlı babama yardım et."

Haydut, "Güzel çiçek," dedi. Fransızca konuşarak. "Bu inciler senin dişlerinin beyazlığında olmasalar da güzeller; elmaslar parlak, ama senin gözlerinle kıyaslanamaz bile."

Rebecca aynı dilde, "Siz bir haydut değilsiniz, siz bir Normansınız; belki de doğuştan asil bir kandansınız. Ah, lütfen davranışlarınızda da asil olun," dedi.

Bois-Guilbert yüzünü açarak, "Tahmininiz doğru," dedi. "Ben bir haydut değilim, ama incileri sizden almak yerine, boynunuzu ve kollarınızı onlarla donatabilecek birisiyim. Yayımın ve mızrağımın esirisiniz, isteğimi yerine getirin. Kaderinize boyun eğerseniz eğer, hiçbir Norman leydisinin boy ölçüşemeyeceği bir zenginliğe ve güzelliğe sahip olursunuz."

Rebecca, "Kaderime boyun eğmek mi!" dedi. "Korkak şövalye! Seni reddediyorum! Abraham'ın Tanrısı'nın verdiği söz, kızına bir kaçış yolu açtı. Bu utanç çukurundan bile olsa!"

Bunları söylerken, açık pencereden dışarı fırladı ve bir saniye sonra kulenin en kıyısında, önünde hiçbir duvar parçası olmadan durdu. "Eğer bir adım daha gelirsen aşağıya atlarım; bedenim kayalıkların üstüne çarpıp insan kılığından çıkar ona göre."

Şövalye durdu, kararlılığı bozulmuş -ki karşısındakine asla acımazdı- ve onun cesareti karşısında bir an olsun hayranlık duymasına sebep olmuştu.

İşte o anda dış kapının önünde bir borazan sesi duyuldu. Üç kez çok güçlü bir şekilde sanki önemli bir şövalye tarafından çalınıyormuş gibi çalınmıştı.

Bois-Guilbert, "Bu borazan sesi," dedi. "Benim gitmemi gerektirecek önemli bir olayı bildiriyor olabilir. Hoşça kalın, kısa bir süre içinde geri dönerim."

-18-

GARİP BİR RAHİP

Bois-Guilbert şatonun giriş bölümüne geldiğinde, De Bracy'yi de orada buldu. Biraz sonra Front-de-Boeuf'da onlara katıldı. Front-de-Boeuf, "Haydi şu lânet gürültünün sebebini öğrenelim," dedi.

"Burada bir mektup var ve eğer yanılmıyorsam Saksonca yazılmış."

Mektubu okuyamadı ve De Bracy'ye uzattı.

De Bracy, "Büyük bir olasılıkla büyülü bir muska olabilir," dedi. O da okuyamamıştı.

Bois-Guilbert, "Bana verin," dedi. Ve okumaya başladı:

Rotherwood'un en asil kişisi olan Cedric'in uşağı Soytarı Wamba ve adı geçen Cedric'in Domuz Çoba-

nı Gurth ve onların dostları sırasıyla Kara Şövalye ve Robert Locksley'den,

Reginald Front-de-Boeuf ve dostlarına:

Madem ki, Sebepsiz yere efendimiz Cedric'i ve Leydi Rowena'yı ve Coningsburg'lu Athelstane'i; aynı zamanda onların uşaklarını; aynı zamanda tanınmış Yahudi York'lu Isaac'ı ve kızını kaçırdınız,

Öyleyse; Size bu adı geçen şahısları bir saat içinde bize teslim etmenizi emrediyoruz,

Eğer etmezseniz, Şatonuza saldıracağız ve sizi yok etmek için elimizdeki tüm gücü kullanacağız.

Bu mektup, tarafımızdan Hart Tepesi yolundaki meşe ağacının altında imzalanmış olup, yazıyı bu Aziz Withhold Günü'nde, Copmanhurst'tan gelen kutsal bir adam kaleme almıştır.

Şövalyeler bu tuhaf mesajı dinlediler ve hayretler içinde sessizce birbirlerine bakakaldılar. Patlattığı kahkahayla sessizliği ilk bozan De Bracy olmuş, çok geçmeden Bois-Guilbert'te ona katılmıştı. Ama, Front-de-Boeuf onların bu yersiz neşelerine tahammül edemiyor görünüyordu.

"Sizi uyarıyorum," dedi. "Bu şekilde gereksiz gülüşeceğinize, bu durum hakkında ne yapacağımızı konuşsanız daha iyi olur. Dostum," dedi adamlarından birine dönerek. "Bu meydan okuyanların ne kadar güç desteklerinin olduğunu gördün mü?"

Uşak, "Ormanda en az iki yüz adam toplanmış," diye cevap verdi.

Front-de-Boeuf, "Bu çok iyi işte!" dedi. "Bütün bunlar size şatomu kullanmanız için ödünç vermem yüzünden oluyor."

Bois-Guilbert, "Ayıp, Saygıdeğer Şövalye!" dedi. "İzin verin bütün adamlarımızı toplayalım ve onlara saldıralım. Bir şövalye -silâhlı tek bir tane bile olsa- onlar gibi yirmi tanesine bedeldir."

Front-de-Boeuf, "Bu doğru," diye cevapladı. "Eğer bu adamlar korkak kasaba halkından olsaydı. Ama onlar İngiliz halkına mensup kişiler ve onlar üzerinde silâhlarımız ve atlarımızdan başka hiçbir avantajımız yok ve bunların da ormanın sık ağaçları arasında bize yardımı çok fazla olmaz. 'Saldıralım' mı diyorsun? Şatoyu savunacak çok az sayıda adamımız var. Benimkilerin en iyileri York'ta; ve seninkiler de öyle De Bracy. Taş çatlasa kırk ya da elli adamımız var burada."

Bois-Guilbert, "Komşularına haber Sal," dedi. "Söyle onlara, adamlarını toplayıp gelsinler ve Reginald Front-de-Boeuf'un asil şatosunda, bir soytarı ve domuz çobanı tarafından saldırıya uğrayan üç şövalyeyi kurtarsınlar."

"Peki bu mesajı kim götürecek? Her yolu gözlüyorlardır. Bois-Guilbert, sen yazabilirsin. Şunları yaz."

Bois-Guilbert aynen şunları yazdı:

Saygıdeğer Reginald Front-de-Boeuf ve arkadaşları, kölelerden meydan okuma kabul etmez. Eğer bir adam kendine 'Kara Şövalye' diyorsa şövalyelik onuruna sahip çıkmalıdır, bilmelidir ki, bu durumda kendisini küçük düşürmektedir.

Mahkûmlara gelince, bu sabah öğle vaktinden önce onları öldüreceğiz; bu yüzden günah çıkartmaları ve Tanrı'yla barışmaları için bir rahip göndermenizi istiyoruz.

Mektup katlandı ve dışarıda bekleyen haberciye verildi. Haberci meşe ağacının yanına döndü. Burada Wamba, Gurth, Kara Şövalye ve Locksley bekliyorlardı.

Kimse Fransızca okuyamadığı için, mektubu Kara Şövalye aldı ve neler yazdığını arkadaşlarına açıkladı.

Wamba, "Asil Cedric'i öldürmek mi?" diye haykırdı. "Tanrı aşkına, yanılıyor olmalısınız, şövalyem!"

Şövalye, "Yanılmıyorum, değerli dostum," diye cevap verdi. "Buraya yazdıklarını kelimesi kelimesine size açıkladım."

Gurth, "O zaman, Aziz Thomas aşkına," dedi. "O şatoyu kendi ellerimizle yerle bir edelim."

Wamba, "Onu yerle bir edecek hiçbir şeyimiz yok," dedi.

Locksley, "Bu sadece zaman kazanmak için oynadıkları bir oyun," dedi. "Böyle bir hareketi yapmaya cesaret edemezler."

Kara Şövalye, "Keşke," dedi. "Bizlerden biri içeri girme izni alabilse ve onların gücü ne kadarmış öğrenebilseydi. Eğer bizden bir rahip istiyorlarsa, bu kutsal peder içeri girebilir ve istediğimiz bilgileri edinebilir."

Peder, "Size söyleyeyim, Sayın Şövalyem," diye cevap verdi. "Pederliğime, kutsallığıma ait cüppemi bir kez çıkardığım zaman, Latincemi bile onunla beraber unuturum."

Kara Şövalye, "Korkarım ki," dedi. "Burada bir rahip rolünü üstlenecek başka kimse yok."

Hepsi sessizce birbirine baktı.

Wamba kısa bir duraksamadan sonra, "Evet, anlıyorum," dedi. "Galiba soytarı yine soytarı olmalı ve aydın kişilerin çekindikleri bir maceraya başını koymalı."

Şövalye, "Hemen cüppeyi giy o zaman, iyi adam," dedi "Ve bakalım efendin bize şatodan ne haberler verecek. Sayıları az olmalı ve büyük bir olasılıkla, ani ve gözü pek bir saldırıya maruz kalabilirler."

Locksley, "Ve biz," dedi. "Şatoyu o kadar yakından gözleyeceğiz ki, bir sinek bile oradan haber sızdıramayacak," dedi. Dini giysileri giyinen Wamba bir rahibin ağırbaşlı yürüyüşüyle görevine başladı.

-19-

CEDRIC'IN KAÇIŞI

Wamba'nın cesareti, kendini Reginald Front-de-Boeuf gibi ürkütücü bir Front-de-Boeuf adam karşısında çok fazla başarılı olamıyordu. Ama Front-de-Boeuf, her seviyeden adamların karşısında böyle titremesine alışıktı. Böylece rahip kılığındaki bu adamın ürkekliği onu şüphelendirmemişti.

"Kimsin ve nereden geliyorsun, rahip?" dedi.

Soytarı, "Pax vobiscum," dedi. "Ben zavallı bir gezgin rahibim, bu vahşi yerlerde yolculuk ederken hırsızların arasına düşüverdim. Ve bu hırsızlar beni ölmek üzere olan iki kişi için rahiplik görevimi yerine getireyim diye bu şatoya gönderdiler."

Front-de-Boeuf, "Peki," dedi. "Kutsal peder, bana bu haydutların sayısını söyler misin?"

Soytarı, "Cesur efendim, onlar sayısız," diye cevap verdi.

Front-de-Boeuf, "Bana açık bir şekilde sayılarını söyle, yoksa üzerindeki giysiler seni koruyamayacak!" dedi.

"Ah," dedi sahte rahip. "Neredeyse korkudan ölecektim. Ama galiba en az beş yüz kişiler."

Tam o anda salona gelen Bois-Guilbert, "Ne!" diye bağırdı. "Bu kadar kalabalıklar mı?" Sonra Front-de-Boeuf'un yanına yaklaşarak, "Rahibi tanıyor musun?" diye sordu.

Front-de-Boeuf, "Çok uzaklardan gelen bir yabancı," dedi. "Onu tanımıyorum."

Bois-Guilbert, "O halde ona konuşmalarında güvenme," dedi. "De Bracy'nin tarafına hemen efendilerinin yardımına gelmeleri için bir mesaj yazıp gönderelim. Şimdilik, rahip bir şeyden şüphelenmesin diye, onun gidip bu Sakson domuzlarını ölüme hazırlamasına izin ver."

Front-de-Boeuf, "Olabilir," dedi ve uşağına, Wamba'yı Cedric ve Athelstane'in kaldığı odaya götürmesini emretti.

Soytarı odaya girerken, "Pax vobiscum," dedi.

Cedric sahte rahibe, "İçeri gir," dedi. "Buraya hangi amaçla geldin?"

Soytarı, "Sizin ölüme hazırlanmanız için yardıma geldim," diye cevap verdi.

Cedric, "Bu imkânsız!" diyerek yerinden fırladı. "Ne korkusuz ve düzenbaz adam bunlar, böyle bir şeyi yapmaya nasıl cüret ederler? Bunu duyuyor musun, Athelstane? Haydi bir erkek gibi ölmek için kalplerimizi harekete geçirelim."

Athelstane, "Ben hazırım," dedi. "Ve ölümüme akşam yemeğine iner gibi sakince giderim."

Soytarı kendi doğal sesiyle, "Bir dakika bekleyin, iyi amca," diye karşılık verdi. "Karanlığa atlamadan önce önüne baksan iyi olur."

Cedric, "Aman Tanrım!" dedi. "Bu sesi tanıyorum."

"Bu sizin güvenilir kölenizin ve soytarınızın sesi. Bu giysiyi alın ve beni kendi yerinizde bu uzun yolculukta bırakarak, şatodan hemen ayrılın."

Cedric, "Seni kendi yerimde bırakmak mı!" dedi. "Neden, seni assınlar diye mi, benim zavallı soytarım!"

"Bırakın istediklerini yapsınlar."

Cedric, "Pekâlâ Wamba," dedi. "Bu isteğini eğer giysilerini benimle değil de Lord Athelstane ile değiştirirsen kabul ederim."

Wamba, "Hayır," diye cevapladı. "Bu nazik teklif bir top gibi öyle elden ele atılamaz. Ben efendimden başkası için asılamam."

Athelstane, "Haydi git, asil Cedric," dedi. "Sizin varlığınız dostlarımızı bize yardım etmek için cesaretlendirebilir."

Cedric Wamba'ya bakarak, "Peki, o zaman yardım için bir ümit olabilir mi?" dedi.

Wamba, "Ümit mi? Tabi ki!" diye cevapladı. "Dışarıda beş yüz adam var ve aslında bu sabah onların liderlerinden biriydim. Benim soytarı başlığım miğferimdi. Yani göreceğiz bakalım, bir soytarının yerini akıllı bir adam aldığında neler yapabilecekler. Gerçeği söylemek gerekirse zekalarının yanında cesaretleri yüzünden kaybedeceklerinden korkuyorum. Peki, öyleyse, elveda, nazik efendim ve Gurth'le köpeği Fangs'e de iyi davranın ve benim soytarı şapkamı, efendisi için hayatını ortaya koyan sadık bir soytarının anısı olarak Rotherwood'un girişine asın."

Cedric'in gözleri dolmuştu.

"Sadakat ve bağlılık yeryüzündeki yerini korudukça," dedi Cedric. "Sen de unutulmayacaksın. Ama eminim ki, Rowena'yı da kurtarmanın bir yolu olmalı, ve seni

Athelstane, ve aynı zamana seni, benim zavallı Wambam."

Giysiler değiştirilmişti. Sonra aniden Cedric'in aklına bir şey geldi.

"Ben kendi dilimden başka dil bilmem, hele Latince bir kelime bile bilmem. Peki nasıl iyi eğitim almış bir rahip rolü oynayacağım?"

Wamba, "Bu işin büyülü çekiciliği iki kelimeden geçiyor." diye cevapladı. "Pax vobiscum, seni sonuna kadar idare eder. Gelirken, giderken, yerken ya da uyurken, Pax vobiscum sana yeter. Şöyle derinden ve ciddi bir tonda söyle, 'Pax vobis-cum.' Buna kesinlikle karşı koyulamaz. Sanırım yarın beni asması emredilen adama da bunu tekrarlasam iyi olacak."

Cedric, "Eğer öyleyse," dedi. "Ben bir rahip oldum demektir. Pax vobiscum. Umarım unutmam. Asil Athelstane, elveda ve elveda, benim zavallı çocuğum. Seni kurtaracağım, ya da seninle ölmeye geri döneceğim. Elveda!"

"Elveda amca ve Pax vobiscum'u unutma."

Cedric yola çıktı ve Soytarının karşı konulmaz dediği büyülü çekiciliğin gücünü kısa bir süre sonra denemesi gerekti. Alçak, kemerli ve karanlık bir geçitte bir bayan tarafından durduruldu.

"Pax vobiscum," dedi bizim sahte rahip ve yumuşak tonda bir yanıt aldığında hızla geçip gitmek üzereydi:

"Et vobis. Quaeso, domine reverentissime, pro misericordia vestra." (Ve barış aynı zamanda sizinle olsun. Size yalvarıyorum, merhamet edin, kutsal peder.)

Cedric, "Kulaklarım biraz ağır işitir," diye cevapladı. Kendi Sakson dilinde ve aynı zamanda kendi kendine mırıldandı: "Şu Soytarıya ve Pax vobiscum'una lânet olsun. İlk atışta mızrağımı kaybetmiş gibiyim."

O günlerde bir rahibinin kulağının ağır işitmesi az görülen bir şey değildi ve bunu bayan iyi biliyordu.

Bayan, Cedric'in konuştuğu dilde, "Size yalvarıyorum, merhamet edin, kutsal peder," dedi. "Bu şatodaki yaralı bir mahkûmu ziyaret edin."

Cedric, "Kızım," diye yanıtladı. "Bunu yapmak için vaktim yok. Hemen gitmeliyim; bu bir ölüm kalım meselesi."

"Ama, peder, bu ıstırap içinde olan adamla konuşup onu rahatlatmadan ayrılmamanız için size yalvarıyorum."

Cedric, "Haydi şeytan rahat bırak beni!" diye karşılık verdi. Sabırcızca ve büyük bir olasılıkla kendinden beklenenin dışında aynı ses tonuyla devam edecekti ki,

kuledeki yaşlı kadın Ulrica tarafından konuşma yarıda kesildi.

Ulrica öbür kadına, "Nasıl yaparsın, köle!" dedi. "Bu kutsal adamı nasıl rahatsız edersin! Hasta adamın yanına git ve ben gelene dek onun yanında kal. Bu yöne gelin, peder; bu şatoda yabancısınız ve bir rehber olmadan buradan çıkamazsınız. Buraya gelin, sizinle konuşacaklarım var."

Rebecca yatmak için çekilmişti. Ulrica onun yaralı Ivanhoe'nun yanında kalmasına izin vermişti. Ulrica'dan bir rahibin geldiğini duymuş ve onunla tanışıp yardım için bir mesaj gönderebileceğini ümit etmişti.

-20-

ULRICA'NIN VERDİĞİ SÖZ

Ulrica isteksiz Cedric'i kapısını dikkatlice arkasından kapattığı küçük bir odaya sokmuştu.

"Siz bir Saksonsunuz, peder. Bunu inkâr etmeyin," dedi.

Cedric, "Ben bir Saksonum," diye yanıtladı. "Bırakın da yoluma gideyim."

Ulrica, "Ve bu gördüğünüz buruşuk yaşlı kadın, daha önceleri Torquilstone'un asil Lord'unun kızıydı," diye devam etti.

Cedric, "Sen Torquil Wolfganger'in kızı mısın?" dedi. "Sen, babamın dostu ve silâh arkadaşı o asil Sakson'un kızı mısın?"

Ulrica, "Babanızın dostu mu?" diye tekrarladı. "O halde siz Sakson Cedricsiniz. Fakat eğer siz Rotherwood'lu Cedric'seniz, bu dini giysiler de neyin nesi?"

"Bu önemli değil. Devam et ve bana söylemek istediklerini söyle."

"Babamın ve kardeşlerimin kanlarıyla sulanmış bu salonlarda, onların katili olan Front-de Boeuf'un metresi olmaya zorlanarak yaşadım. En sonunda intikam almak için bir fırsat doğdu. Ulrica'nın hayatı nasıl geçtiyse geçsin, ölümü asil Torquil'in kızına yakışır şekilde olacak. Bu şatoya saldırmak üzere olan bir güç var dışarıda. Onlara saldırıda öncülük etmek için acele edin ve batı kulesinde kırmızı bir bayrak sallandığını görür görmez, Normanlara ağır bir darbe vurun. Onların içeride yeteri kadar uğraşacak şeyleri olacak ve bu arada surlara hakim olursunuz. Gidin-kendi kaderinizi çizin ve benimkini de bana bırakın."

Cedric kadının az önce üstü kapalı bir şekilde bahsettiklerini soracaktı ama Front-de-Boeuf'un sesi duyuldu.

"Bu rahip neden bu kadar uzun süre kaldı? Tanrı adına, eğer daha fazla gecikip, uşaklarımla beraber dolaplar çevirmeyi planlıyorsa, onu ölü bir rahip yapacağım."

Front-de-Boeuf geldiğinde, Ulrica gizli bir kapıdan kayıplara karışmıştı.

"Pişmanlık duyanları ölüme hazırladın mı?" dedi.

Cedric, "Onları," dedi, "başlarına geleceğin en kötüsünü beklerken buldum, çünkü kimin ağına düştüklerini biliyorlardı."

"Bu geçitte beni takip et de, seni başka bir çıkış kapısından dışarı çıkarayım."

Giderken, Front-de-Boeuf sahte rahibe yapmasını istediği bir şeyden bahsetti. "Bu şatoya gelmeye cüret eden Sakson domuzlarını görürseniz, Sayın Peder, onlara şatonun güçsüz olan taraflarından bir şeyler anlatın ya da onları yirmi dört saat daha alıkoyacak bir şeyler; ve bu kağıdı alın. Ama durun bir dakika! Okuma bilir misiniz, rahip efendi?"

Cedric, "Dua kitabımdakiler dışında tek bir harf bile okuyamam, çünkü duaları sayfaya bakmadan söyleyebilirim," dedi.

"Tam benim istediğim gibi. Bu mektubu Philip de Malvoisin'in şatosuna götürün; ona bunu en hızlı adam ve atla York'a göndermesini söyleyin. Ve bu adamları dostlarımız mızraklarıyla gelene kadar oldukları yerde tutmanın bir yolunu bul."

Cedric, "Bütün azizler aşkına," dedi. "Emirleriniz yerine getirilecektir. Eğer onları etkileyebilir ve oyalayabilirsem, bu surlardan tek bir Sakson bile geçemeyecek."

"Gidin o zaman," dedi. "Ve eğer bu mesajı yerine iletir ve geri dönerseniz, Sheffield sokaklarında Sakson etlerinin domuz etleri kadar ucuz olduklarını göreceksiniz. Ve dinleyin; neşeli bir rahibe benziyorsunuz; savaştan sonra buraya gelin ve istediğiniz kadar şarap için."

Cedric, "Emin olun tekrar görüşeceğiz," diye karşılık verdi.

-21-

AMBROSE KARDEŞ

Front-de-Boeuf, Şatoya dönünce, uşaklarına Cedric ve Athelstane'yi karşısına getirmelerini emretti.

Mahkûmlar gelince, "Pekâlâ, İngiliz Lordları," dedi. "Torquilstone'daki eğlence hoşunuza gidiyor mu bakalım? Hayatlarınız için bana ne kadar para verirsiniz? Eğer yeteri kadar vermezseniz, kuşlar kemiklerinizi temizleyene dek sizi surların dibine asacağım. Ne kadar teklif ediyorsun Cedric?"

Zavallı Wamba, "Bir peni bile vermem," dedi. "Zaten beynim uzun süredir alaşağı olmuştu, belki beni ters çevirirsen tekrar eski yerine gelir."

Front-de-Boeuf, "Aziz Genevieve!" diye bağırdı. "Bu da kimin nesi?"

Elinin tersiyle Cedric'in şapkasını Soytarının başından fırlattı ve paltosunu açınca boynunda köleliğin işareti olan tasmayı gördü. "Bu da kimin nesi?"

Henüz gelen, De Bracy, "Galiba bunu size ben açıklayabilirim," dedi. "Bu Cedric'in soytarısıdır."

"O halde Athelstane ile birlikte karşılığını ödemedikleri takdirde, Cedric ve soytarısı aynı ağaca asılacaklar. Servetleri verecekleri en az şey olacak; aynı zamanda şatoyu saran haydutları da yanlarına alıp, bundan böyle bizlere yani lordlarına sadık birer uşak olacaklar." dedi ve iki uşağına dönüp, "Gidin gerçek Cedric'i buraya getirin. Hatanızı bu seferlik affediyorum, çünkü Cedric yerine buraya bir soytarı getirdiniz."

Wamba, "Burada, Cedric'lerden daha çok soytarı bulacaksınız." dedi.

Front-de-Boeuf yandaşlarına bakarak, "Ne demek istiyor bu?" diye sordu.

De Bracy, "Azizler aşkına!" diye haykırdı. "Rahip kılığında kaçmış olmalı!"

Front-de-Boeuf, "O halde," diye bağırdı. "Ellerimle kapıya kadar geçirdiğim Cedric'ti! Ve sen," dedi Wamba'ya, "senin aptallığın bizi aptal durumuna düşürdü.

Seni surlardan aşağı atacağım. Senin mesleğin gülmektir; şimdi gülebilecek misin bakalım?"

Wamba, "Eğer mutlu olacaksan benimle anlaşabilirsin," diye cevap verdi.

De Bracy, "Evet, Sakson," dedi. Athelstane'e hitab ederek. "Canlan bakalım, biraz da özgürlüğün için ne yapacağını söyle."

Athelstane, "Beni dostlarımla beraber serbest bırakın ve size bin altın vereyim," dedi.

Front-de-Boeuf, "Peki şu şatonun etrafında toplanan haydut sürüsünün geri çekileceğini garanti eder misin?" dedi.

Athelstane, "Elimden geleni yaparım," diye cevap verdi. "Onları geri çekerim ve sanırım Cedric de bana yardım eder."

Front-de-Boeuf, "Anlaştık o zaman," dedi. "Serbest bırakılacaksın. Bu fazla bir para değil. Fakat bu pazarlık Yahudi Isaac'ı kapsamıyor."

Bois Guilbert, "Yahudi'nin kızını da," dedi.

De Bracy, "Leydi Rowena'yı da," dedi.

Front-de-Boeuf, "Aynı zamanda," dedi. "Zavallı soytarıyı da kapsamıyor, çünkü onu diğerlerine örnek olsun diye cezalandıracağım."

Athelstane, "Leydi Rowena," diye karşılık verdi. "Benim müstakbel eşimdir. Eğer ondan ayrılırsam, vahşi atlar beni paramparça eder. Köle, Wamba, bugün Cedric'in hayatını kurtardı. Onun saçının bir teline zarar gelirse kendi hayatımı ortaya atarım."

De Bracy, "Müstakbel eşin mi? Leydi Rowena senin gibi bir kölenin müstakbel eşi mi?" dedi.

Athelstane, "Benim ailem, kendini beğenmiş Norman," diye cevapladı. "Hayatını hırsızlıktan kazanan korkak bir Fransızınkinden daha namuslu ve eskiye dayanan bir ailedir. Savaşta gücüyle, konseyde aklıyla kendini gösteren, sen burada birkaç adama sahipken, her gün salonlarında yüzlerce adamı besleyen krallardan gelir benim soyum, şairler adlarına şiirler okumuşlardır, kemikleri azizlerin dualarıyla gömülmüş, mezarlarının üstüne kiliseler inşa edilmiştir."

Front-de-Boeuf, "Sakson sana iyi ve dürüstçe bir yanıt verdi," dedi.

De Bracy, "Bir esirin verebileceği kadar dürüstçe bir yanıt verdi," dedi. "Elleri bağlı, ama dili serbest. Ama cevabınızın akıllıca olması," dedi Athelstane'e dönerek. "Leydi Rowena'nın özgürlüğüne kavuşmasına yetmeyecek."

Athelstane cevap vermedi.

Konuşma burada Giles adlı uşağın gelmesiybölünmüştü. Uşak bir rahibin ön kapıda olduğunu ve içeri alınmak istediğini haber veriyordu.

Front-de-Boeuf, "Aziz Bennet aşkına," dedi. "Bu sefer gerçek bir rahibimiz mi geldi, yoksa bu da bir başka oyun mu? Onu iyi araştırın, köleler, çünkü eğer yine aptal durumuna düşürürseniz beni, sizin gözlerinizi oyarım."

Giles, "Bu gerçek bir rahip," dedi. "Jocelyn onu iyi tanıyor: o Ambrose Kardeş, Jorvaulx Başrahibine bağlı çalışan bir rahip."

"Onu içeri alın," dedi Front-de-Boeuf, "ve bu mahkûmları götürün."

Rahip Ambrose, içeri getirildi. Çok heyecanlı görünüyordu.

Wamba, "Bu gerçek Pax vobiscum," dedi. Giderken kutsal adama rastladığında. "Diğerleri sahteydi."

Rahip, "Kutsal Anamız," dedi. "Sonunda güvende ve Hıristiyan koruması altındayım. Siz Jorvaulx Başrahibi Aymer'in dostlarısınız. Şövalyeler olarak ona yardım borçlusunuz. Çünkü Aziz Augustin kitabı De Civitate'de ne der?"

Front-de-Boeuf, "Şeytan ne der asıl!" diye bağırdı. "Aziz Augustin'in ne dediğini dinlemek için vaktimiz yok."

Peder Ambrose, "Tanrım!" diye bağırdı. "Bu askerler ne kadar da çabuk sinirleniyor! Şunu bilesiniz ki, bazı katil adamlar, Tanrı korkusunu arkalarında bırakıp."

Tapınak Şövalyesi Bois Guilbert pederin sözünü kesip. "Peder kardeş," dedi. "Bize açıkça söyle, üstadın Başrahip esir alındı mı ve kim tarafından?"

"O haydutların elinde. Ondan iki yüz altın aldılar ve bunun yanı sıra ondan daha fazlasını aldıktan sonra serbest bırakacaklar. Bu yüzden siz değerli dostlarına ona yardım etmesi için yalvarıyor."

Front-de-Boeuf, "Başrahibi şeytan götürsün" dedi. "On katımızca sayıda olan adamlar tarafından burada hapsedilmişken ve her an bir saldırıya uğrayabilecekken ona nasıl yardım edebiliriz?"

Rahip, "İşte ben de tam onu söyleyecektim," dedi. "Eğer konuşmama fırsat verseydiniz. Haydutlar az sonra bu şatoya saldırmak için harekete geçiyorlar."

De Bracy, "Surlara!" diye bağırdı. "Bakalım dışarıda neler yapıyorlar."

Böyle söyleyerek surların en tepesine açılan bir pencereyi açtı ve anında odadakilere seslendi. "Aziz Den-

nis! Yaşlı rahip doğru söylüyor! Ellerinde kocaman tahta siperler taşıyorlar ve okçular ormanın kıyısında fırtına öncesindeki bulutlar gibi bir araya toplanıyorlar!"

Front-de-Boeuf da dışarı baktı. Aniden borazansunu eline aldı ve adamlarına surların üstündeki yerlerini almalarını emredercesine öttürdü.

"De Bracy," dedi. "Sen surların en alçak olduğu doğu tarafını tut; Bois-Guilbert batıda olacak. Ben büyük kapının üstündeki kuleyi tutacağım. Tek bir yerde kalmayın; her yerde olmalıyız. Sayımız az ama hareketli ve cesur olmak bunun için yeterli olacaktır."

Peder Ambrose bu savunma hazırlıklarının karmaşası arasında, "Fakat, asil şövalyeler," diye bağırdı. "Hiç biriniz kutsal peder, Aymer'in, Jorvaulx Başrahibinin isteğini yerine getirmeyecek mi? Size yalvarıyorum, dinleyin beni, asil saygıdeğer Reginald."

Acımasız Norman, "Git ve dualarını et," dedi. "Çünkü seni dinleyecek vaktimiz yok. Hey! Kaynayan yağ, saldıranların başından aşağıya dökülmek için hazır. Okçular oklarını hazırlamışlar. Bayrağım kuleden sallansın; yakında kime bulaştıklarını öğrenecekler."

"Fakat asil efendim," diye devam etti rahip, hâlâ dikkat çekmeye çalışarak, "Başrahibe itaat etmeliyim ve mesajını size iletmeliyim."

Front-de-Boeuf, "Şu konuşan aptalı alın buradan," dedi. "Savaş bitene dek onu bir yere kilitleyin."

Bois-Guilbert yine pencereden saldıranlara baktı.

"Bu adamlar," dedi, "düşündüğümüzden daha düzenli bir şekilde ilerliyorlar. Her ağacın ve çalının avantajından yararlanıyorlar ve okçularımızın kendilerini görmelerini dikkatlice engelliyorlar. Yemin ederim ki, savaş sanatını iyi bilen bir şövalye ya da centilmen tarafından yönetiliyorlardır."

De Bracy, "Onu görüyorum," dedi. "Zırhının parlaklığını görüyorum. Şu uzaktaki taburu düzene sokan siyah zırh giymiş uzun boylu adamı görüyor musun? Aziz Dennis aşkına, bu seni Ashby'deki turnuvada yenen Kara Şövalyenin ta kendisi, Front-de-Boeuf!"

Şövalyelerin her biri, toplayabildikleri birkaç adamın başlarında görev yerlerine gittiler ve kendilerini tehdit eden bu saldırıya sakin bir kararlılıkla beklemeye başladılar.

-22-

KULEYE SALDIRI

Tehlikeli bir dakika aynı zamanda çoğu zaman açık yürekli bir sevecenlik ve şefkat gösterme anıdır. Savunma kalkanımızdan kurtuluruz ve barış zamanında gizlediğimiz bu duygular birden ortaya çıkıverir.

Rebecca bir kez daha kendini Ivanhoe'nun yanında bulunca, tehlike çevrelerinde dolanırken, yaşadığı bu tecrübeden çok hoşnuttu. Elini onun alnına koydu ve nasıl olduğunu sordu; dokunuşunun yumuşaklığı ve sesinin tonuyla kendinin bile şaşırdığı bir sevecenliği açığa vuruyordu. Sesi ve elleri titriyordu. Ivanhoe'nun soğuk sorusu, "Sen misin, bakire?" kendi hissettiği aşkın Ivanhoe ile paylaşılamayacağını anlamasına yol açtı. Sessizce iç geçirdi, ama yine de duyulmuştu. Tekrardan ona sağlığını sordu, rahat ve dostça bir tavırla. Ivanhoe

tahmin ettiğinden daha iyi olduğunu söyledi. "Teşekkürler," dedi, "Sevgili Rebecca, yardımın için."

"Bana sevgili Rebecca diyor," dedi kendi kendine. "Ama soğuk ve ilgisiz bir şekilde."

Ivanhoe, "Beynim," diye devam etti. "Tedirgin düşüncelerden dolayı, acılar içindeki bedenimden daha fazla rahatsız oluyor. Beni biraz önce bırakan adamların konuşmalarından anladığım kadarıyla, Front-de-Boeuf'un şatosundayım. Durum eğer böyleyse, ben Rowena'yı ve babamı nasıl koruyacağım?"

Savunma hazırlıkları yüzünden şatonun içinden gelen gürültü şimdi on kat daha artmıştı. Silâhlı adamların surların üzerinden ve değişik kulelere giden dar geçitlerden geçtikleri gürültülü adımlarının duyulmasından anlaşılıyordu. Şövalyelerin sesleri adamlarına cesaret verirken duyuluyor ve emirleri çoğunlukla adamların bağırışları arasında kaybolup gidiyordu. Bu sesler, yapacaklarına dair konuştukları olaylardan daha da kötüydü. Ve içlerinde, Rebecca'nın asil beyniyle hissedebildiği bir şey onları o korkulu dakikada bile yüreklendiriyordu. Kanın yanaklarından çekilmesine rağmen, Rebecca'nın gözleri parlıyordu.

Ivanhoe ise, bir savaş atı gibi sabırsızlıkla, yerinde duramıyor ve dövüşe bir an önce katılmak istiyordu.

"Kendimi şuradaki pencereye sürükleyebilirsem, belki bu cesur oyunun nasıl gittiğini görebilirim. Eğer kurtuluşumuz için ok atabileceğim bir yay olsaydı ya da tek bir sallamalık savaş baltam olsaydı! Boşuna, boşuna! Güçsüz ve silâhsızım!"

Rebecca, "Kendinizi hırpalamayın, asil şövalye," dedi. "Sesler aniden kesildi: belki de savaşa katılmazlar."

Wilfrid sabırsızca, "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. "Bu sessizlik adamların surlardaki yerlerini aldığını ve ani bir saldırıya hazır olduklarının işaretidir. Daha önce duyduklarımız fırtına için hazırlıktı. Kısa bir sürede müthiş bir şiddetle patlayacaktır. Şuradaki pencereye ulaşabilsem!"

Rebecca, "Bu hareketle kendinize zarar vereceksiniz," dedi. Sonra ondaki aşırı istekliliği görünce, ekledi: "Pencerede ben durayım ve dışarıda neler olduğunu size anlatayım."

Binanın bir köşesinden bakan Rebecca, en dıştaki kuleyi görebiliyordu ve büyük bir olasılıkla bu, ilk saldırının yapılacağı kuleydi. Çok yüksek ve güçlü olmayan, daha önce Cedric'in Front-de-Boeuf tarafından dışarıya çıkarıldığı öndeki küçük kapıyı koruyan bir binaydı. Dışından tahta bir duvarla çevrilmişti ve hisar hendeği onu şatonun diğer bölümünden ayırıyordu.

"Ormanın kıyısında okçular dizilmiş," dedi Rebecca, "ve sadece birkaç tanesi ormanın karanlık gölgesinden öne çıkmış."

Ivanhoe, "Hangi bayrağın altındalar?" diye sordu.

Rebecca, "Görebildiğim kadarıyla hiç bayrak yok," diye cevap verdi.

"Bu tuhaf," dedi şövalye. "-Bir şatoya bir sancak ya da bayrak göstermeden saldırmak! Kimler lider konumunda görebiliyor musun?"

Rebecca, Siyah zırhlı bir şövalye emirleri veriyor gibi görünüyor," diye cevapladı.

"Başka lider yok mu?"

"Buradan başka birisini göremiyorum," dedi Rebecca. "Ama kesinlikle şatonun öbür tarafına da saldırılıyor. Şimdi bile ilerlediklerini görüyorum. Tanrı bizi korusun! Ne korkunç bir manzara! İlk saldıranlar tahtalardan yapılmış kalkanları taşıyorlar; diğerleri ise yaylarını doğrultmuşlar. Yaylarını havaya kaldırdılar! Tanrım kendi yarattığın kullarını affet!"

Yaptığı bu tarif, o anda borazan sesiyle saldırı işareti verilince ve karşı taraftan da surlardan davul sesleriyle yanıt verilince kesilmişti. Her iki tarafın da bağırışları korkunç gürültü artmıştı, saldıranlar şöyle bağırıyor-

du, ' Mutlu İngiltere için Aziz George!" ve Normanlar da şöyle haykırıyorlardı: "De&! Front-de-Boeuf!"

Saldıranların gayretleri, eşit kuvvetteki savunmayla karşılanıyordu. Okçular, orman sporlarından eğitimli olarak, o kadar iyi atış yapıyorlardı ki, savunma tarafından kendini gösteren hiç kimse oklardan kaçamıyordu. Her pencereye ve surlardaki boşluklara ok atılıyordu. Savunmadakiler ise sapan ve tatar yaylarıyla karşılık veriyorlardı. Atılanlar isabet ettiğinde ya da etmediğinde her iki tarafta da çığlıklar duyuluyordu.

Ivanhoe, "Onlar savaşıp her atışlarında bir ölüme ya da kurtuluşa sebep olurken," diye bağırdı. "Ben bu yatakta hapsolmuş bir şekilde yatmak zorundayım! O pencereden bir kez daha bak, nazik bakire, ama aşağıdaki okçulara dikkat et. Ne görüyorsun Rebecca?"

"Okları atanların bile içinde belli olmadığı bir ok bulutundan başka hiçbir şey."

Ivanhoe, "Bu uzun süremez," dedi. "Bastırıp şatoyu silâhların yardımıyla zapt etmeliler. Taş duvarlara oklar fazla zarar veremez. Kara Şövalye ye bir bak!"

"Onu göremiyorum," dedi Rebecca.

Ivanhoe, "Pis korkak!" diye bağırdı. "Rüzgârın hızı en tepeye ulaştığında kaçıyor mu?"

Rebecca, "Şimdi onu görebiliyorum!" diye bağırdı. "Dış kuleyi çeviren tahta duvarın altındaki adamları yönetiyor. Direkleri deviriyorlar ve tahta duvarı baltalarla kırıyorlar. Kırdılar! Geriye doğru ittiriliyorlar! Front-de-Boeuf savunmadakileri yönetiyor. Kalabalığın arasında dev vücudunu görebiliyorum. Yine saldırıyorlar; girişte adam adama dövüşüyorlar. İki ters rüzgâr tarafından çalkalanan iki denizin buluşması gibi!"

Rebecca, karşısındaki korkunç manzaraya bakamadığı için yüzünü pencereden çekti.

Front-de-Boeuf ve Kara Şövalye tahta duvarın önünde, olayı seyreden adamlarının ortasında teke tek dövüşüyorlar. Tanrım ona yardım et!" Daha sonra Rebecca korkunç bir çığlık attı ve şöyle bağırdı: "Düştü! Düştü!"

Ivanhoe, "Kim düştü?" diye bağırdı. Tanrı aşkına söyle hangisi düştü?"

Rebecca güçsüzce; "Kara Şövalye," diye cevap verdi. sonra aniden neşeyle bağırdı. "Ama hayır! Yeniden ayağa kalktı ve öyle bir dövüşüyor ki, sanki tek kolunda yirmi adamın kuvveti var. Kılıcı kırıldı -bir hayduttan balta aldı- Front-de-Boeuf'a durmadan saldırıyor. Dev, ormancının baltası altında kırılıp düşen bir meşe ağacına benziyor. Düştü! Düştü!"

Ivanhoe, "Front-de-Boeuf?" diye bağırdı.

"Front-de-Boeuf!" diye cevapladı. Yahudi kızı. Adamları yardımına koşuyor, en başta da Bois-Guilbert. Onların bu birleşmeleri, Kara Şövalye'yi durmak zorunda bıraktı. Front-de-Boeuf'u surlardan içeri doğru sürüklüyorlar."

Ivanhoe, "Saldıranlar tahta duvarı ele geçirdiler, değil mi?" dedi.

"Geçirdiler! Geçirdiler! Ve dış kulede savunanlara çok fena bastırıyorlar. Bazıları merdivenleri dayamışlar; bazıları da onların omuzlarından aşağıya doğru bastırıyorlar, birbirlerini düşürmek için uğraşıyorlar. Başlarından aşağıya taşlar, kalaslar ve ağaç gövdeleri atılıyor. Yaralıları hemen arkaya taşıyorlar ve sağlam olanlar onların yerini alıyor ve saldırmaya devam ediyor."

"Kim kazanıyor? Önde olan kim?"

Rebecca, titreyerek, "Merdivenler aşağıya devrildi," diye cevapladı. "Askerler altlarında ezildi. Savunan taraf avantajlı durumda."

"Aziz George bizim için vur!" diye bağırdı şövalye. "Pes ettiler mi?"

"Hayır, cesurca ayağa kalkıyorlar. Kara Şövalye kocaman baltasıyla kule kapısını zorluyor. Vuruşunun se-

sini tüm bu gürültü ve bağırışların arasından bile duyabilirsin. Taşlar ve kalaslar yağıyor üstüne; onlara sanki tüymüş gibi hiç tepki vermiyor."

Ivanhoe, "Aziz John aşkına!" dedi. Divandan neşe içinde doğrularak. "İngiltere'de böyle bir başarı elde edebilecek tek bir kişi var zannediyordum."

"Kapı sallanıyor," diye devam etti Rebecca. "Düşüyor ve içeri giriyorlar. Kule fethedildi! Oh, Tanrım! Savunanları surların tepesinden hendeğe atıyorlar."

Ivanhoe, "Köprü! Hendekten şatoya geçişi sağlayan köprüyü de aldılar mı?" diye bağırdı.

Rebecca, "Hayır," diye cevap verdi. "Bois-Guilbert üzerinden geçtikleri köprüyü imha etti. Onunla beraber birkaç adam da şatoya kaçtı. Duyduğun bu bağırışlar diğerlerinin sonlarını belli ediyor. Yazık! Galiba zaferin sonuçlarını seyretmek, savaşın kendisini seyretmekten daha zormuş."

Ivanhoe, "Şimdi ne yapıyorlar, bakire?" dedi. "Tekrar bak, şimdi kan gördüğün için bayılmanın sırası değil."

Rebecca, "Şimdi bitti," diye cevapladı. 'Dostlarımız dış kuleden içeri giriyorlar."

Ivanhoe, "Dostlarımız," dedi. "Böyle zafer kazanarak başladıkları bir saldırıyı kesinlikle yarıda bırakamaz-

lar. Ah, hayır! Meşeyi ve demir parmaklıkları parçalayan o iyi şövalyeye güveniyorum. "Çok tuhaf," diye mırıldandı kendi kendine. "Bu başarıyı gösterebilen iki kişi varsa eğer. Rebecca, Kara Şövalye'yi diğerlerinden ayırt eden bir işaret gördün mü hiç?"

Rebecca, "Hayır, hiçbir şey," dedi. "Belirli tek özelliği her şeyinin siyah olması."

Ivanhoe, "Rebecca," dedi. "O bir kahraman. Kesinlikle adamlarını biraz dinlendirmek için bekliyorlardır ya da hendeği geçmenin yolunu araştırıyorlardır. Evimin şerefi üzerine yemin ederim ki, sevdiğim o güzel leydinin adının aşkına yemin ederim ki, bir günlüğüne o iyi şövalyenin tarafında dövüşebilmek için on yıl esir kalmaya razıyım."

Rebecca, "Yazık," dedi. "Böyle davranmak için bu ihtiras niye? Döktüğün bu kanlar için ve çektiğin acılar için, başarılarının karşılığında döktüğün onca gözyaşı için karşılığında ne ödül aldın? Ölüm güçlü bir adamın mızrağını kırdığında geriye ne kalır? Zafer? Yazık, zafer sadece askerin çürüyen budala cesedini asan soluk zırhı ve mezar taşında cahil bir yerlinin bile okuyamayacağı bir yazıdır."

Şövalyenin yattığı divana doğru baktı. "Uyuyor," dedi. "Acı çekmekten ve heyecandan yorgun düştü. Yazık, ona belki de son defa böyle bakmam bir suç mudur acaba? Ve babam! Ah, babacığım! Gençliğin sarı saçları yüzünden onun gri saçları hatırlanmıyor, bu çok kötü. Kalbim paramparça olurken içindeki kan aksa da, bu aptallığı kalbimden söküp atacağım!"

Peçesini taktı ve divana uzak bir yere oturdu.

-23-

ULRICA'NIN İNTİKAMI

Front-de-Boeuf, şatonun lordu, ölüm döşeğinde yatıyordu. O dakika geldiğinde dünya ve bütün nimetleri gözünün önünden uçup gitmekteydi. Acımasız kalbi gelecek olan ölümün karanlığına bakarken korkuyla dolmuştu. Bedeninin ateşi beyninde hissettiği korkuyu daha da arttırıyordu.

"Adamların dua ettiğini duydum," diye mırıldandı, "ama ben-ben dua etmeyeceğim."

"Reginald Front-de-Boeuf, diyor ki," diye bağırdı yatağının baş ucundan bir ses, "bir şeyi yapmayacakmış!"

Titriyordu. "Kim var orada? Kötü bir baykuş gibi niye sözlerimi tekrar ediyorsun? Yatağımın yanına yaklaş da seni göreyim."

O ses, "Ben sizin kötü meleğinizim, Reginald Front-de-Boeuf," diye cevap verdi.

"Git ve beni bir daha rahatsız etme. Bırak da huzur içinde öleyim."

Ulrica, Front-de-Boeuf'un yatağının kenarına gelerek, "Huzur içinde ölmeyeceksiniz," dedi. "Ölürken bile cinayetlerinizi düşüneceksiniz -bu şatonun içinde yankılanan, merhamet isteyen sesler eşliğinde- merdivenlerinizde kuruyan kanlar üzerinde!"

Front-de-Boeuf, "İğrenç yaratık!" diye cevapladı. "Az önce ölüm döşeğinde benimle alay eden sen miydin?"

Ulrica, "Evet," diye cevapladı. "Ben Ulrica, öldürülen Torqui! Wolfganger'in kızı, onun ölmüş oğullarının kız kardeşiyim. Sen benim kötülük meleğim oldun ve ben de seninki olacağım. Şu korkunç sesleri dinle: "-dışarıdan gelen yeni saldırının gürültüsü ve savunma tarafının surlardan gelen korku dolu çığlıklarıydı duyulan- "bu savaş çığlıkları senin şatonun fethedildiğini gösteriyor."

Front-de-Boeuf, "Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı. "Adamlarım cesurca savaşır; surlarım güçlüdür. Bois-Guilbert'ın ve adamlarının savaş çığlıkları geliyor kulağıma. Ve benim şerefim için! savunmamızı kutlamak için ateş yaktığımızda bu ateş seni yakacak, vücudunu ve kemiklerini."

Ulrica, "O zaman," diye cevapladı. "Bu güçsüz ellerle hazırladığım, o müthiş gücün ve cesaretin sayesinde bile kurtulamayacağın kaderini öğren. Odandan kara bulutlar hâlinde yükselen dumanı görüyor musun? Tam bu odanın altındaki odun ve kömür deposunu hatırlıyor musun?"

Front-de-Boeuf korkunç bir öfkeyle, "Kadın!" diye cevapladı. "Orayı ateşe vermiş olamazsın! Tanrım,vermişsin ve şato alevler içinde!"

Ulrica sakince, "Alevler çabuk büyüyor," dedi. "Ve saldıranlara daha fazla bastırmaları için işaret verilmek üzere çünkü kurtarıp dışarı çıkaracak çok fazla kişi kalmayabilir burada. Elveda, Front-de-Boeuf, şunu bil ki, suç ortağın olan Ulrica, şimdi cezana da ortak olacak ve aynı karanlık yol boyunca yoldaşın olacak."

Ulrica, böyle diyerek odayı terk etti. Front-de-Boeuf, arkasından kapıyı kilitlediği, son kaçış ümidini de ortadan kaldıran büyük anahtarın sesini duyabiliyordu.

"Acı ve korku içinde uşaklarına ve arkadaşlarına seslendi. "Stephen ve Aziz Maur! Clement ve Giles -burada yanmak üzereyim. Kurtarın beni! Kurtarın beni! Bois-Guilbert! De Bracy!- Beni duymuyorlar; sesim savaş gürültüleri arasında kaybolup gidiyor. Duman gittikçe

çoğalıyor; alt katı alev aldı. Ah, birazcık hava!" Zavallı adam çaresizliğin çılgınlığıyla, dövüşçü çığlıkları atmaya başlamıştı, kendine, insanlara ve Tanrı'ya bile belâlar okuyordu. "Dumanın içinden kırmızı alevler parlıyor! Ha! ha! ha!" Ve deli gibi gülmeye başladı, ta ki kemerli çatı tekrar çatırdayana kadar. "Peki kim güldü?" diye cevapladı değişik bir tonla. "Ulrica sen mi güldün?"

-24-

"ŞATO YANIYOR!"

Cedric, Kara Şövalye ve Locksley'ye Ulrica'nin mesajından bahsetti. Şatoda bir dostları bulunduğuna sevinmişlerdi ve en kısa zamanda bir saldırı düzenlenmesinde hemfikirlerdi.

Şövalye zamanı kontrol etti, çünkü asıl yapmaları gereken daha önemli bir iş vardı. Hendeği geçebilmeleri için yüzen bir köprü inşa ediyorlardı. Bununla harcanan zaman konusunda üzülmüyorlardı, çünkü Ulrica'ya planını uygulaması için fırsat tanımış oluyorlardı. Köprü hazır olduğunda, Kara Şövalye adamlarına seslendi.

"Güneş batıdan batıyor ve eğer acele etmezsek, Bois-Guilbert'un atlı adamları üzerimize gelecekler. Biriniz Locksley'ye gidin ve ona şatonun karşısına ok yağmuru yağdırmasını ve eğer saldırabilecekse hızla ilerleme-

sini söyleyin. Siz, gerçek İngiliz kalpleri, benim yanımda kalın, köprüyü hendeğin üzerinde itmek için hazır olun; sonra da benimle cesurca karşıya geçin ve şatonun arka kapısını açmamda bana yardım edin.... Tanrı'nın yardımıyla o zaman kapıyı açın ve köprüyü geri itin."

Dış kulenin kapısı, şatonun arka kapısının karşısındaki, o anda açıldı; köprü ileri itildi ve Kara Şövalye hemen arkasında Cedric, öbür tarafa geçtiler. Burada hemen baltasıyla, Bois-Guilbert'in geçtikten sonra imha ettiği köprünün kalıntıları arkasından savunulan kapıyı zorlamaya başladı. Şövalyenin adamlarının böyle bir siperi yoktu; ikisi hemen sapanlarla vurulmuştu, ikisi de hendeğe düşmüştü; öbürleri şatoya çıkmıştı.

Kara Şövalye ve Cedric'in durumları asıl şimdi çok tehlikeliydi ve daha da kötü olabilirdi, ama kuleye çıkan okçular oklarını yağmur gibi atmaya başlayınca savunma tarafının dikkati dağılmıştı.

De Bracy, "Yazıklar olsun!" diye bağırdı. "Siz kendinize asker mi diyorsunuz. Ve bu iki köpeğin şato surlarının altında kalmalarına izin veriyorsunuz! Surlardan üzerlerine taş atın. Ya da -en iyisi- kazmaları alın üzerinde oldukları sur parçasını yıkın!"

Tam o sırada saldırı ekibi batı kulesinde, Ulrica'nin Cedric'e sözünü ettiği kırmızı bayrağı fark ettiler. Bunu ilk gören Locksley olmuştu.

"Aziz Gorge!" diye bağırdı. "Saldırın, cesur adamlar! İyi şövalyeyi ve Cedric'i neden kapıya saldırırken yalnız bırakalım? Şato bizimdir. İçinde dostlarımız var. Şuradaki bayrak beklediğimiz işaretti. Biraz gayret edin ve şato bizimdir!"

Bunu söyledikten sonra yayını gerdi ve silâhlı adamlardan biri tam Cedric'in ve Kara Şövalye'nin başından aşağı bir duvar parçası atmak üzereyken, tam göğsüne bir ok attı. Bir başka asker ölen kişinin elinden kaptığı kazmayla bir duvar parçasını koparıyordu ki, o da miğferine bir ok yedi; ölü olarak surlardan hendeğe düştü.

De Bracy, "Pes mi ediyorsunuz, korkaklar!" dedi. "Kazmayı bana verin."

Kazmayı yakalayarak gene çok ağır olan ve düştüğünde sadece iki şövalyeyi yok etmekle kalmayacak, yüzen köprüyü de batırabilecek olan duvar parçasını kazmaya başladı. Tehlikeyi hepsi gördüler ve en cesurları bile, hatta Copmanhurst rahibi bile köprüye ayak basmaya cesaret edemiyordu. Locksley üç kez, yayını

De Bracy'e doğrulttu ama üçünde de ok şövalyenin zırhına çarpıp geri döndü.

Locksley, "Şu İspanyol zırhına lânet olsun!" dedi ve bağırmaya başladı. "Dostlarım! Asil Cedric! Geri dönün ve bırakın kaya düşsün!"

Uyarısı duyulmamıştı, çünkü şövalyenin kendisinin kapıyı zorlarken yaptığı gürültü içinde boğulup gitmişti.

Duvar parçası sallanıyordu ve De Bracy hâlâ kazmaya devam ediyordu. Neredeyse başarmak üzereydi ki, Bois-Guilbert'un sesini duydu.

"Kaybettik, De Bracy! Şato yanıyor! Bütün batı tarafı alevler içinde. Boşu boşuna söndürmek için uğraştım."

De Bracy, "Azizler aşkına!" dedi. "Ne yapacağız peki?"

Bois-Guilbert, "Dinle," dedi. "Adamlarını aşağıya götür; arka kapıyı kırıp açın. Köprünün üstünde sadece iki adam var; onları hendeğe atın ve köprüyü dış kuleye doğru ittirin. Ben ana kapının oradan harekete geçip, kuleye öbür taraftan saldıracağım. Eğer o kuleyi tekrar ele geçirebilirsek, yardım gelene kadar kendimizi oradan savunabiliriz."

De Bracy, "Bu iyi bir plân," dedi.

Telâşla adamlarını topladı, arka kapıya doğru ilerledi ve aniden kapıyı ittirerek açtılar. Ama, bunu yaptıklarında Kara Şövalye inanılmaz gücü sayesinde, De Bracy ve adamlarının yerine içeri girmeyi başarmıştı. İki adam düşmüş, gerisi de pes etmişlerdi.

De Bracy, "Köpekler!" dedi. "Kurtuluşumuzun tek yolunu bu iki adamın ele geçirmesine izin mi vereceksiniz?"

"O bir şeytan," dedi silâhlı yaşlı bir adam, Kara Şövalye'nin darbelerinden kaçmaya çalışarak.

De Bracy, "Dur, ben bir geçeyim. Bu şövalyeyle ben kendim savaşacağım," diye bağırdı. Koridor, De Bracy'nin kılıç sesleriyle inliyordu; Kara Şövalye ise koca baltasını kullanıyordu. En sonunda De Bracy kendisini yere fırlatan bir darbe aldı.

Kara Şövalye, tepesinden eğilerek, "Diz çök, De Bracy," dedi.

De Bracy, "Tanınmayan bir fatih," dedi. "Önünde eğilmeyeceğim. Bana adını söyle."

Kara Şövalye kulağına bir şeyler fısıldadı.

De Bracy, sesinin tonunu itaatkar bir tona dönüştürerek, "Ben kendim diz çökerim," diye cevapladı.

Kara Şövalye, "Dış kuleye git," dedi, "ve orada benim bir sonraki emirlerimi bekle."

De Bracy, "Ama önce öğrenmek istediklerini, söylememe izin ver: Wilfrid Ivanhoe yaralı ve mahkûm ve hemen yardımına gidilmezse yanan şatoda ölecek. Şu merdivenlerden yukarı çık, onun odasına çıkarsın."

Bu kavga ve sonrasındaki uzun konuşma olurken, Cedric bir ekiple köprüyü geçmiş ve De Bracy'in adamlarını avluya doğru kovalamıştı. De Bracy kılıcını yolda gördüğü Locksley'ye verdi.

Yangın çoğalırken, Ivanhoe'nun Rebecca tarafından şefkatle bakıldığı odada da izleri görülmeye başlanmıştı. Uzun süren uykusundan savaş gürültüsüyle uyandırılmış ve Rebecca, onun aşırı istemesi üzerine tekrar pencerenin önüne geçmişti; ama duman onun bir şey görmesini engelliyordu. En sonunda dumanın artması ve savaşın onca gürültüsünün içinden bile su istendiğinin duyulması, onlara içinde oldukları yeni tehlikeyi haber vermişti.

Rebecca, "Şato yanıyor," dedi. "Yanıyor! Kurtulmak için ne yapmalıyız?"

Ivanhoe, "Kaç Rebecca ve kurtar kendini, bana hiç kimse yardım edemez," dedi.

Rebecca, "Kaçmayacağım," dedi. "Ya kurtarılacağız ya da beraber öleceğiz."

Tam o sırada, odanın kapısı hızla açıldı ve Bois-Guilbert berbat bir halde, zırhı kırılmış ve kanlı, miğferi de yanmış olarak içeri girdi. "Kurtuluş için tek bir yol var," dedi Rebecca'ya. "Bunu sana göstermek için elli kadar tehlike atlattım."

Rebecca, "Sizin tarafınızdan, kurtarılmaktansa alevler içinde ölmeyi yeğlerim," dedi.

"Seçme şansın yok Rebecca. Beni bir kere kaybettin, ikinci kere kaybedemezsin."

Böyle söyleyerek, korkmuş bakireyi yakaladı ve çığlıklarına ve Ivanhoe'nun çaresizce savurduğu tehditlere rağmen onu odadan dışarı sürükledi.

Tam o sırada içeri giren Kara Şövalye, "Çığlıkların olmasaydı seni bulamazdım Wilfrid," dedi.

Wilfrid, "Eğer gerçek bir şövalyeysen, beni düşünme, şu adamın peşine düş, Leydi Rowena'yı kurtar ve asil Cedric'i ara."

Kara Şövalye, "Sıraları gelince evet," diye cevapladı. "Ama sen ilk sıradasın."

Ivanhoe'yu yakaladı ve Bois-Guilbert'un Rebecca'yı taşıdığı rahatlıkla kaldırdı ve arka kapıya doğru koştu. Orada yükünü iki haydutun ellerine teslim etti. Sonra diğer mahkûmları kurtarmak için tekrar şatoya girdi.

Kulelerden biri o sırada tamamıyla alev içindeydi ve alevler pencerelerin her birinden dışarı çıkıyordu. Diğer bölümlerde duvarların kalınlığı yangını engelliyor ve oralarda saldıran taraf savunmacıları odadan odaya kovalıyordu. Her taraf çığlıklarla ve silâh sesleriyle inliyor; merdivenler kana bulanıyordu.

Bu kargaşa içerisinde Cedric, Rowena'yı arıyordu. Rowena tam kurtulma ümidini kesmişken, Cedric odasını bulmuştu.

Athelstane ve Wamba, çoktan savaşın son perdesinin oynandığı avluya kaçmışlardı. Burada Bois-Guilbert at üstünde oturuyordu ve adamları çevresini sarmıştı. Ana kapının köprüsü hendek üzerinden açılmış, ama okçular kaçmasınlar diye girişin önünde bir kalabalık oluşturmuşlardı. Öbür tarafta, arka kapıdan içeri giren bir parti saldıran, avluya çıkıyordu.

Rebecca bu partinin ortasında, bir at üstünde Bois-Guilbert'in uşaklarının birinin önünde oturuyordu.

Avluya çıkan Athelstane, şövalyenin dışarıya çıkardığı kızı görünce onu Rowena sanmıştı. Ölmekte olan bir adamın elinden baltasını kaptığı gibi Bois-Guilbert'in peşinden koştu telaşla ve bağırdı. "Geri dön, kötü kalpli şövalye ve dokunmaya lâyık olmadığın onu, serbest bırak."

Bois-Guilbert , "Köpek!" dedi ve eyerinde doğrularak Athelstane'in başına doğru bir hamle yaptı. Baltasını yarıya böldü ve Athelstane'in başına indirdi ve onu cansız bir şekilde yere serdi. Daha sonra yüksek sesle bağırarak, "Kendilerini kurtarmak isteyenler, beni izleyin!" Bois-Guilbert, okçuları dağıtarak köprüden karşıya geçti. Uşakları ve beş ya da altı silâhlı adamı da onu izliyordu.

Ulrica kulenin birinde göründüğü zaman, yangın her tarafa hızla yayılmaktaydı. Uzun gri saçları açık başında yelleniyordu.

Alevler akşam karanlığında gökyüzüne doğru yükseliyordu. Kuleler ardı ardına yıkılıyordu. Ulrica'nın vahşi görüntüsü uzun zaman görülebildi. En sonunda ise üstünde olduğu kule de yıkıldı ve efendisi Front-de-Boeuf kül olurken Ulrica'da alevler içinde öldü.

-25-

HAYDUTLARIN KANUNU

Güneş ormanın üzerinde doğdu. Yeşil ağaç dalları çiğ taneleriyle parlıyordu. Haydutlar, Hart Tepesi Yolu'ndaki meşe ağacının altına toplanmışlar, şatodan alınan ganimetleri paylaşmak için bekliyorlardı.

Locksley yerini aldı ve sağına Kara Şövalye yi soluna ise Cedric'i oturttu.

Locksley, "Haydi başlayalım," dedi. "Soylu Cedric, bu ganimet ikiye bölündü. İkisinden birini bu maceraya katılan insanların için bir hediye olarak kabul et."

Cedric, "Saygıdeğer efendim," diye söze başladı. "Kalbim üzüntüyle dopdolu; soylu Athelstane öldü. Burada sadece onun bedenini son dinleneceği yere taşımak için bekledim. Ganimeti paylaşmak için kalmadım. Ne ben ne de adamlarım hiçbir şey kabul etmeyeceğiz.

Sadece kurtardığınız hayat ve şerefler için size ve cesur adamlarınıza teşekkürlerimizi sunuyorum. Adamlarıma gelince ben onlara kendi servetimden ödeme yapacak kadar zenginim zaten."

Wamba, "Bazıları, akıllılık edip kendilerine bir şeyler aldılar bile; buradan eli boş dönmüyorlar yani." dedi.

Cedric, "Ama sen, zavallı Wamba," dedi. Ona dönüp kucaklayarak, "Seni zincirlemelerine ve benim yerime ölmeye korkmadığın için sana olan borcumu nasıl ödeyeceğim? Herkes beni terk etti ve sadece zavallı soytarı sadık kaldı bana."

Cedric'in gözleri doldu.

Wamba, "Eğer hizmetimin karşılığını, gözünüzdeki yaş ile ödeyecekseniz, o zaman sizinle dost kalmam için benim de ağlamam gerekir. Ama bir soytarı asla ağlamaz; görevi gülmektir. Eğer beni gerçekten mutlu etmek istiyorsanız, oyun arkadaşım Gurth'u affedin."

"Affetmek mi? diye bağırdı Cedric. "Onu affedip serbest bırakacağım. Diz çök, Gurth. Köle, artık bir köle değil özgür bir adamsın ve sana Walbrugham'da, ömür boyu sana ve mirasçılarına kalacak bir çiftlik veriyorum."

Artık bir köle değildi, özgür bir adamdı ve bir çiftlik sahibi olmuştu, Gurth hemen onun ayaklarına kapandı.

' Boynumdan bu metal halkayı çıkarın!" diye bağırdı. "Soylu efendim! Hediyenizle gücüm ikiye katlandı ve sizin için iki kat fazla dövüşürüm."

Ayrılmadan önce, Cedric, Kara Şövalye'ye özel olarak minnettarlığını belirtti ve kararlı bir şekilde kendisiyle birlikte Rotherwood'a gelmesi için yalvardı.

"Rotherwood'a geleceğim," dedi şövalye, "ve bu çok kısa süre içinde olacak ve belki de oraya geldiğimde sizden cömertliğinizi ölçmek için bir hediye isterim."

Cedric, "Şimdiden isteğiniz yerine gelmiş kabul edin," dedi ve Kara Şövalye'ye elini uzattı.

"Bu sözünüzü hafife almayın," dedi şövalye. "O zamana dek, hoşça kalın."

Locksley boynundan güzel bir borazan çıkardı.

"Soylu Şövalye," dedi. "Cesur başarılarınız hatırına bunu kabul etmenizi diliyorum ve eğer ormanda saldırıya uğrarsanız, üç kez borazanı çalın, böylece yardıma gelenler olacaktır."

"Hediyeniz için teşekkür ederim," dedi şövalye ve bütün orman çınlayana dek borazanı öttürdü.

Locksley, "Keşke, cesur pederimizden haber alabilseydik. Aslında yemek yenirken ya da ganimet paylaşılırken ortadan kaybolmazdı."

Bunları söylerken pederin geldiğini haber veren bir çığlık duyuldu.

"Yer açın, beyler," diye bağırdı. "Kutsal pederiniz için ve kurtardığı mahkûm için yer açın. Benim için bir şiir okuyacak Alan-a-dale nerede?"

Kahkahalar savurarak bir elinde koca kılıcı ve kolunda Yahudi Isaac'la beraber göründü.

Kaptan, "Pekâlâ Yahudi," dedi. "Şimdi bize seni bu kadar soyluca kurtardığımız için ne hediye vereceğini düşün bakalım. Ama görülmesi gereken bir zengin mahkûm daha var burada. İşte değerli adam geliyor."

Ve iki haydutun arasında, Jorvaulx'tan yaşlı dostumuz Başrahip Aymer geliyordu.

Rahibin yüzünde kırılmış gurur ve bedensel bir korkunun tuhaf bir karışımı vardı.

"Bu da neyin nesi beyler!" dedi. "Bunun anlamı nedir? Bir kilise adamına bu şekilde davranmaya nasıl cüret edersiniz? Mektuplarımı aldınız, güzelim cüppemi yırttınız. Benim yerimde bir başkası olsaydı, üzerinize lânet yağdırırdı. Ama ben barışçı biriyim ve atımı getirmelerini emrederseniz, adamlarımı serbest bırakırsanız, mektuplarımı geri verirseniz, yüz parça gümüş verirseniz ve üç ay boyunca et yemeyeceğinize dair söz verir-

seniz, bu aptal macera hakkında bir daha hiçbir şey duymazsınız."

Haydutların elebaşısı, "Kutsal peder, size adamlarım tarafından böyle davranılması ve tarafımızdan rahatsız edilmeniz beni çok üzdü." dedi.

Rahip, "Davranış mı!" diye tekrarladı. "Alan-a-dale adındaki şu basit adam, eğer dört yüz parça gümüş vermezsem beni dövmekle, hatta öldürmekle tehdit etti, sonra da değeri belli olmayan altın zincirlerimi ve yüzüklerimi aldı. Beni ormandaki en yüksek ağaca asacağına yemin etti!"

"Bunu gerçekten yaptı mı? Yani peder, o zaman dediğini yapsaydınız keşke, çünkü bu Alan-a-dale adlı adam verdiği sözü tutar."

Rahip hayretler içinde ve zoraki gülerek, "Şaka yapıyorsunuz," dedi, "ve ben iyi yapılmış şakaları severim. Ama-ha! ha! ha!-şaka bütün gece sürerse eğer, sabahına ciddi olmak lazımdır."

Haydut, "Ama ben ciddiyim, bize yüklü bir miktar ödemelisiniz yoksa dostlarınızı bir daha göremezsiniz." diye yanıtladı.

Rahip öfkeyle, "Pekâlâ o zaman," dedi. "Ne kadar ödemem gerekiyor? Arkamda elli adam olmadan her-

kese açık bir yolda yürüdüğüm için ne kadar ödemem gerekiyor?"

Haydutlardan biri, "Rahip, Yahudi'nin vermesi gereken miktarı söylese," dedi "ve Yahudi de onun vermesi gerekeni söylese iyi olmaz mıydı sizce?"

Kaptan, "Sen delisin," dedi. "Ama planın mükemmel! Yahudi, öne çık bakalım. Şu Başrahip Aymer'e, Jorvaulx'tan zengin Aymer'e bak ve serbest bırakılmak için bize ne kadar ödemesi gerektiğini söyle. Manastırın ne kadar parası olduğunu bilirsin sen eminim "

Isaac, "Ah, evet," dedi. "Bazı iyi pederlerle işler yapmıştım ve buğday, meyve ve biraz odun getirmiştim. Çok zengin bir manastırdır bu."

"Ne kadar ödemeli, Isaac?" dedi başkanları.

"Altı yüz parça," dedi Isaac. "Bu miktarı kolaylıkla ödeyebilir."

"Peki o zaman altı yüz parça olsun," dedi lider ciddi olarak. "Peki ya sen Rahip Aymer; Yahudi iyi bir miktar ödeyebilir mi sence?"

Başrahip, "Ödeyebilir mi?" diye cevapladı. "Bir rivayete göre, York'taki evi altınla ve gümüşle doluymuş. Size söyleyeyim, ondan bin parçadan daha az bir miktar almamalısınız."

Yahudi, "Babalarımızın Tanrısı bana yardım edin!" dedi. "Ben bugün çocuğumu kaybettim ve siz bir de servetimi mi alacaksınız elimden? Ah, Rebecca, sevgili Rachel'imin kızı, eğer şu ağacın her yaprağı altın olsaydı ve hepsi de benim olsaydı senin hayatta olup olmadığını ve düşmanın elinden kurtulup kurtulmadığını öğrenmek için hepsini verirdim."

Haydutlardan biri, "Senin kızın siyah saçlı değil miydi?" dedi. "Etrafı gümüşle kaplı bir peçe takmıyor muydu?"

"Evet, evet takıyordu!" dedi yaşlı adam heyecandan titreyerek. "Yalvarıyorum! Onun hakkında bana bir şey söyleyebilir misin?"

"O zaman," dedi adam, "dün kurduğumuz barikatı yarıp geçen Bois-Guilbert tarafından kaçırılan demek ki oydu. Onun arkasından bir ok atacaktım, ama bakireyi vuracağımdan korktum."

Yahudi, "Ah!" diye karşılık verdi. "Keşke, o oku atsaydın, onun göğsünü delecek bile olsa! Atalarının mezarı şerefsizlikten daha iyidir. Ichabod! Güzelim evimden uzaklaştı!"

Reis, etrafına bakarak, "Dostlarım, yaşlı adamın kederi bana çok dokundu. Bize doğruyu söyle Isaac. Bin parça para ödemek seni kuruşsuz mu bırakacak?" dedi.

Isaac'ın benzi soldu, kekelemeye başladı ve geriye biraz daha para kalacağını inkâr edemedi.

Haydut, "Öyleyse senden çok fazla istemeyelim," dedi. "Paran olmazsa kızını Brian de Bois-Guilbert'den geri almam mümkün olmayabilir. Senden de Başrahip Aymer'den alacağımız kadarını alalım ya da yüz parça daha az olsun, bunu senin için ben vereceğim. O zaman kızını geri alman için geriye beş yüz kalıyor. Tapınak Şövalyesiler, siyah gözlerin pırıltısını sevdikleri kadar gümüşün parıltısını da severler. Para keseni Bois-Guilbert'in kulağının dibinde sallamak için acele et. Gözcülerimiz, onu Templestowe'daki Tapınak Şövalyesi Evin'de bulabileceğinin haberini getirdiler. İyi dedim mi, neşeli dostlarım?"

Haydutlar liderleriyle hemfikir olduklarını söylediler ve Isaac, kendini onların bu cömert reislerinin ayaklarına attı.

Kaptan, kendini geri çekerek; "Hayır," dedi. "Tanrı'nın önünde diz çök,benim gibi zavallı bir günahkarın değil."

Başrahip Aymer, "Eğer benimle dost olursan," dedi. "Kendin ve kızın Rebecca için yardıma ihtiyacın olabilir. Bakire için çok üzülüyorum, çünkü o çok güzel ve

çok hoş bir yüzü var. Onu Ashby'deki turnuvada görmüştüm. Senin için Bois-Guilbert'le konuşabilirim."

Locksley, Isaac'ı yanına aldı. "Sana tavsiyem, Isaac, Başrahiple dost ol. Sana yardım etmeye hazırım, çünkü biz eski dostuz. Güzel kızın Rebecca'ın York'ta zincirlerden kurtardığı ve sonra sağlığına kavuşana kadar senin evinde sakladığı ve eline biraz para verip gitmesine yardım ettiği hasta adamı hatırlamıyor musun?"

Isaac, "Sen o okçu Diccon Bend misin?" dedi. "Sesini bir yerlerden hatırlamıştım zaten."

Kaptan, "Ben okçu Bend'im," dedi. "Ve Locksley ile ben bunlar sayesinde iyi isim yapmışızdır. Kızın için çok üzüldüm. Ama sana yardım edemem. Tapınak Şövalyesi'nın mızrakları benim adamlarımın oklarından daha güçlüdür. Bizi mahvederler. Eğer kaçırılanın Rebecca olduğunu bilseydim belki bir şeyler yapılabilirdi; ama şu anda zorlasak bile bir şey olmaz. Haydi gel, senin için Başrahiple konuşayım mı?"

"Tanrı aşkına, Diccon, göğsümden koparılan yavrum için bana yardım et!"

Kaptan, "Başrahip Aymer, benimle şu ağacın altına gelin. Sizin iyi yemek ve şarabı sevdiğinizi duydum. İyi köpekleri, hızlı bir atı ve para eden diğer şeyleri sevdi-

ğinizi duydum. Ama yanlış davranışları ya da acımasızlığı sevdiğinizi hiç duymadım. Tapınak Şövalyesi'ne, Isaac'a kızını kurtarmasında yardım edeceğinizi belirten bir mektup yazar mısınız?" dedi.

Aymer, "Pekâlâ, madem bu işte görev alacağım, bir kalem bulayım. Ama nereden bulabilirim ki?" dedi.

Haydut, "Size hemen bir tane bulabilirim," dedi ve yayını başlarının üzerinden geçen büyükçe bir kuşa çevirerek nişan aldı. Kuş yere okla vurulmuş olarak düştü.

"İşte, Başrahip," dedi, Kaptan. "Burada Jorvaulx Manastırı'na önümüzdeki yüz yıl yetecek kadar kalem yapmak için tüy var."

Başrahip oturup Bois-Guilbert'e yavaşça bir mektup yazdı. Dikkatli bir şekilde mühürleyerek, Yahudi'ye verdi ve şöyle dedi: "Bu senin Templestowe'daki Tapınak Şövalyesi Evi'ne güvenli bir şekilde girmeni sağlar ve eğer buna iyi bir miktar para da eklersen, kızını almana yetecektir; çünkü inan bana, iyi şövalye Bois-Guilbert, parasız hiçbir şey yapmaz."

Kara Şövalye, bütün bunları ilgisiz bir şekilde dinlemişti. Bütün haydutlara tek tek veda etti. Doğrusu koruma altından ve kanunların etkisinden kurtulan insan-

lar arasında bu kadar basit bir adaletin işlediğini görmek onu şaşırtmıştı.

Kaptan, "İyi meyveler, Sayın Şövalye, bazen kötü ağaçlarda yetişir. Siz benim kim olduğumu tahmin edebilirsiniz ve ben de sizin hakkındaki düşüncemi söylerim. İkimizin de bir sırrı var." dedi.

Şövalye, "Olabilir," dedi. "Bir dahaki karşılaşmamızda gizleyecek daha az şeyimiz olacak, Şimdilik dostuz, öyle değil mi?"

"İşte elimi uzatıyorum, ki şu anda bir haydut olsam bile bu gerçek bir İngiliz adamının elidir."

Şövalye, "Ve işte ben de elimi uzatıyorum," dedi. "Ve elinizi sıkma onurunu kazanmayı diliyorum. Çünkü siz kötülük yapmak için sınırsız gücü olduğu halde, iyilik yapan bir insansınız ve iki kez övgüyü hak ediyorsunuz. Bir yaptığınız iyilikler için, bir de yapmadığınız kötülükler için. Elveda, cesur haydut!"

Sonra güçlü savaş atına atlayarak ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

-26-

BİR CİNAYET PLANLANIYOR

York Şatosun'da büyük bir şölen vardı. Prens John, kardeşi Richard'ın tahtını ele geçirmesi için yardım edeceğini umduğu lordları davet etmişti.

Torquilstone'un düşmesinin ertesi sabahıydı, York şehrinde De Bracy, Bois-Guilbert ve Front-de-Boeuf'un esir alındığı ya da katledildiği söylentileri dolaşıyordu. Waldemar bu haberi Prens John'a getirmişti ve sonra da De Bracy'nin kendisi gelmişti.

"Bois-Guilbert kaçtı," dedi, "Front-de-Boeuf, şatosunun cayır cayır yanan kalıntıları altında kendine kırmızı bir mezar buldu ve en haberlerin en kötüsü de şu: Richard İngiltere'de. Onu gördüm ve konuştum. Ve şu anda ormanın derinliklerinde tek başına ilerliyor."

Waldemar ve Prens John, birbirlerine baktılar.

Prens, "Güvenliğimiz için tek bir yol var," dedi. "Richard tek başına yolculuk ediyor; yakalanmalı ve hapsedilmeli."

Waldemar, "Bence, en iyi hapishane bir mezardır. Hugh Bardon'u çağıralım ve ormanı iyi bilen ve insan ya da at izlerini iyi takip edebilecek iki adam getirmesini söyleyelim. Ben de onlarla giderim."

Prens, "Hangi adamlarla?" dedi.

"Thoresby ve Stephen-ona acımasızlığından ötürü Çelik kalpli denir-ve aynı zamanda Casus Mızraklar denen üç adam."

Prens, "Tamam o zaman," dedi.

-27-

TAPINAK ŞÖVALYELERİNİN BÜYÜK PATRONU

Öykümüz şimdi York'lu Isaac'a geri dönüyor. Locksley'nin hediyesi olan ata binmiş, yanında koruma ve rehber görevini üstlenen uzun boylu iki haydutla beraber, Templestowe'daki Tapınak Şövalye Evi'ne doğru yola çıkmıştı.

Tapınak, Şövalye Evi güzel çayırların ve meraların arasında inşa edilmişti. Evin kendisi çok güçlüydü ve bir kale gibi inşa edilmişti. Siyahlar giyinmiş iki silâhlı adam, iple sallanan köprüyü koruyor ve diğerleri aynı kederli giysiler içinde üzgün adımlarla surlarda bir aşağı bir yukarı yürüyorlardı.

Tapınak Şövalyelerinin Büyük Üstadı, surların içinde kalan küçük bahçede yürüyor ve Filistin'den gelen

bir arkadaşıyla birlikte üzgün ve gizli bir konuşma yapıyordu.

Büyük Üstad yaşça büyük bir adamdı. Uzun, gri bir sakalı ve yaşının, içindeki pırıltıyı söndüremediği gözlerinin üstünde kalın gri kaşları vardı. Yüzü bir askerin keskin kararlı ifadesini ve aynı zamanda kendi kutsallığından memnun olan bir adamın dinsel gururunu taşıyordu.

Bu büyük insana bütün dikkatini vermiş olan arkadaşı, tıpkı Büyük Üstad gibi üzerinde kırmızı bir çarpı işareti olan beyaz bir cüppe giymişti; ama üstadının yanında o kadar gösterişsiz görünüyordu ki, aralarında bir eşitlik söz konusu olamazdı.

"Conrade," dedi Büyük Üstad. "Savaşlarımdaki ve mücadelelerimdeki değerli dostum, dertlerimi sadece sana açabilirim. Kutsal sınıfımızın bozulmasına şahitlik etmektense, savaş alanında yüz bin düşmanla savaşmayı tercih ederim!"

Conrade Mont Fitchett, "Evet çok haklısın," diye karşılık verdi. "İngiltere'deki kardeşlerimizin durumu Fransa'dakilerden çok daha kötü."

"Onlar daha zengin de ondan," diye yanıtladı Büyük Üstad. "Sınıfımızın kuralları ne diyor ve kendi sınıfımız-

daki şövalyeler, bu kurallara ne kadar uyuyorlar? Kurallar, gösterişli ya da dünyevi süsler takılmaması gerektiğini söylüyor. Peki bu Tapınak Askerleri olarak böyle kibirli ve süslü giyinenler kim? Av yapmaları yasak; peki bu aptal ve yararsız sporlarla uğraşanlar kim? Içkileri sadece su olmalı ve şimdi 'bir Tapınak Şövalyesi gibi içmek' neşeli ortamlardaki övünç sözleri olmuş durumda. Büyüyü ve yanlış dini inanışları hayatlarından çıkarmaları emredildi ve bir bak! Yahudilerin ve Müslümanların büyülerinin sırrını çözmeye çalışıyorlar. Bu tapınağı temizleyeceğim ve pis taşları binadan söküp atacağım."

Tam o anda, bahçeye bir uşak girdi. Büyük Üstad'ın önünde yere kadar eğildi ve konuşmaya başlamadan önce onun izin vermesini bekledi.

Büyük Üstad, "Konuş, Damian," dedi.

Damian, "Yahudi'nin biri kapıda bekliyor, soylu ve kutsal peder," dedi. "Kardeş Brian Bois-Guilbert ile konuşmak istiyor."

Büyük Üstad, "Bunu bana bildirmen iyi oldu," dedi. "Bizim sınıftan bir kardeşimiz kendi isteğine göre değil Üstadının isteğine göre hareket etmelidir. Bu Bois-Guilbert'in yaptıklarından haberdar olmamız çok önemli."

Conrade, "Onun çok cesur bir adam olduğu söyleniyor," dedi.

"Evet, gerçekten öyle söyleniyor," dedi Büyük Üstad. "Ama Brian Kardeş, bir oyunbozan oldu; başımıza belâ açtı; otoriteme karşı çıkan kişilerin liderliğini yaptı. Damian," diye devam etti. "Yahudi'yi benim huzuruma getir."

Damian birkaç dakika içinde York'lu Isaac'ı beraberinde getirerek geri döndü.

Büyük Üstad, "Damian, sen çekilebilirsin ve ben izin verene dek bahçeye kimseyi sokma." dedi. Uşak yere kadar eğildi ve geri çekildi. "Yahudi," diye devam etti gururlu yaşlı adam. "Dinle! Hiç kimseye sözcüklerimi ya da zamanımı harcamam. Bu yüzden, sana sorduğum sorulara açık ve net yanıtlar ver ve doğruyu söyle. Eğer bana yalan söylersen, dilini koparttırırım."

Yahudi tam yanıt verecekti ki, Büyük Üstad konuşmaya devam etti:

"Sus! Benim huzurumda sorularıma yanıt vermekten başka tek bir sözcük bile söyleme. Bois-Guilbert ile alıp veremediğin nedir?"

Isaac, korku ve tereddüt içinde dilini yutmuş gibi öyece duruyordu. Eğer öyküsünü anlatırsa, Şövalyeler sınıfından biri hakkında kötü konuşacaktı; ama eğer anlatmazsa, kızının özgürlüğünü kazanma ümidi de kalmayacaktı.

Büyük Üstad onun tedirginliğini fark etti ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Kendin için korkma," dedi. "Tabi eğer bu duruma gerçekleri anlatırsan." Brian de Bois-Guilbert ile arandaki konunun ne olduğunu tekrar soruyorum."

Yahudi, "Ben bir mektubun taşıyıcısıyım," diye kekeledi. "Sizin kutsallığınız ışığında Jorvaulx'lu Başrahip Aymer'den o iyi şövalyeye."

"Şu mektubu bana ver."

Isaac, titreyen ellerle, güvenli olsun diye koyduğu şapkasının içinden çıkardı mektubu ve Conrade'e uzattı ve o da Büyük Üstad'a uzattı.

Conrade, "Kutsal Peder," dedi. "Mühürü açacak mısınız yani?"

Üstad kaşlarını çatarak, "Neden açmayayım?" dedi. Kural 42'de yazmıyor mu? Bir Tapınak Şövalyesi kendi babasından gelmiş olsa bile Büyük Üstad'a göstermeden ve onun huzurunda okumadan asla bir mektup alamaz."

Daha sonra mektubu aceleyle okudu, şaşkınlık ve korku dolu bir şekilde. Ve daha sonra mektubu daha yavaş bir şekilde tekrardan okudu. Sonra mektubu tek eliyle Conrade'e uzattı ve diğer eliyle de mektuba vura-

rak bağırdı: "İşte, bir Hristiyan'dan diğerine yazılan güzel sözler."

Conrade Mont Fitchett mektubu aldı.

Büyük Üstad, "Yüksek sesle oku," dedi ve Isaac'a dönerek "ve sen de, aynı zamanda dinle, çünkü sana bununla ilgili sorularımız olabilir."

Conrade mektubu okudu, şunlar yazılıydı:

"Jorvaulx'tan Başrahip Aymer'den

Tapınak sınıf şövalyesi olan sayın Brıan De Bois-Guilbert'e,

Ben şu anda bazı kanunsuz adamların elinde esirim ve onlardan Front-de-Boeuf'un kötü kaderini ve siyah gözlerinin cazibesine kapıldığınız o güzel Yahudi cadısıyla birlikte kaçtığınızı öğrenmiş bulunmaktayım! Güvende olduğunuza sevindim, ama bu cadıyla ilgili olarak kendinize dikkat etmeniz için size yalvarıyorum. Çünkü duydum ki, kırmızı yanaklar ve siyah gözler için hiçbir şey hissetmeyen yeni Büyük Üstad'ınız, Fransa'dan neşenizi kaçırmak ve hatalı davranışlarınızı telafi etmek için gelmiş. Bu yüzden size yalvarıyorum dikkatli olun. Zengin Yahudi, Isaac, kızın babası, size bir mektup yazmamı

rica etti. Ona bunu veriyorum ve ciddi bir şekilde sizden rica ediyorum ki, kızı serbest bırakın, çünkü o size para kesesinden çok fazla para ödeyecek.

"Bir dahaki neşeli buluşmamıza dek, hoşçakalınız.

"AYMER"

Büyük Üstad, "Buna ne diyorsun, Conrade?" dedi. 'Cazibesine kapıldığınız bu cadı' derken neyi kastediyor?"

Conrade, Sayın Brian'ın yalnızca kızı çok güzel bulduğunu kastettiğini açıkladı.

"Bunda senin tahmininden çok daha fazla bir şey var, Conrade. Bu York'lu Rebecca, gerçekten bir cadı ve büyü yapıyor. Bunu Yahudi'nin de kabul ettiğini göreceksin." Sonra Isaac'a dönerek yüksek sesle konuştu, "Kızın, o halde, Brian de Bois-Guilbert'in esiri mi?"

Zavallı Isaac, "Evet, efendim," diye kekeledi, "ve onun özgürlüğü için ne kadar para vermem gerekirse"

"Sus!" dedi Büyük Üstad. "Kızın hastaları iyileştirmek işiyle uğraşıyor, değil mi?"

"Evet, bağışlayıcı efendim. Birçok şövalye ve silâhlı asker buna şahitlik eder ki, başka insanların yaptıkları-

nın yarar sağlamadığı durumlarda benim kızım sanatını konuşturmuş ve onları iyileştirmiştir."

Büyük Üstad Mont Fitchett'e dönerek, "Gördün mü, kardeşim?" dedi.

"Ah, sadakatsiz Yahudi!" diye devam etti, Isaac'a doğru. "Kızın Tapınak askerlerini cezbetmeye ve büyülemeye nasıl cürret eder? Damian! Bu Yahudi'yi kapıdan dışarı at. Eğer geri dönerse onu vur. Kızına gelince ona kanunlara göre davranacağız."

Rebecca'nın Büyük Üstad önünde yargılanmasının uzunluğuna değinmemizin gereği yok. Bir adalet komedisiydi. Yargılama sonucu onun yakılması kararı alınmıştı. Ona yalnız tek bir ümit kalıyordu. O günlerde bir mahkûmun, bazı özel durumlarda 'bir dövüş sonucu kurtulmasına' izin veriliyordu. Bu şu demekti: iki şövalye dövüşecek, biri onun suçlu olduğunu diğeri ise masum olduğunu savunacaktı ve mahkûmun kaderini bu dövüşün sonucu belirleyecekti.

"Bana tek bir yaşama fırsatı kalıyor," dedi Rebecca. "Sizin katı kurallarınız bile olsa. Hayat çok acı en azından sonlarına yaklaşıldığında, ama bana Tanrı'nın hediyesi olanı, üstelik hâlâ bunu savunma yolu varken, harcamayacağım. Kendim hakkındaki bu suçlamayı redde-

diyorum. Kaderimin bir dövüş sonrası belirlenmesini istiyorum."

Büyük Üstad, "Peki Rebecca, hangi şövalye senin için dövüşecek? dedi.

Rebecca, "Tanrı benim için dövüşecek bir şövalye yetiştirir," dedi. "Bu güzel İngiltere'de adalet için dövüşecek cömert, özgür iradeli bir şövalye bulunur her halde."

Büyük Üstad, kısa bir süre duraksadıktan sonra, "O halde, adalet için dövüşmek ve bu kadının tamamen suçlu olduğunu kanıtlamak için Brian de Bois-Guilbert'i seçiyorum ve Rebecca'ya masumiyeti için dövüşecek bir şövalye bulması için üç gün süre veriyorum."

Büyük Üstad kıvrak zekasıyla gizlice gülümsedi. Görev tatsız olsa da, Bois-Guilbert itiraz edemedi.

Rebecca, "Burada, benim için mesaj götürecek biri var mı?" diye sordu.

Hepsi susuyorlardı. En sonunda biri cevap verdi. O, Snell'in oğlu, Higg'di. "Tek bacağımı kullanabiliyorum," dedi. "Ve bunu Yahudi kızının nezaketi ve iyileştirmedeki ustalığı için kullanacağım. Mesajınızı götüreceğim."

Şanslıydı, çünkü çok uzağa gitmesi gerekmeyecekti. Isaac kapıda bekliyordu. Kızının mektubunu okudu:

"Babacığım, bir cadı olmakla suçlanarak, ölmek üzereyim. Fakat, bugünden itibaren üç gün içinde benim için dövüşecek bir şövalye bulunabilirse kurtulabilirim. Şövalye Ivanhoe benim için dövüşebilir, eğer zırhının ağırlığına dayanacak kadar güçlüyse tabi. Ona bu haberi ver ve de ki, eğer Rebecca yaşarsa ya da ölürse, bu olayda kesinlikle masumdur."

-28-

RICHARD, İNGİLTERE KRALI

Kara Şövalye Hart Tepesi Yolu'ndaki meşe ağacını terk ettikten sonra, doğruca Gurth ve Wamba'nın yaralı Ivanhoe'yu götürdükleri Aziz Botolph Manastırı'na gitti.

Ivanhoe'ya, "Tekrar görüşeceğiz," dedi. "Babanın Athelstane için cenaze merasimi düzenlediği Coningsburgh'da. Orada sen ve babanın dost olmasını sağlayacağım. Burada dinlen bugün. Wamba orman boyunca benimle gelsin. Elveda Wilfrid; yarına dek yolculuk etmemelisin."

Ivanhoe onları ağaçların gölgesinde kaybolana dek gözleriyle izledi ve sonra manastıra döndü. Daha sonra atını istedi ve Gurth'e Kara Şövalye'nin izini takip ederken onunla gelmesini söyledi.

"Dövüşecek kadar güçlüyüm," dedi. "Özellikle de efendimin tehlikede olduğunu hissediyorsam."

Kara Şövalye ve Wamba ormanın içinde yol alıyorlardı.

Wamba, "Sizden rica ediyorum," dedi. "Lütfen izin verin, Locksley'nin size verdiği borazanyu bir göreyim."

Şövalye onu Wamba'ya verdi ve o da hemen boynuna astı.

"Eğer yanılmıyorsam, hazır olsanız iyi olur, çünkü şu çalılıkların ardında yolumuzu gözleyen birileri var." dedi.

Şövalye, "Böyle düşünmenin sebebi nedir?" dedi.

"İki ya da üç kez yeşil yapraklar arasından çeliğin parıltısını fark ettim. Eğer dürüst kişiler olsalardı patikayı izlerlerdi."

Şövalye miğferinin önünü kapatarak, "Aman Tanrım! Galiba haklısın." dedi.

Miğferini tam zamanında kapatmıştı, çünkü çalılıklardan üç ok birden fırlamış ve bir tanesi miğferin önüne çarpmıştı.

"Teşekkürler, Wamba," dedi. "Haydi onlara yaklaşalım." Ve atını çalılıklara doğru sürdü.

Orada mızraklarıyla üstüne doğru gelen altı ya da yedi silâhlı adam tarafından karşılandı. Kendisine atılan üç mızrak çelik bir kuleye çarpmışçasına kırıldılar. Kara Şövalye'nin gözleri ateş gibi parlıyordu.

"Bunun anlamı nedir, efendiler?" diye bağırdı.

Adamlar yanıt vermediler, ama kılıçlarını çıkardılar ve her taraftan ona saldırdılar, şöyle bağırarak, "Öleceksin, sahte prens!"

"Ha! Aziz Edward! Ha! Aziz George!" dedi Kara Şövalye, her sözcükle bir adam devirerek. "Burada vefasızlık mı var?"

Rakipleri, her darbesinde ölüm saçan bir kolla yeniliyorlardı ve görülüyordu ki, tek başına gösterdiği güç ile dövüşü kazanıyordu. Mavi zırh içindeki bir şövalye o ana dek kendini diğerlerinin gerisinde tutmuştu fakat yalnızca ince bir kılıcı olmasına rağmen Kara Şövalye'nin üzerine atıldı.

Mavili şövalye, "Yazıklar olsun size, korkaklar!" diye bağırdı. "Bir soytarı tarafından öttürülen borazandan mı korkuyorsunuz?"

Onun bu sözleriyle toparlanan adamlar, sırtını bir ağaca dayamış ve kendini kılıcıyla savunan Kara Şövalye'ye yeniden saldırdılar. Mavi Şövalye başka bir mızrak

alıp, atını üzerine sürdü, onu ağaca yapıştırmaya çalıştı; ama dövüşü seyreden Wamba, kılıcını Mavi Şövalye'nin atına sapladı. At ve adamı yere yuvarlandılar. Birkaç adam tafafından saldırıya uğrayan Kara Şövalye, hâlâ tehlikedeydi. Düşmanlarından birine bir ok isabet edip onu yere düşürdüğünde, bitkinlik işaretleri gösteriyordu. Ağaçların arasından başlarında Locksley ve neşeli pederin bulunduğu bir haydut sürüsü çıktı. Kısa bir süre içinde Kara Şövalye'nin düşmanları ölü ya da yaralı bir şekilde yere yığılmışlardı.

Kara Şövalye daha önce görmedikleri bir görkemle kurtarıcılarına teşekkür etti. O zaman dek davranışları soylu bir sınıftan gelen bir insandan çok, kaba ve cesur bir askerinkine benziyordu.

Sonra şöyle dedi: "Mavi Şövalye'nin miğferini aç, Wamba. Onların lideri gibi gözüküyor."

Wamba denileni yaptı.

"Waldemar Fitzurse!" diye bağırdı Kara Şövalye. "Bana Doğruyu söyle, seni bu cani görev için kim yolladı?"

Waldemar, "Babanın oğlu, Prens John!" diye yanıtladı.

"Yaşamak için yalvarmıyorsun."

"Aslanın ağzında olduğumu ve bunun yararsız olduğunu biliyorum."

"O zaman hayatın senindir; aslan, yaralı hayvana saldırmaz. Ama üç gün içinde İngiltere'yi terk edeceksin. Şövalye'ye bir at ver, Locksley.

Locksley, "Şu herifi uzun bir yolculuğun zahmetinden kurtarmak için bir okla vururdum şimdi ama," diye mırıldandı "anlıyorum ki, emirlerine itaat edilmesi gereken bir kişiyi dinliyorum şu anda."

Kara Şövalye, "Sen bir İngilizsin Locksley," dedi "ve tahminin çok doğru, benim emirlerime uymak zorundasın. Ben Richard'ım, İngiltere Kralı."

Bu sözler üzerine, Locksley ve diğer haydutlar Richard'ın önünde diz çöktüler ve suçları için affedilmeyi dilediler.

Richard, nazik bir tonla, "Ayağa kalkın dostlarım," dedi. "Ormanda işlediğiniz suçların karşılığı, Torquilstone'da göstermiş olduğunuz sadık hizmetinizle ve bugün bana yapmış olduğunuz yardımla ödenmiştir. Ve, sen cesur Locksley."

"Bana artık Locksley demeyin, kralım, belki de kulağınıza çalınmış olan adımla çağırın. Ben, Sherwood Ormanı'nın Robin Hood' uyum."

Sahneye iki kişi daha katılmıştı Ivanhoe ve Gurth.

"Korkma Wilfrid," dedi Kral. "Beni artık kendi adımla çağırabilirsin. Burada bir vefasızlık örneği yaşadık, ama bu cesur adamlar sayesinde, kontrol altına alındı. Ama görüyorum ki, sen de itaatsizsin, çünkü ben sana bugün yaran iyileşene dek Aziz Botolph Manastırın'da dinlenmeni söylememiş miydim?"

Ivanhoe, "İyileşti," diye cevap verdi. "Ama soylu Kralım, krallığınız sivil savaş tehlikesi altındayken neden hayatınızı böyle tehlikeye atıyorsunuz?"

"Eğer kimliğimi hemen açıklarsam, bu, başıma bunlardan daha büyük dertler açabilir. Sadık dostlarıma adamlarını toplamaları için zaman vermeliyim. Haydi gelin, beyler, neşeyle Coningsburgh'a gidelim ve artık bunu düşünmeyelim."

Aslan Yürekli Richard ve dostları Coningsburgh Kalesi'ne vardıklarında, hareketli bir sahneyle karşılaştılar. Avluda cenaze merasimi yapılıyordu. Cedric kalenin içinde dostlarıyla birlikte oturuyordu. Kara Şövalye içeri girdiğinde ayağa kalktı ve elini sıktı.

Richard, "Size soylu lordum," dedi. "Ayrıldığımız zaman bir ricamı yerine getirmeyi kabul etme sözünü verdiğinizi hatırlatmaya geldim."

Cedric, "Kabul edildi, soylu şövalyem," diye cevap verdi.

"Beni hâlâ Kara Şövalye olarak tanıdığın için: Şimdi benim İngiltere'nin hem Sakson hem de Norman oğullarını birlikte bir bütün olarak görmek isteyen İngiltere Kralı Richard olduğumu öğren."

"Doğru söylüyorsunuz, Kral Hazretleri, çünkü ben sizi kral olarak tanıyorum."

"Ve şimdi sıra ricama geldi. Senden Wilfrid Ivanhoe'yu affetmeni ve tekrar oğlun olarak kabul etmeni rica ediyorum."

Ivanhoe, kendini Cedric'in ayakları dibine atarak, "Babacığım!" diye haykırdı. "Lütfen beni affet."

"Affediyorum, oğlum," dedi Cedric, onu ayağa kaldırarak. "Ben bir söz vermişsem tutarım. Bir şey söylemek istiyorsun ve ben konuyu tahmin edebiliyorum. Leydi Rowena müstakbel kocası olan Athelstane için bir yas dönemi geçirmek zorunda, ama ondan sonra-" İçeri bir uşak girdi ve kapıda bir adamın bir ölüm kalım meselesi için Ivanhoe'yu aradığını bildirdi. Mesajı alır almaz, Ivanhoe Gurth'u çağırdı, zırhını istedi ve aceleyle kaleden ayrıldı.

-29-

TANRI'NIN HÜKMÜ

Şimdi Templestowe'a dönüyoruz. Rebecca'nın yaşayıp yaşamayacağına henüz karar verilmemişti. Kapının önündeki düzlükte büyük bir kalabalık birikmişti. Düzlüğün sonunda, kütük kümesinin bağlı olduğu bir kazık vardı ve bunun üzerinde de mutsuz yaratığın bağlanacağı zincir vardı.

Templestowe'un Kilisesi St. Michael'in çan sesi duyuldu. Kapılar açıldı ve bayrak taşıyan bir şövalye dışarı fırladı ve arkasından da Tapınak Şövalyeleri çıktı. Sonra Büyük Üstad geldi ve tam arkasında tüm zırhını kuşanmış Bois-Guilbert geliyordu. Tören alayı yavaşça alana giriyordu.

Rebecca, odun yığınının olduğu yere yakın bir yerdeki siyah sandalyeye oturtulmuştu. O yeri ilk gördüğü

anda titreyerek gözlerini kapattı. Daha sonra sabitlenmiş bir şekilde beynini alıştırmak amacıyla bakmaya çalıştı ve sonra başını yavaşça çevirdi.

Büyük Üstad yerini aldı ve diğerleri rütbelerine göre onun arkasında sırayla yer aldılar.

Malvoisin öne çıktı. "Kutsal Peder," dedi, "Brian de Bois-Guilbert, adı Rebecca olan Yahudi bakiresinin, bir cadı olarak ölmesi olarak karar verilen hükmü kesinlikle hak ettiğini kanıtlamak için dövüşecek."

Borazanlar öttürüldü. Daha sonra birkaç dakikalık bir duraksama oldu.

Büyük Üstad, "Kız için hiçbir şövalye ortaya çıkmadı." dedi. "Gidin sorun bakalım, kendisi için dövüşecek birini bekliyor mu?"

Mesaj yerine ulaştı.

Rebecca, "Büyük Üstad'a deyin ki," diye cevap verdi. "hâlâ masum olduğumu iddia ediyorum. Kendisinden biraz zaman istiyorum. Tanrı benim için bir kurtarıcı gönderecektir. Eğer bu olmazsa, Tanrı'nın hükmü yerine gelebilir."

Bu sözler Büyük Üstad'a iletilmişti.

"Bekleyelim," dedi. "Karanlık batıdan doğuya ilerleyene dek. Gün olabildiğince uzaklaşınca, onu ölüme hazırlayın."

Büyük Üstad iki saat kadar oturarak bekledi. Onun için hiç kimsenin gelmeyeceği herkesin ortak düşüncesiydi.

En sonunda ovada alana doğru hızla atını süren bir şövalye görünmüştü.

"Geliyor! Geliyor!" diye bağırdı kalabalık.

Şöye dikkatlice bakılınca, şövalyenin gelişinin verdiği heyecan yok olmuştu. Kilometrelerce koşturan atı, bitkinlikten yıkılmak üzereydi ve binicisi de güçsüzlükten ya da bitkinlikten kendisini eğerin üzerinde zor tutuyordu.

Atını Büyük Üstad'ın önüne sürdü. "Ben iyi bir şövalyeyim ve soyluyum," diye bağırdı, "ve buraya Rebecca'nın davasında onun masumiyetini savunmaya ve Bois-Guilbert ile dövüşmeye geldim."

Büyük Üstad, "Yabancı önce adını söylemeli," dedi.

Şövalye miğferini kaldırarak, "Adım," dedi, "Wilfrid Ivanhoe!"

Bois-Guilbert, "Seninle şimdi dövüşmeyeceğim," dedi. "Yaraların iyileşsin ve kendine daha iyi bir at bul, ondan sonra zamanımı harcamaya değer mi değmez mi düşünürüm."

Ivanhoe, "Ha! Kendini beğenmiş Tapınak Şövalyesi," dedi. "Rotherwood'un koridorlarındaki Ivanhoe ile

dövüşeceğine ve kaybolan şerefini tekrar kazanacağına dair böbürlenmelerini unutma. Eğer sözünü tutmazsan Avrupa'nın her yerinde seni korkak ilan edeceğim."

Bois-Guilbert, "Sakson köpeği," diye bağırdı. "Mızrağını al ve ölmek için hazır ol."

Ivanhoe, atını ona doğru sürerek, "Rebecca," dedi. "Senin için dövüşmemi kabul ediyor musun?"

"Evet ediyorum, ama hayır! Yaraların daha iyileşmedi. Ölebilirsin!" diye karşılık verdi.

Fakat Ivanhoe, çoktan görev başına geçmişti. Miğferini kapattı ve mızrağını hazırladı. Bois-Guilbert de aynısını yaptı, ama uşağı miğferini kapatırken onun sabah solgun olan suratının şimdi kırmızı ve şiş olduğunu fark etmişti.

İşaret verilmişti. Şövalyeler birbirlerine doğru hamle yaptılar. Ivanhoe'nun yorgun atı ve üzerindeki onun kadar yorgun olan binicisi, Tapınak Şövalyesi'nın güçlü bir hamlede yaptığı doğru mızrak hareketiyle yere düşmüştü. Bu sonucunu herkes tahmin ediyordu. Ivanhoe'nun mızrağı sadece Bois-Guilbert'in kalkanına değebilmişti; ama buna rağmen -herkesin şaşkın bakışları altında- Bois-Guilbert eğerinden yere yuvarlanmıştı.

Ivanhoe düşen atından kendini kurtardı; kısa sürede ayağa kalkmış, şansını kılıcının yardımıyla geri kazan-

maya çalışıyordu; ama rakibi ayağa kalkamadı. Wilfrid, ayağını Tapınak Şövalyesi'nın göğsüne bastırdı ve kılıcının ucunu boğazına dayadı ve teslim olmasını, yoksa öleceğini söyledi. Bois-Guilbert cevap vermedi.

Büyük Üstad, "Onu öldürmeyin, Sayın Şövalye," diye bağırdı. "Onun yenildiğini kabul ediyoruz."

Büyük Üstad alana indi ve yenilen adamın miğferinin çıkarılmasını emretti. Gözleri kapalıydı. Suratı kıpkırmızıydı. Şaşkınlıkla ona bakarlarken gözleri açıldı; ama sabit ve donuk bakıyorlardı. Yüzünün rengi birden soldu ve yerini ölümün solukluğuna bıraktı. Rakibinin mızrağı tarafından zarar verilmeden, kendi kontrol edilemeyen hırsının gücünden ölmüştü.

Büyük Üstad, "Bu gerçekten Tanrı'nın hükmü," dedi.

-30-

"ASLAN'IN AĞZINDA"

İlk şaşkınlık dakikaları sona erince, Wilfrid Ivanhoe, Büyük Üstad'a kararının ne olduğunu sordu.

Büyük Üstad, "Bakirenin özgür ve suçsuz olduğunu ilân ediyorum." dedi. "Ölü şövalyenin silâhları ve bedenini fatih ne isterse yapabilir."

Şövalye Ivanhoe, "Onun silâhlarını almayacağım," dedi. "Bugün onu bir insan eli değil, Tanrı'nın eli devirdi. Ama onu özel bir törenle gömün çünkü adil olmayan bir kavgada öldü. Ve bakire için de-"

Kalabalık bir at sürüsünün alanı sarsarak geliş sesleri duyuldu ve Kara Şövalye atını alana doğru sürdü. Peşinden silâhlı bir sürü adam ve tam zırhlanmış bir çok şövalye geliyordu.

"Çok geç kalmışım," dedi, çevresine bakınarak. "Bois-Guilbert ile kendim karşılaşmayı istiyordum. Ivanhoe,

eğerin üstünde bile duramayacak durumdayken, kendini böyle bir maceraya atman akıllıca mı sence?"

"Tanrı, bu kibirli adamın cezasını verdi," diye cevap verdi.

Richard yerdeki bedene baktı. "Huzur içinde yatsın- eğer yatabilirse tabi," dedi. "Ama zaman kaybetmemeliyiz. Bohun, görevini yap."

Bir şövalye öne doğru bir adım attı ve elini Malvoisin'in omzuna koydu.

"Benim mahkûmumsun," dedi şövalye.

Büyük Üstad, "Tapınağın bir Şövalyesi'ne kendi evinde ve Büyük Üstad'ın önünde el koymaya kim cüret edebilir? Bunu kimin otoritesi altında yapıyorsun?"

Kral sesini yükselterek, "Bunu İngiltere Kralı Richard'ın emriyle yapıyor," dedi.

Büyük Üstad, "Buna itiraz ediyorum!" dedi.

Kral, "Kibirli Tapınak Şövalyesi," dedi. "Buna itiraz edemezsin! Yukarı bak ve senin bayrağının yerinde İngiltere'nin kraliyet bayrağının sallandığını gör. Akıllı ol ve yararsız bir şekilde itiraz etme. Ellerin aslanın ağzında."

Rebecca baygın bir şekilde babasının kollarında yatıyordu. Ama Isaac'ın tek bir sözü onu uyandırdı.

"Haydi gidelim," dedi. "Sevgili kızım, tekrar kazandığım hazinem; haydi gidelim ve o iyi gencin ayaklarına kapanalım."

Rebecca, "Hayır, baba," dedi. "Ah, hayır. Hayır, hayır şu anda onunla konuşmaya cesaret edemem. Tanrım! Çok fazla şey söylemeliyim. Hayır, babacığım, haydi hemen bu kötü yeri terk edelim."

Isaac, "Ama kızım," dedi. "Onu böyle terk edemeyiz; seni esaretten kurtarmak için mızrağını, kalkanını kapıp koştu. Ona bu hizmeti için teşekkür etmeliyiz."

"Ona teşekkür ederiz- Tüm minnettarlığımızla teşekkür edeceğiz, ama şimdi değil. Aşkın Rachel için, annem için, lütfen, rica ediyorum. Şimdi değil!"

"Peki, benim iyi ve akıllı kızım, Rebecca! Haydi hemen gidelim. Hemen uzaklaşalım."

-31-

REBECCA'NIN VEDASI

Ivanhoe ve Rowena'nın düğünün ikinci sabahıydı. Elgitha, Rowena'ya bir bakirenin kendisinin huzuruna çıkmak istediğini ve bu görüşmenin özel olmasını rica ettiğini bildirdi.

Rowena bakirenin kabul edilmesini emretti ve hizmetkârlarının çekilmesini istedi.

Soylu ve kendinden emin bir şekilde içeri girdi kız, yüzü beyaz bir peçeyle örtülüydü. Tek dizi üzerinde diz çökerek, başını eğdi ve Rowena'nın eteğini öptü.

Çok şaşırmış olan gelin, "Bunun anlamı nedir, leydi?" dedi.

"Wilfrid Ivanhoe'ya vefa borcumu ödemeye geldim. Ben onun Templestowe'da hayatını uğruna riske attığı mutsuz kadınım."

Rowena, "Leydi," dedi. "O gün senin karşılık beklemeden onu nazikçe iyileştirmenin karşılığını ödedi. Söyle, sana yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

Rebecca, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Sadece ona minnet dolu vedamı iletin."

"İngiltere'den ayrılıyorsun o halde?"

"Ay değişmeden önce ayrılmalıyım, leydim." Gözleri yaşlarla doldu. "Torquilstone ve Templestowe alanını düşündükçe yüreğim kabarıyor. Elveda. Yapmam gereken bir şey daha kaldı. Bunu kabul edin.

Rowena Rebecca'nın uzattığı küçük gümüş kutuyu açtı, içindeki çok değerli olduğu belli olan yüzükler ve mücevherleri gördü.

"Bu imkânsız," dedi. "Bu kadar değerli bir hediyeyi kabul edemem."

Rebecca, "Bunu saklayın, leydim," diye cevap verdi. "Sizin için hediyenin değeri az, ama benim için çok daha az. Bu parlak taşları özgürlüğümün bir ödülü olarak ya da babamın tek çocuğunun onuruna karşılık biçtiği değer olarak düşünün. Kabul edin onları leydim. Benim için onlar gereksiz. Bir daha hiç mücevher takmayacağım."

"Mutsuzsun," dedi Rowena. "Ah, bizimle kal ve senin için bir kardeş olayım."

"Hayır, leydim. Bizim insanlarımız arasında Abraham'dan beri, bütün düşüncesini Tanrı'ya yoğunlaştıran ve insanlar arasında hastaları iyileştirerek, açları doyurarak ve üzülenleri teselli ederek çalışan kadınlar vardır. Bunlar arasında Rebecca'nın da adı yer alacak. Ve şimdi, elveda! Tanrı hepimizi korusun!"

-SON-

Sir Walter Scott (1771-1832)

İskoç romancı ve şair. 1799 yılında Goethe'nin 'Götz von Berlichingen' adlı yapıtını çevirdikten sonra, kendine ait baladları yayınlamıştır. Sırayla yayınladığı 'The Lay of the Last Minstrel (1805), 'Marmion' (1808) ve 'The Lady of the Lake' (1810) adlı şiirleri büyük başarı elde etti. 1814 yılında çıkan 'Waverley', Scott'un öykü anlatma yeteneğini ve güçlü karakterlerini ortaya koyduğu ilk yapıtıydı. Romanlarının çoğu tarihidir.

Ivanhoe

Ivanhoe, Sir Walter Scott'un en sevilen tarihi romanlarından biridir. Romanın konusu İngiltere'de I. Richard zamanında geçer. Ivanhoe, Rowena'ya duyduğu aşk yüzünden babası Cedric'in öfkesini üzerine çeker. Ailesinin Sakson bağlantılarını güçlendirmeyi amaçlayan Cedric, Rowena'nın Kral Alfred'in soyundan gelen Conningsburgh'lü Athelstae ile evlenmesini ister. Bu arada Ivonhoe, Kral Richard ile Haçlı seferlerine katılır.

Ivanhoe, Ortaçağın kralları ve şövalyeleri arasında geçen sürükleyici serüvenleri ve dokunaklı aşk öyküleriyle, okunası bir tarihi roman.

ISBN 975-8509-41-1
9 789758 509416